ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 217
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
2021
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Κυβέρνηση είναι μια παρέα ανθρώπων που παρενοχλούν τους υπόλοιπους.

Λέων Τολστόι, 1828-1910, Ρώσος συγγραφέας



2021
1,5 ΕΥΡΩ

**Κυβέρνηση είναι μια παρέα ανθρώπων
που παρενοχλούν τους υπόλοιπους.**

Λέων Τολστόι, 1828-1910, Ρώσος συγγραφέας





ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Τα σκληρά απαγορευτικά μέτρα, που επιβλήθηκαν από τους ντόπιους εξουσιαστές με πρόσχημα την αντιμετώπιση της «πανδημίας», έχουν αρχίσει δειλά-δειλά να δέχονται μια έστω υποτυπώδη «συστημική» κριτική, που χαρακτηρίζει «καινοφανή λογική» την αντιμετώπιση του Covid-19, μ' ένα καταστροφικό παρατεταμένο ***lockdown*** αντί της υιοθέτησης στοχευμένων μέτρων προστασίας των ευπαθών ομάδων και ενίσχυσης του συστήματος υγείας. Η κριτική που αρχίζει να αναπτύσσεται, μάλιστα, χαρακτηρίζει «*ιδιόμορφη πρόσληψη της αρχής της προφύλαξης*», την ταχύρρυθμη ανάπτυξη εμβολίων, που συνοδεύεται με την νομική κατοχύρωση των φαρμακευτικών κολοσσών από τυχόν αγωγές, καθώς, όπως είναι γνωστό, η τυπική διαδικασία αδειοδότησης των εμβολίων έχει παρακαμφθεί και η άδεια που πήραν τα εμβόλια στην ΕΕ και στις ΗΠΑ δεν είναι παρά άδεια «έκτακτης ανάγκης». Θα θυμίσουμε λόγου χάριν, ότι και η ίδια η ***Pfizer*** ομολογεί στην επίσημη ιστοσελίδα της ότι «***το εμβόλιο δεν είναι εγκεκριμένο, η χρήση του είναι ερευνητική και η αποτελεσματικότητα και ασφάλειά του δεν έχουν θεμελιωθεί***»!

Την ίδια κριτική αρχίζει να δέχεται και η επιταγή να «*ακούμε την επιστήμη και μόνο την επιστήμη*», καθώς οι διάφορες κυβερνήσεις προχωρούν στην διακοπή ενός προγράμματος εμβολιασμού, χωρίς να το έχουν υποδείξει αυτό οι αρμόδιοι επιστημονικοί φορείς, όπως ο *Ευρωπαϊκός Οργανισμός Φαρμάκων*. Οι αντιρρήσεις αυτές πρώτα απ' όλα είναι ετεροχρονισμένες, αναιμικές και κατά πάσα πιθανότητα υστερόβουλες. Και ο λόγος είναι απλός. Τα πρώτα σημάδια αποτυχίας των εμβολιασμών έχουν κάνει την εμφάνισή τους και αυτό το υποδεικνύει η πρεμούρα να μεγαλοποιηθεί η τάδε ή δείνα μετάλλαξη με σκοπό να δικαιολογούνται οι αναζωπυρώσεις.



Το αντιστασιακό πνεύμα του Έλληνα

«Ένα από τα θλιβερότερα μαθήματα της Ιστορίας είναι τούτο: Αν έχουμε εξαπατηθεί για ικανό χρονικό διάστημα, έχουμε μετά την τάση να απορρίπτουμε κάθε στοιχείο, που επιβεβαιώνει ότι εξαπατηθήκαμε. Δεν μας ενδιαφέρει πια, να βρούμε την αλήθεια. Η απάτη μάς έχει καταλάβει εξ ολοκλήρου. Είναι πολύ οδυνηρό να παραδεχτούμε ότι μάς έχει συμβεί κάτι τέτοιο. Από τη στιγμή που δίνουμε στον τσαρλατάνο τη δύναμη μας, είναι πάρα πολύ δύσκολο να την πάρουμε πίσω».

Carl Sagan, the Demon-Haunted World

Σύμφωνα με την τελευταία έρευνα του ***Εργαστηρίου Ανθρωπογεωγραφίας και Συγκρουσιακών Φαινομένων***, που χρηματοδοτείται εξ ολοκλήρου από την *αναρχική εφημερίδα Διαδρομή Ελευθερίας*, άνω του 40% των πολιτών είναι αποφασισμένοι να απειθαρχήσουν συνειδητά στην απόφαση της κυβέρνησης να κάνει προαιρετική τη χρήση μάσκας σε εξωτερικούς χώρους. Οι συνεργάτες του εργαστηρίου μας, διασκορπισμένοι σε κεντρικά σημεία της Αθήνας και του λεκανοπεδίου, συνέλεξαν γνώμες από περαστικούς και τα αποτελέσματα ήταν τέτοια, που κατέπληξαν ακόμη και την κατά γενική ομολογία έμπειρη επιστημονική ομάδα μας.

Όπως θα έχετε και εσείς διαπιστώσει με εθνική υπερηφάνεια, το κέντρο της Αθήνας είναι γεμάτο από αντιστασιακούς και αντιστασιακές, που εξακολουθούν να φορούν μονή, συχνά και διπλή μάσκα στους 40 βαθμούς υπό σκιάν και περπατούν βιαστικά προσπαθώντας να αποφύγουν κάθε μορφή ζωής σε ακτίνα 2 μέτρων σύμφωνα με τον Κανονισμό, ενώ δεν είναι λίγοι αυτοί που χωρίς δισταγμούς υπερβαίνουν και αυτά τα όρια παραμένοντας στα 5 ή και στα 10 μέτρα μακρύτερα, απειλώντας με μηνύσεις όσους τους πλησιάσουν.

Δεν είναι καθόλου ασυνήθιστο να φέρουν κάποιοι και μπουκάλες οξυγόνου-ηλίου (που προορίζονται

σισμένο να συνεχίσει το bullying προκειμένου να αποκτήσουν κι αυτοί το Διαβατήριο Εμβολιασμού. Πολλοί, κυρίως ηλικιωμένοι, δηλώνουν έτοιμοι να καταψηφίσουν την κυβέρνηση, αν δεν θεσμοθετήσει αμέσως βαριές ποινές για τους «αρνητές», που να ξεκινούν από την απόλυση και να φτάνουν ως την εξορία στη Σπιναλόγκα.

Ενδιαφέρον, επίσης, εύρημα είναι ότι κάποιοι δεν είναι κυριευμένοι από τον αρχέγονο φόβο του θανάτου σύμφωνα με την μέινστρημ ανάλυση, αλλά ιδιαίτερα γοητευμένοι από τις κρατικές ασκήσεις περιορισμού και πειθαρχίας του πληθυσμού που «οφείλουν να εξελιχθούν σε ασκήσεις αυτοπεριορισμού, αντανακλώντας την εσωτερική πνευματικότητα της εποχής», σύμφωνα με ψαγμένη 35χρονη μακροχρόνια άνεργη που ασχολείται μια δεκαετία με τη γιόγκα.

Το πολιτικό φάσμα των ανώνυμων «ηρώων» είναι ιδιαίτερα πλατύ ξεκινώντας από την άκρα δεξιά και φθάνοντας ως την άκρα αριστερά και την αναρχία, θυμίζοντας λίγο το ΕΑΜ. Ανησυχητικά χαμηλά ποσοστά μασκοφορεμένων καταγράφονται στο μικρό, αλλά υπαρκτό χώρο των Φιλελεύθερων, που αποστρέφεται παραδοσιακά τον κρατικό πατερναλισμό, έτσι, από άποψη. Αντιθέτως, ιδιαίτερα δημοφιλής είναι η μάσκα στους κλασικούς τύπους «*σιχαίνομαι την πολιτική, θα προτιμούσα να κυβερνούν από κοινού οι Ένοπλες Δυνάμεις με την Αστυνομία απ' ευθείας*».

Αντίστοιχα, πλειοδοτούν στις κρατικές απαγορεύσεις και σπάνε στην πράξη με ανταρτοπόλεμο το κυβερνητικό χαλάρωμα των μέτρων οι οπαδοί της αριστεράς, του ΚΚΕ και θεός φυλάξει (!) πολλοί επώνυμοι και ανώνυμοι αναρχικοί. Και αν για τους αριστερούς φαίνεται πολύ λογική η λατρεία του Κράτους, που εισβάλλει ακόμα και στην κρεβατοκάμαρα, κάνει αθρόους διορισμούς στους «δικούς μας» (και τη ζωή ποδήλατο στους αντιφρονούντες), πως να εξηγηθεί η λατρεία των περιορισμών στους τελευταίους;

Την εξήγηση την έδωσε νεαρός αναρχοκομμουνιστής, που ζει και αγωνίζεται στα Εξάρχεια: «*Σηκώνομαι κάθε μέρα τα ξημερώματα, φορώ μαύρα ρούχα και μάσκα, το κράνος στο ένα χέρι και τα κλειδιά στο άλλο και περιμένω να πάει 5.01 να λήξει η απαγόρευση. Κάνω ένα*

lockdown αντί της υιοθέτησης στοχευμένων μέτρων προστασίας των ευπαθών ομάδων και ενίσχυσης του συστήματος υγείας. Η κριτική που αρχίζει να αναπτύσσεται, μάλιστα, χαρακτηρίζει «*ιδιόμορφη πρόσληψη της αρχής της προφύλαξης*», την ταχύρρυθμη ανάπτυξη εμβολίων, που συνοδεύεται με την νομική κατοχύρωση των φαρμακευτικών κολοσσών από τυχόν αγωγές, καθώς, όπως είναι γνωστό, η τυπική διαδικασία αδειοδότησης των εμβολίων έχει παρακαμφθεί και η άδεια που πήραν τα εμβόλια στην ΕΕ και στις ΗΠΑ δεν είναι παρά άδεια «έκτακτης ανάγκης». Θα θυμίσουμε λόγου χάριν, ότι και η ίδια η **Pfizer** ομολογεί στην επίσημη ιστοσελίδα της ότι «***το εμβόλιο δεν είναι εγκεκριμένο, η χρήση του είναι ερευνητική και η αποτελεσματικότητα και ασφάλειά του δεν έχουν θεμελιωθεί***»!

Την ίδια κριτική αρχίζει να δέχεται και η επιταγή να «*ακούμε την επιστήμη και μόνο την επιστήμη*», καθώς οι διάφορες κυβερνήσεις προχωρούν στην διακοπή ενός προγράμματος εμβολιασμού, χωρίς να το έχουν υποδείξει αυτό οι αρμόδιοι επιστημονικοί φορείς, όπως ο *Ευρωπαϊκός Οργανισμός Φαρμάκων*. Οι αντιρρήσεις αυτές πρώτα απ' όλα είναι ετεροχρονισμένες, αναιμικές και κατά πάσα πιθανότητα υστερόβουλες. Και ο λόγος είναι απλός. Τα πρώτα σημάδια αποτυχίας των εμβολιασμών έχουν κάνει την εμφάνισή τους και αυτό το υποδεικνύει η πρεμούρα να μεγαλοποιηθεί η τάδε ή δείνα μετάλλαξη με σκοπό να δικαιολογούνται οι αναζωπυρώσεις.

Θα αποδειχθεί σύντομα άνθρακας ο θησαυρός των εμβολίων; Το πιθανότερο. Τα γεωπολιτικά ζητήματα που πρέπει να προχωρήσουν είναι πολλά και ο χρόνος που διατέθηκε μέχρι τώρα είναι μικρός. Η λήξη του κηρυγμένου «πολέμου» με την «πανδημία» δεν φαίνεται ακόμη στ' ορατό μέλλον. Μόνο που ο πραγματικός πόλεμος, που μαίνεται, είναι άλλος και πρόκειται για εκείνον, που θα ορίσει την τύχη τεράστιων κυριαρχικών συμφερόντων και συσχετισμών, που συνεχίζουν να βρίσκονται σε εξέλιξη. Το πλήγμα που δέχεται δήθεν η παγκοσμιοποίηση είναι, επίσης, ένα ψεύδος πρώτα απ' όλα διότι τα απαγορευτικά μέτρα επιβάλλονται παγκοσμίως και μάλιστα συγχρονισμένα. Τα εθνικά κράτη συμμετέχουν στον «πόλεμο» εντασσόμενα και ενισχύοντας τις

τούτο: Αν έχουμε εξαπατηθεί για ικανό χρονικό διάστημα, έχουμε μετά την τάση να απορρίπτουμε κάθε στοιχείο, που επιβεβαιώνει ότι εξαπατηθήκαμε. Δεν μας ενδιαφέρει πια, να βρούμε την αλήθεια. Η απάτη μάς έχει καταλάβει εξ ολοκλήρου. Είναι πολύ οδυνηρό να παραδεχτούμε ότι μάς έχει συμβεί κάτι τέτοιο. Από τη στιγμή που δίνουμε στον τσαρλατάνο τη δύναμη μας, είναι πάρα πολύ δύσκολο να την πάρουμε πίσω».

Carl Sagan, the Demon-Haunted World

Σύμφωνα με την τελευταία έρευνα του ***Εργαστηρίου Ανθρωπογεωγραφίας και Συγκρουσιακών Φαινομένων***, που χρηματοδοτείται εξ ολοκλήρου από την *αναρχική εφημερίδα Διαδρομή Ελευθερίας*, άνω του 40% των πολιτών είναι αποφασισμένοι να απειθαρχήσουν συνειδητά στην απόφαση της κυβέρνησης να κάνει προαιρετική τη χρήση μάσκας σε εξωτερικούς χώρους. Οι συνεργάτες του εργαστηρίου μας, διασκορπισμένοι σε κεντρικά σημεία της Αθήνας και του λεκανοπεδίου, συνέλεξαν γνώμες από περαστικούς και τα αποτελέσματα ήταν τέτοια, που κατέπληξαν ακόμη και την κατά γενική ομολογία έμπειρη επιστημονική ομάδα μας.

Όπως θα έχετε και εσείς διαπιστώσει με εθνική υπερηφάνεια, το κέντρο της Αθήνας είναι γεμάτο από αντιστασιακούς και αντιστασιακές, που εξακολουθούν να φορούν μονή, συχνά και διπλή μάσκα στους 40 βαθμούς υπό σκιάν και περπατούν βιαστικά προσπαθώντας να αποφύγουν κάθε μορφή ζωής σε ακτίνα 2 μέτρων σύμφωνα με τον Κανονισμό, ενώ δεν είναι λίγοι αυτοί που χωρίς δισταγμούς υπερβαίνουν και αυτά τα όρια παραμένοντας στα 5 ή και στα 10 μέτρα μακρύτερα, απειλώντας με μηνύσεις όσους τους πλησιάσουν.

Δεν είναι καθόλου ασυνήθιστο να φέρουν κάποιοι και μπουκάλες οξυγόνου-ηλίου (που προορίζονται κυρίως για τους δύτες) με σκοπό να ελαχιστοποιηθεί κάθε επαφή με το εξωτερικό περιβάλλον. Στην συντριπτική πλειοψηφία τους (96%) πρόκειται για εμβολιασμένους συμπολίτες μας, που όμως δηλώνουν μεγάλη δυσαρέσκεια προς την κυβέρνηση για τη χαλάρωση των μέτρων το καλοκαίρι.

«*Χωρίς τη μάσκα νιώθω γυμνή στην πλατεία συντάγματος*», απάντησε με παρρησία νεαρή φοιτήτρια σε ερώτηση συνεργάτη μας. «*Τί να τον κάνουμε τον καθαρό αέρα όταν είναι γεμάτος αόρατους μικροοργανισμούς. Θα πεθάνουμε όλοι*», απάντησε 89χρονος κύριος, ο οποίος κατέβαινε στην Ερμού για ψώνια. «*Είναι το νέο λάιφσταϊλ*», ήταν η απάντηση νεαρού ινφλουένσερ με χιλιάδες οπαδούς στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. «Το να κρύβεις το πρόσωπό σου από τους άλλους είναι πολύ ουάου!».

Ιδιαίτερα αγανακτισμένες είναι πολλές κυρίες, που σύμφωνα με την μέινστρημ ανάλυση, αλλά ιδιαίτερα γοητευμένοι από τις κρατικές ασκήσεις περιορισμού και πειθαρχίας του πληθυσμού που «οφείλουν να εξελιχθούν σε ασκήσεις αυτοπεριορισμού, αντανακλώντας την εσωτερική πνευματικότητα της εποχής», σύμφωνα με ψαγμένη 35χρονη μακροχρόνια άνεργη που ασχολείται μια δεκαετία με τη γιόγκα.

Το πολιτικό φάσμα των ανώνυμων «ηρώων» είναι ιδιαίτερα πλατύ ξεκινώντας από την άκρα δεξιά και φθάνοντας ως την άκρα αριστερά και την αναρχία, θυμίζοντας λίγο το ΕΑΜ. Ανησυχητικά χαμηλά ποσοστά μασκοφορεμένων καταγράφονται στο μικρό, αλλά υπαρκτό χώρο των Φιλελεύθερων, που αποστρέφεται παραδοσιακά τον κρατικό πατερναλισμό, έτσι, από άποψη. Αντιθέτως, ιδιαίτερα δημοφιλής είναι η μάσκα στους κλασικούς τύπους «*σιχαίνομαι την πολιτική, θα προτιμούσα να κυβερνούν από κοινού οι Ένοπλες Δυνάμεις με την Αστυνομία απ' ευθείας*».

Αντίστοιχα, πλειοδοτούν στις κρατικές απαγορεύσεις και σπάνε στην πράξη με ανταρτοπόλεμο το κυβερνητικό χαλάρωμα των μέτρων οι οπαδοί της αριστεράς, του ΚΚΕ και θεός φυλάξει (!) πολλοί επώνυμοι και ανώνυμοι αναρχικοί. Και αν για τους αριστερούς φαίνεται πολύ λογική η λατρεία του Κράτους, που εισβάλλει ακόμα και στην κρεβατοκάμαρα, κάνει αθρόους διορισμούς στους «δικούς μας» (και τη ζωή ποδήλατο στους αντιφρονούντες), πως να εξηγηθεί η λατρεία των περιορισμών στους τελευταίους;

Την εξήγηση την έδωσε νεαρός αναρχοκομμουνιστής, που ζει και αγωνίζεται στα Εξάρχεια: «*Σηκώνομαι κάθε μέρα τα ξημερώματα, φορώ μαύρα ρούχα και μάσκα, το κράνος στο ένα χέρι και τα κλειδιά στο άλλο και περιμένω να πάει 5.01 να λήξει η απαγόρευση. Κάνω ένα γύρο το τετράγωνο και μετά ξαναπέφτω για ύπνο ως το μεσημέρι. Η επανάσταση χρειάζεται σιδερένια στρατιωτική πειθαρχία. Πως αύριο θα με εμπιστευτούν οι διοικητές μου για να οργανώσω νυχτερινή αντάρτικη επίθεση σε καπιταλιστικούς στόχους;*».

Η έρευνα αυτή, όπως μαθαίνουμε, έφερε προβληματισμό στο κυβερνητικό επιτελείο, που δηλώνει την απογοήτευση του για το ότι τελικά δεν θα εισπράξει ψήφους από τη χαλάρωση των μέτρων, όπως προέβλεπαν οι φωστήρες, που μάζεψε ο Κυριάκος από το ΠΑΣΟΚ. Μαθαίνουμε, επίσης, πως στην απόφαση χαλάρωσης έπαιξε ρόλο και η εισήγηση της *Επιτροπής Στυλιστών Δημόσιας Υγείας* με επικεφαλής την πασίγνωστη *Ματίνα Παγώνη*, η οποία έκρινε ως απαράδεκτο το θέαμα «να κυκλοφορούν πολλοί με αυτά τα βρώμικα κουρέλια απροσδιορίστου χρώματος κατεβασμένα ως το πηγούνι. Από το να μας κάνουν ρεζίλι διεθνώς καλύτερα να τις πετάξουν.»

του είναι ερευνητική και η αποτελεσματικότητα και ασφάλειά του δεν έχουν θεμελιωθεί»!

Την ίδια κριτική αρχίζει να δέχεται και η επιταγή να «*ακούμε την επιστήμη και μόνο την επιστήμη*», καθώς οι διάφορες κυβερνήσεις προχωρούν στην διακοπή ενός προγράμματος εμβολιασμού, χωρίς να το έχουν υποδείξει αυτό οι αρμόδιοι επιστημονικοί φορείς, όπως ο *Ευρωπαϊκός Οργανισμός Φαρμάκων*. Οι αντιρρήσεις αυτές πρώτα απ' όλα είναι ετεροχρονισμένες, αναιμικές και κατά πάσα πιθανότητα υστερόβουλες. Και ο λόγος είναι απλός. Τα πρώτα σημάδια αποτυχίας των εμβολιασμών έχουν κάνει την εμφάνισή τους και αυτό το υποδεικνύει η πρεμούρα να μεγαλοποιηθεί η τάδε ή δείνα μετάλλαξη με σκοπό να δικαιολογούνται οι αναζωπυρώσεις.

Θα αποδειχθεί σύντομα άνθρακας ο θησαυρός των εμβολίων; Το πιθανότερο. Τα γεωπολιτικά ζητήματα που πρέπει να προχωρήσουν είναι πολλά και ο χρόνος που διατέθηκε μέχρι τώρα είναι μικρός. Η λήξη του κηρυγμένου «πολέμου» με την «πανδημία» δεν φαίνεται ακόμη στ' ορατό μέλλον. Μόνο που ο πραγματικός πόλεμος, που μαίνεται, είναι άλλος και πρόκειται για εκείνον, που θα ορίσει την τύχη τεράστιων κυριαρχικών συμφερόντων και συσχετισμών, που συνεχίζουν να βρίσκονται σε εξέλιξη. Το πλήγμα που δέχεται δήθεν η παγκοσμιοποίηση είναι, επίσης, ένα ψεύδος πρώτα απ' όλα διότι τα απαγορευτικά μέτρα επιβάλλονται παγκοσμίως και μάλιστα συγχρονισμένα. Τα εθνικά κράτη συμμετέχουν στον «πόλεμο» εντασσόμενα και ενισχύοντας τις υπερεθνικές συγκροτήσεις, που ουδέποτε έχασαν τον έλεγχο των «πραγμάτων». Επομένως, η επόμενη «φάση» έχει ιδιαίτερη σημασία από όλες τις απόψεις. Οι σοβαρές κοινωνικές αντιδράσεις και συγκρούσεις απέναντι στους κυριαρχικούς σχεδιασμούς είναι μπροστά μας. Δεν έχουμε παρά να τις καλωσορίσουμε...

Ιούλιος-Αύγουστος 2021

προαιρετική τη χρήση μάσκας σε εσωτερικούς χώρους. Οι συνεργάτες του εργαστηρίου μας, διασκορπισμένοι σε κεντρικά σημεία της Αθήνας και του λεκανοπεδίου, συνέλεξαν γνώμες από περαστικούς και τα αποτελέσματα ήταν τέτοια, που κατέπληξαν ακόμη και την κατά γενική ομολογία έμπειρη επιστημονική ομάδα μας.

Όπως θα έχετε και εσείς διαπιστώσει με εθνική υπερηφάνεια, το κέντρο της Αθήνας είναι γεμάτο από αντιστασιακούς και αντιστασιακές, που εξακολουθούν να φορούν μονή, συχνά και διπλή μάσκα στους 40 βαθμούς υπό σκιάν και περπατούν βιαστικά προσπαθώντας να αποφύγουν κάθε μορφή ζωής σε ακτίνα 2 μέτρων σύμφωνα με τον Κανονισμό, ενώ δεν είναι λίγοι αυτοί που χωρίς δισταγμούς υπερβαίνουν και αυτά τα όρια παραμένοντας στα 5 ή και στα 10 μέτρα μακρύτερα, απειλώντας με μηνύσεις όσους τους πλησιάσουν.

Δεν είναι καθόλου ασυνήθιστο να φέρουν κάποιοι και μπουκάλες οξυγόνου-ηλίου (που προορίζονται κυρίως για τους δύτες) με σκοπό να ελαχιστοποιηθεί κάθε επαφή με το εξωτερικό περιβάλλον. Στην συντριπτική πλειοψηφία τους (96%) πρόκειται για εμβολιασμένους συμπολίτες μας, που όμως δηλώνουν μεγάλη δυσαρέσκεια προς την κυβέρνηση για τη χαλάρωση των μέτρων το καλοκαίρι.

«*Χωρίς τη μάσκα νιώθω γυμνή στην πλατεία συντάγματος*», απάντησε με παρρησία νεαρή φοιτήτρια σε ερώτηση συνεργάτη μας. «*Τί να τον κάνουμε τον καθαρό αέρα όταν είναι γεμάτος αόρατους μικροοργανισμούς. Θα πεθάνουμε όλοι*», απάντησε 89χρονος κύριος, ο οποίος κατέβαινε στην Ερμού για ψώνια. «*Είναι το νέο λάιφσταϊλ*», ήταν η απάντηση νεαρού ινφλούενσερ με χιλιάδες οπαδούς στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. «Το να κρύβεις το πρόσωπό σου από τους άλλους είναι πολύ ουάου!».

Ιδιαίτερα αγανακτισμένες είναι πολλές κυρίες, που είχαν ήδη παραγγείλει την καλοκαιρινή κολεξιόν από μάσκες και παρ' όλα αυτά η κυβέρνηση απροειδοποίητα κατήργησε το σοφό αυτό μέτρο. «Τουλάχιστον μάς μένουν οι εσωτερικοί χώροι για να δειχτούμε λίγο και να απολαύσουμε τα προνόμια μας», τόνισε μια κομψή 60χρονη κυρία, που εργάζεται σε υπουργείο.

Στη μεγάλη τους πλειοψηφία εκφράζονται με τα χειρότερα λόγια για τους «ξεμάσκωτους», που σίγουρα είναι ψεκασμένοι και δεν θέλουν να κάνουν εμβόλια· ενδεικτικό το γεγονός ότι το 60% είναι αποφα-*προτιμούσα να κυβερνούν από κοινού οι Ένοπλες Δυνάμεις με την Αστυνομία απ' ευθείας*».

Αντίστοιχα, πλειοδοτούν στις κρατικές απαγορεύσεις και σπάνε στην πράξη με ανταρτοπόλεμο το κυβερνητικό χαλάρωμα των μέτρων οι οπαδοί της αριστεράς, του ΚΚΕ και θεός φυλάξει (!) πολλοί επώνυμοι και ανώνυμοι αναρχικοί. Και αν για τους αριστερούς φαίνεται πολύ λογική η λατρεία του Κράτους, που εισβάλλει ακόμα και στην κρεβατοκάμαρα, κάνει αθρόους διορισμούς στους «δικούς μας» (και τη ζωή ποδήλατο στους αντιφρονούντες), πως να εξηγηθεί η λατρεία των περιορισμών στους τελευταίους;

Την εξήγηση την έδωσε νεαρός αναρχοκομμουνιστής, που ζει και αγωνίζεται στα Εξάρχεια: «*Σηκώνομαι κάθε μέρα τα ξημερώματα, φορώ μαύρα ρούχα και μάσκα, το κράνος στο ένα χέρι και τα κλειδιά στο άλλο και περιμένω να πάει 5.01 να λήξει η απαγόρευση. Κάνω ένα γύρο το τετράγωνο και μετά ξαναπέφτω για ύπνο ως το μεσημέρι. Η επανάσταση χρειάζεται σιδερένια στρατιωτική πειθαρχία. Πως αύριο θα με εμπιστευτούν οι διοικητές μου για να οργανώσω νυχτερινή αντάρτικη επίθεση σε καπιταλιστικούς στόχους;*».

Η έρευνα αυτή, όπως μαθαίνουμε, έφερε προβληματισμό στο κυβερνητικό επιτελείο, που δηλώνει την απογοήτευση του για το ότι τελικά δεν θα εισπράξει ψήφους από τη χαλάρωση των μέτρων, όπως προέβλεπαν οι φωστήρες, που μάζεψε ο Κυριάκος από το ΠΑΣΟΚ. Μαθαίνουμε, επίσης, πως στην απόφαση χαλάρωσης έπαιξε ρόλο και η εισήγηση της *Επιτροπής Στυλιστών Δημόσιας Υγείας* με επικεφαλής την πασίγνωστη *Ματίνα Παγώνη*, η οποία έκρινε ως απαράδεκτο το θέαμα «να κυκλοφορούν πολλοί με αυτά τα βρώμικα κουρέλια απροσδιορίστου χρώματος κατεβασμένα ως το πηγούνι. Από το να μας κάνουν ρεζίλι διεθνώς καλύτερα να τις πετάξουν.»

Έτσι, η κυβέρνηση προτίθεται να ακυρώσει τις εξαγγελθείσες προσλήψεις 15.000 αστυνομικών με αρμοδιότητα να κατεβάζουν τις μάσκες από τα πρόσωπα των ελλήνων και μεταναστών αντιστασιακών και να επαναφέρει την υποχρεωτικότητα του μέτρου εν όψει και της τρομαχτικής ***μετάλλαξης Δ***, που σύμφωνα με πληροφορίες από celebrities της Λοιμωξιολογίας θα έχει συνδυασμένα χαρακτηριστικά καρκίνου, σύφιλης

συνέχεια στη σελ. 4

Causa latet, vis est notissima -
Η αιτία είναι κρυμμένη, το αποτέλεσμα είναι εμφανέστατο

«Νομίζω ότι οι συγκρίσεις με την Βαϊμάρη, τις οποίες κάνουν ορισμένα άτομα, είναι εντελώς λανθασμένες. Ο νόμος για την προστασία από τις λοιμώξεις είναι περιορισμένος χρονικά. Και στο μέλλον, η ομοσπονδιακή κυβέρνηση θα χρειαστεί την έγκριση του ομοσπονδιακού κοινοβουλίου (Bundestag) και της Άνω Βουλής (Bundesrat), όπου εκπροσωπούνται τα 16 κρατίδια, για την λήψη διευρυμένων μέτρων. Δεν μπορεί να γίνει λόγος για αυτο-εξουσιοδότηση. Ο νόμος για το φρένο έκτακτης ανάγκης προκειμένου να αντιμετωπισθεί η πανδημία είναι (πάντως) επιβεβλημένος υπό τις παρούσες συνθήκες».

Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, 21-4-2021,
συνέντευξη στην εφημερίδα
του Βερολίνου «Tagesspiegel».

«Η εξουσία είναι εντατική αν ελέγχεται ένα μεγάλο μέρος από τη ζωή τού/τής υπηκόου ή αν αυτός/αυτή μπορεί να εξωθηθεί στα άκρα (οριακά, στον θάνατο) χωρίς να παύσει να πειθαρχεί».

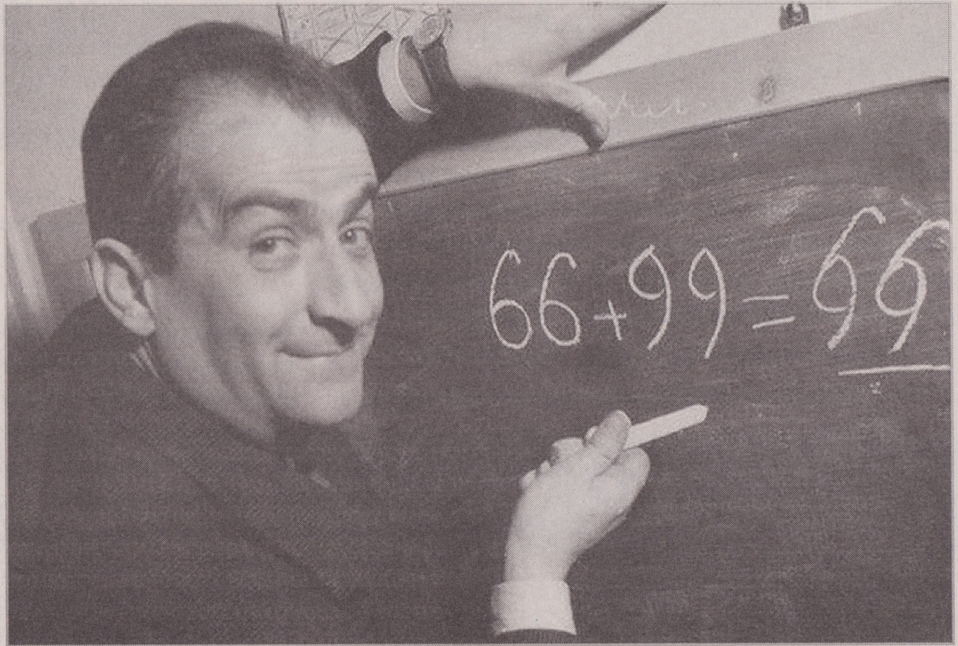
Michael Mann, *Οι πηγές της κοινωνικής εξουσίας, Τόμος Α΄, Μια Ιστορία της Εξουσίας από τις αρχές ως το 1760 μ.χ*

Οι αδιανόητες(;) απαγορεύσεις που επιβλήθηκαν στον παγκόσμιο πληθυσμό με αφορμή την «πανδημία», διόλου τυχαία συνδέθηκαν από τους ίδιους τους εμπνευστές τους με την *«νέα πίστη στο κράτος»*. Οι απαγορεύσεις, που επιβλήθηκαν καθ' ομολογίαν μάλιστα κρατικών αξιωματούχων, είχαν στην πραγματικότητα ιδίως στις «ακραίες» τους μορφές χαρακτήρα εκγύμνασης του πληθυσμού στην «νέα» πειθάρχηση. Η αυστηρή επι-

προηγούμενο, προστατευτικό των υφιστάμενων «δικαιωμάτων», νομικό καθεστώς.

Η ***επιτακτική εξουσία***, λοιπόν, δεν διαπραγματεύεται τους όρους επιβολής, δεν δείχνει ελαστικότητα, δεν προσβλέπει στην αφομοίωση, εξετάζει διαρκώς, επιβλέπει όχι τους πειθαρχημένους, αλλά τους υποτακτικούς. Οι ανυπάκουοι χαρακτηρίζονται συλλήβδην εχθροί της κοινωνίας. Η επιτακτική εξουσία φιλοδοξεί να συγκροτήσει τους υπηκόους, δεν τους περιορίζει απλά. Οι διαταγές είναι ρητές, αδιαπραγμάτευτες, άμεσα και αναντίρρητα εκτελεστές, το ίδιο και οι νέοι κανόνες.

Σύμφωνα με τον Συνταγματολόγο *Αριστόβουλο Μάνεση*, κρατική εξουσία είναι: *«Η υπέρτατη ικανότητα επιβολής ορισμένης θελήσεως επί άλλων θελήσεων, κατά τρόπο ακαταγώνιστο, δηλαδή η υπέρτατη ικανότητα του άρχειν, που συνίσταται στο επιτάσσειν και εξαναγκάζειν σε συμμόρφωση»*.





Σκύλος ρομπότ περιπολεί σε πάρκο στην Σιγκαπούρη, επιβλέπει, καταγράφει, καταμετρά πόσοι άνθρωποι κινούνται, μεταδίδει ηχητικά απαγορευτικά μηνύματα.

«***απαγόρευση όλων των δημόσιων υπαίθριων συναθροίσεων στο σύνολο της Επικράτειας στις οποίες συμμετέχουν τέσσερα ή περισσότερα άτομα***», στοχεύοντας στην αποτροπή της διενέργειας των επετειακών εκδηλώσεων και των δραστηριοτήτων για τον εορτασμό της εξέγερσης του Νοέμβρη του 1973. Σύμφωνα με τον καθηγητή Δημοσίου Δικαίου Απόστολο Παπατόλια, *«Η «κυβερνητική ερμηνεία», που δικαιολογεί σήμερα τη νομιμότητα της γενικής προληπτικής απαγόρευσης των συναθροίσεων, χωρίς τις εγγυήσεις του άρθρου 11 του Συντάγματος (in concreto αιτιολογημένη απόφαση της τοπικά αρμόδιας αστυνομικής αρχής), έχει ένα διττό χαρακτήρα.*

συνάψει ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο με τους πολίτες. Με όλους; Όχι φυσικά. Με τους νομιμόφρονες.

Και ποιοι είναι αυτοί; Οι **εμβολιασμένοι βαπτίζονται οι νέοι νομιμόφρονες**, καθίστανται προνομιούχοι, χαρακτηρίζονται σεβαστικοί πολίτες, υπεύθυνοι, με υψηλή ενσυναίσθηση του κοινωνικού καθήκοντος. Οι μη εμβολιασμένοι, αντίθετα, λοιδωρούνται, χαρακτηρίζονται αντικοινωνικοί, απειλούνται ή εκβιάζονται με κάθε τρόπο. Η διαίρεση του πληθυσμού είναι δεδομένη, δεδομένο, όμως, δεν είναι ακόμα το αποτέλεσμά αυτής της διαίρεσης. Ας σκεφτούμε σ' αυτό το σημείο το εξής.

Είναι γνωστή η χρησιμοποίηση πολεμικής ορολογίας για να χαρακτηριστεί η αντιμετώπιση της «πανδημίας». Σύμφωνα με τον Γάλλο πρόεδρο Μακρόν:

η ομοσπονδιακή κυβέρνηση θα χρειαστεί την έγκριση του ομοσπονδιακού κοινοβουλίου (Bundestag) και της Άνω Βουλής (Bundesrat), όπου εκπροσωπούνται τα 16 κρατίδια, για την λήψη διευρυμένων μέτρων. Δεν μπορεί να γίνει λόγος για αυτο-εξουσιοδότηση. Ο νόμος για το φρένο έκτακτης ανάγκης προκειμένου να αντιμετωπισθεί η πανδημία είναι (πάντως) επιβεβλημένος υπό τις παρούσες συνθήκες».

Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, 21-4-2021, συνέντευξη στην εφημερίδα του Βερολίνου «Tagesspiegel».

«Η εξουσία είναι εντατική αν ελέγχεται ένα μεγάλο μέρος από τη ζωή τού/τής υπηκόου ή αν αυτός/αυτή μπορεί να εξωθηθεί στα άκρα (οριακά, στον θάνατο) χωρίς να παύσει να πειθαρχεί».

Michael Mann, *Οι πηγές της κοινωνικής εξουσίας, Τόμος Α΄, Μια Ιστορία της Εξουσίας από τις αρχές ως το 1760 μ.Χ*

Οι αδιανόητες(;) απαγορεύσεις που επιβλήθηκαν στον παγκόσμιο πληθυσμό με αφορμή την «πανδημία», διόλου τυχαία συνδέθηκαν από τους ίδιους τους εμπνευστές τους με την «*νέα πίστη στο κράτος*». Οι απαγορεύσεις, που επιβλήθηκαν καθ' ομολογίαν μάλιστα κρατικών αξιωματούχων, είχαν στην πραγματικότητα ιδίως στις «ακραίες» τους μορφές χαρακτήρα εκγύμνασης του πληθυσμού στην «νέα» πειθάρχηση. Η αυστηρή επιτήρηση των απαγορεύσεων σε πλείστες περιπτώσεις προβλημάτισε, στα λόγια φυσικά μόνο, και ορισμένους ανησυχούντες δημοκράτες, καθώς ήταν και παραμένει δύσκολο να αποσιωπηθούν εμφανή προβλήματα αντισυνταγματικότητας, που ορισμένοι «ειδικοί», όχι όλοι, έσπευσαν να δικαιολογήσουν προβάλλοντας για μιαν ακόμη φορά την «*κατάσταση έκτακτης ανάγκης*».

Εδώ, οφείλουμε να κάνουμε μια διάκριση ανάμεσα στην λεγόμενη ***επιτακτική εξουσία*** και στην ***διάχυτη εξουσία***. Η πρώτη περιλαμβάνει σαφείς διαταγές και απαιτεί συνειδητή υπακοή. Η δεύτερη απλώνεται στον πληθυσμό μ' ένα τρόπο αποκεντρωμένο, «αυθόρμητο», αναπα-

στην αφομοίωση, εξετάζει διαρκώς, επιβλέπει όχι τους πειθαρχημένους, αλλά τους υποτακτικούς. Οι ανυπάκουοι χαρακτηρίζονται συλλήβδην εχθροί της κοινωνίας. Η επιτακτική εξουσία φιλοδοξεί να συγκροτήσει τους υπηκόους, δεν τους περιορίζει απλά. Οι διαταγές είναι ρητές, αδιαπραγμάτευτες, άμεσα και αναντίρρητα εκτελεστές, το ίδιο και οι νέοι κανόνες.

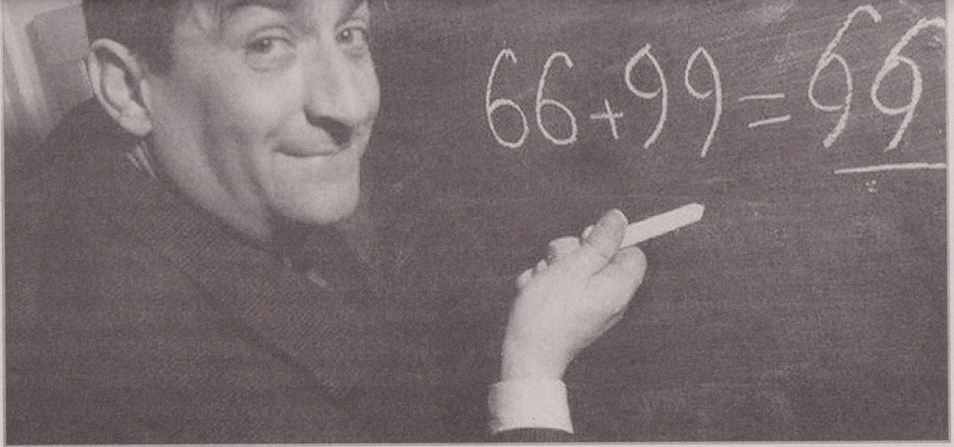
Σύμφωνα με τον Συνταγματολόγο Αριστόβουλο Μάνεση, κρατική εξουσία είναι: «*Η υπέρτατη ικανότητα επιβολής ορισμένης θελήσεως επί άλλων θελήσεων, κατά τρόπο ακαταγώνιστο, δηλαδή η υπέρτατη ικανότητα του άρχειν, που συνίσταται στο επιτάσσειν και εξαναγκάζειν σε συμμόρφωση*».



Σκύλος ρομπότ περιπολεί σε πάρκο στην Σιγκαπούρη, επιβλέπει, καταγράφει, καταμετρά πόσοι άνθρωποι κινούνται, μεταδίδει ηχητικά απαγορευτικά μηνύματα.

Η ***επιτακτική εξουσία*** δεν υπενθυμίζει στα λόγια την ικανότητά της να συμμορφώνει, αλλά το κάνει ακόμα και εκεί που μοιάζει αχρείαστο, υπερβολικό, άκαιρο, δύσχρηστο, κατά πόσον μάλιστα στις «καταστάσεις έκτακτης ανάγκης». Σ' αυτές τις συνθήκες το κράτος ασφυκτιά από το υφιστάμενο νομικό καθεστώς, και είτε το μετατρέπει σε κουρελόχαρτο είτε προσφεύγει στην νομική κάλυψη ήδη θεσμισμένων ειδικών κανόνων.

Στις 21 Φεβρουαρίου στην Ολλανδία το *Δικαστήριο της Χάγης αποφάνθηκε, τελι-*



*«**απαγόρευση όλων των δημόσιων υπαίθριων συναθροίσεων στο σύνολο της Επικράτειας στις οποίες συμμετέχουν τέσσερα ή περισσότερα άτομα**»*, στοχεύοντας στην αποτροπή της διενέργειας των επετειακών εκδηλώσεων και των δραστηριοτήτων για τον εορτασμό της εξέγερσης του Νοέμβρη του 1973. Σύμφωνα με τον καθηγητή Δημοσίου Δικαίου Απόστολο Παπατόλια, «*Η «κυβερνητική ερμηνεία», που δικαιολογεί σήμερα τη νομιμότητα της γενικής προληπτικής απαγόρευσης των συναθροίσεων, χωρίς τις εγγυήσεις του άρθρου 11 του Συντάγματος (in concreto αιτιολογημένη απόφαση της τοπικά αρμόδιας αστυνομικής αρχής), έχει ένα διττό χαρακτήρα. Ακροβατεί μεταξύ μιας άτεχνης «νομιμοποιητικής» ερμηνείας» που αγνοεί τη γραμματική διατύπωση του άρθρου 11 και μιας πλήρως «αναθεωρητικής» προσέγγισης, που οδηγεί στην πλήρη αναστολή του δικαιώματος των συναθροίσεων, χωρίς καμία από τις εγγυήσεις (αλλά και τις προϋποθέσεις) του άρθρου 48 του Συντάγματος. Με τον τρόπο αυτό ανατρέπεται απροσχημάτιστα και απενοχοποιημένα το ερμηνευτικό κεκτημένο για τον περιορισμό των δικαιωμάτων συλλογικής έκφρασης από τη Μεταπολίτευση μέχρι σήμερα. Αν αυτή είναι η σύγχρονη τάση που ανέδειξε η πανδημία για την ερμηνεία του Συντάγματος, τότε το μέλλον των δι-*

συνάψει ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο με τους πολίτες. Με όλους; Όχι φυσικά. Με τους νομιμόφρονες.

Και ποιοι είναι αυτοί; Οι **εμβολιασμένοι βαπτίζονται οι νέοι νομιμόφρονες**, καθίστανται προνομιούχοι, χαρακτηρίζονται σεβαστικοί πολίτες, υπεύθυνοι, με υψηλή ενσυναίσθηση του κοινωνικού καθήκοντος. Οι μη εμβολιασμένοι, αντίθετα, λοιδωρούνται, χαρακτηρίζονται αντικοινωνικοί, απειλούνται ή εκβιάζονται με κάθε τρόπο. Η διαίρεση του πληθυσμού είναι δεδομένη, δεδομένο, όμως, δεν είναι ακόμα το αποτέλεσμά αυτής της διαίρεσης. Ας σκεφτούμε σ' αυτό το σημείο το εξής.

Είναι γνωστή η χρησιμοποίηση πολεμικής ορολογίας για να χαρακτηριστεί η αντιμετώπιση της «πανδημίας». Σύμφωνα με τον Γάλλο πρόεδρο Μακρόν:

«Είμαστε σε πόλεμο [...], ο εχθρός είναι εκεί, αόρατος, ακατάβλητος, προελαύνει. Και αυτό απαιτεί τη γενική επιστράτευσή μας. [...] Είμαστε σε πόλεμο. Καλώ όλους τους πολιτικούς, οικονομικούς, κοινωνικούς, συλλογικούς φορείς, όλους τους Γάλλους να στρατευθούν σε αυτή την εθνική ενότητα η οποία έχει επιτρέψει στη χώρα μας να ξεπεράσει τόσες κρίσεις. Είμαστε σε πόλεμο, και το Έθνος θα υποστηρίξει τα παιδιά του που [...] είναι στην πρώτη γραμμή [...]. Από αύριο το μεσημέρι, τα σύνορα [...] θα είναι κλειστά. Θα νικήσουμε, αλλά αυτή η περίοδος θα μας έχει διδάξει πολλά. [...] Θα είμαστε πιο δυνατοί ηθικά [...]. Γνωρίζω ότι μπορώ να βασίζομαι σε εσάς. Ζήτω η République! Ζήτω η Γαλλία!».

θηθεί στα άκρα (οριακά, στον θάνατο) χωρίς να παύσει να πειθαρχεί».

Michael Mann, *Οι πηγές της κοινωνικής εξουσίας, Τόμος Α΄, Μια Ιστορία της Εξουσίας από τις αρχές ως το 1760 μ.χ*

Οι αδιανόητες(;) απαγορεύσεις που επιβλήθηκαν στον παγκόσμιο πληθυσμό με αφορμή την «πανδημία», διόλου τυχαία συνδέθηκαν από τους ίδιους τους εμπνευστές τους με την «*νέα πίστη στο κράτος*». Οι απαγορεύσεις, που επιβλήθηκαν καθ' ομολογίαν μάλιστα κρατικών αξιωματούχων, είχαν στην πραγματικότητα ιδίως στις «ακραίες» τους μορφές χαρακτήρα εκγύμνασης του πληθυσμού στην «νέα» πειθάρχηση. Η αυστηρή επιτήρηση των απαγορεύσεων σε πλείστες περιπτώσεις προβλημάτισε, στα λόγια φυσικά μόνο, και ορισμένους ανησυχούντες δημοκράτες, καθώς ήταν και παραμένει δύσκολο να αποσιωπηθούν εμφανή προβλήματα αντισυνταγματικότητας, που ορισμένοι «*ειδικοί*», όχι όλοι, έσπευσαν να δικαιολογήσουν προβάλλοντας για μιαν ακόμη φορά την «*κατάσταση έκτακτης ανάγκης*».

Εδώ, οφείλουμε να κάνουμε μια διάκριση ανάμεσα στην λεγόμενη ***επιτακτική εξουσία*** και στην ***διάχυτη εξουσία***. Η πρώτη περιλαμβάνει σαφείς διαταγές και απαιτεί συνειδητή υπακοή. Η δεύτερη απλώνεται στον πληθυσμό μ' ένα τρόπο αποκεντρωμένο, «αυθόρμητο», αναπαράγεται συλλογικά, κατασκευάζοντας κοινωνικές σχέσεις στ' όνομα του λεγόμενου κοινού συμφέροντος, έτσι ώστε να θεωρείται άσκοπη, αλλά και δίχως κοινωνική νομιμοποίηση, η αντίσταση. Στην περίπτωση της ***διάχυτης εξουσίας*** επιδιώκεται η ***θετική δέσμευση***, σε αντίθεση με εκείνην της επιτακτικής εξουσίας που είναι συγκεντρωτική, εμφανώς εξαναγκαστική, και στρατιωτικοποιημένη με αυστηρούς κανόνες, η παραβίαση των οποίων τιμωρείται άμεσα, παραδειγματικά και έξω από κάθε



Σκύλος ρομπότ περιπολεί σε πάρκο στην Σιγκαπούρη, επιβλέπει, καταγράφει, καταμετρά πόσοι άνθρωποι κινούνται, μεταδίδει ηχητικά απαγορευτικά μηνύματα.

Η ***επιτακτική εξουσία*** δεν υπενθυμίζει στα λόγια την ικανότητά της να συμμορφώνει, αλλά το κάνει ακόμα και εκεί που μοιάζει αχρείαστο, υπερβολικό, άκαιρο, δύσχρηστο, κατά πόσον μάλιστα στις «καταστάσεις έκτακτης ανάγκης». Σ' αυτές τις συνθήκες το κράτος ασφυκτιά από το υφιστάμενο νομικό καθεστώς, και είτε το μετατρέπει σε κουρελόχαρτο είτε προσφεύγει στην νομική κάλυψη ήδη θεσμισμένων ειδικών κανόνων.

Στις 21 Φεβρουαρίου στην Ολλανδία το *Δικαστήριο της Χάγης* αποφάνθηκε, τελικά, ότι η απαγόρευση κυκλοφορίας υπάγεται στο νομικό πλαίσιο και δεν είναι αντισυνταγματική, ακυρώνοντας προηγούμενη αντίθετη απόφαση που έκρινε ότι, όταν επιβλήθηκε η απαγόρευση κυκλοφορίας, έγινε αδικαιολόγητη χρήση του νόμου περί εξουσίας της πολιτικής αρχής θεσμισμένης για την «*αντιμετώπιση σοβαρών καταστάσεων έκτακτης ανάγκης*».

Στον ελλαδικό χώρο στις 14 Νοεμβρίου δημοσιεύεται η απόφαση του Αρχηγού της Ελληνικής Αστυνομίας για τετραήμερη ***Επικράτειας στις οποίες συμμετέχουν τέσσερα ή περισσότερα άτομα***», στοχεύοντας στην αποτροπή της διενέργειας των επετειακών εκδηλώσεων και των δραστηριοτήτων για τον εορτασμό της εξέγερσης του Νοέμβρη του 1973. Σύμφωνα με τον καθηγητή Δημοσίου Δικαίου Απόστολο Παπατόλια, «*Η κυβερνητική ερμηνεία», που δικαιολογεί σήμερα τη νομιμότητα της γενικής προληπτικής απαγόρευσης των συναθροίσεων, χωρίς τις εγγυήσεις του άρθρου 11 του Συντάγματος (in concreto αιτιολογημένη απόφαση της τοπικά αρμόδιας αστυνομικής αρχής), έχει ένα διττό χαρακτήρα. Ακροβατεί μεταξύ μιας άτεχνης «νομιμοποιητικής ερμηνείας» που αγνοεί τη γραμματική διατύπωση του άρθρου 11 και μιας πλήρως «αναθεωρητικής» προσέγγισης, που οδηγεί στην πλήρη αναστολή του δικαιώματος των συναθροίσεων, χωρίς καμία από τις εγγυήσεις (αλλά και τις προϋποθέσεις) του άρθρου 48 του Συντάγματος. Με τον τρόπο αυτό ανατρέπεται απροσχημάτιστα και απενοχοποιημένα το ερμηνευτικό κεκτημένο για τον περιορισμό των δικαιωμάτων συλλογικής έκφρασης από τη Μεταπολίτευση μέχρι σήμερα. Αν αυτή είναι η σύγχρονη τάση που ανέδειξε η πανδημία για την ερμηνεία του Συντάγματος, τότε το μέλλον των δικαιωμάτων προοιωνίζεται ιδιαίτερα ζοφερό...*». Το μέλλον είναι ήδη εδώ.

Και, όμως, περίοπτοι «*εκπρόσωποι της διανόησης*», όπως ο Μπαμπινιώτης ή ο Ράμφος δεν διστάζουν να αποφανθούν ότι «*Ο κορωνοϊός μπορεί να εξελιχθεί σε ευλογία*» (iefimerida, 9-4-2020), αφού η «καχυποψία», η «αρνητικότητα» του κοινωνικού χώρου απέναντι στο κράτος μπορούν να δώσουν την θέση τους σε μια «νέα σχέση» μαζί του. Το κράτος, λοιπόν, εξαγνίζεται, επανανομιμοποιείται, είναι έτοιμο να τους νομιμόφρονες.

Και ποιοι είναι αυτοί; Οι ***εμβολιασμένοι βαπτίζονται οι νέοι νομιμόφρονες***, καθίστανται προνομιούχοι, χαρακτηρίζονται σεβαστικοί πολίτες, υπεύθυνοι, με υψηλή ενσυναίσθηση του κοινωνικού καθήκοντος. Οι μη εμβολιασμένοι, αντίθετα, λοιδωρούνται, χαρακτηρίζονται αντικοινωνικοί, απειλούνται ή εκβιάζονται με κάθε τρόπο. Η διαίρεση του πληθυσμού είναι δεδομένη, δεδομένο, όμως, δεν είναι ακόμα το αποτέλεσμά αυτής της διαίρεσης. Ας σκεφτούμε σ' αυτό το σημείο το εξής.

Είναι γνωστή η χρησιμοποίηση πολεμικής ορολογίας για να χαρακτηριστεί η αντιμετώπιση της «πανδημίας». Σύμφωνα με τον Γάλλο πρόεδρο Μακρόν:

«Είμαστε σε πόλεμο [...], ο εχθρός είναι εκεί, αόρατος, ακατάβλητος, προελαύνει. Και αυτό απαιτεί τη γενική επιστράτευσή μας. [...] Είμαστε σε πόλεμο. Καλώ όλους τους πολιτικούς, οικονομικούς, κοινωνικούς, συλλογικούς φορείς, όλους τους Γάλλους να στρατευθούν σε αυτή την εθνική ενότητα η οποία έχει επιτρέψει στη χώρα μας να ξεπεράσει τόσες κρίσεις. Είμαστε σε πόλεμο, και το Έθνος θα υποστηρίξει τα παιδιά του που [...] είναι στην πρώτη γραμμή [...]. Από αύριο το μεσημέρι, τα σύνορα [...] θα είναι κλειστά. Θα νικήσουμε, αλλά αυτή η περίοδος θα μας έχει διδάξει πολλά. [...] Θα είμαστε πιο δυνατοί ηθικά [...]. Γνωρίζω ότι μπορώ να βασίζομαι σε εσάς. Ζήτω η République! Ζήτω η Γαλλία!».

Είναι έτσι τα πράγματα; Ο γνωστός ιστορικός των επιδημιών *Φρανκ Σνόουντεν* σε μια συνέντευξη του διατυπώνει μια εντελώς διαφορετική άποψη:

«Δεν είμαστε σε πόλεμο, ο πόλεμος δεν διεξάγεται πάνω στη βάση της επιστήμης και της αλληλεγγύης. Τώρα είναι η ώρα που οι αρετές, η ποιότητα των ανθρώπων ενεργοποιούνται και σίγουρα δεν είναι ίδιες με τις αξίες του πολέμου και του

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από την σελ. 2

και καρδιακής προσβολής και θνησιμότητα άνω του 97% στους ανεμβολίαστους... Τουλάχιστον...

QUIZ No.1

Ποιός είπε το παρακάτω:

«Επειδή είναι επικίνδυνοι για τη δημόσια υγεία, στο βαθμό που ως ανεμβολίαστοι συμβάλλουν στην επέκταση και διαιώνιση της θανατηφόρου πανδημίας απαιτούμε να παρθούν αυστηρά μέτρα περιορισμού τους. Τίποτα παραπάνω. Τόσο απλά».

Α. Ο Αδωνις Γεωργιάδης, αντιπρόεδρος της ΝΔ.

Β. Ανώνυμος χουντόγερος σε πηγαδάκι της πλατείας Φιλοθέης.

Γ. Μέλος της Επιτροπής Λοιμωξιολόγων, που δεν θέλει για ευνόητους λόγους να γίνει γνωστό το όνομά του

Δ. Ο διάσημος αριστερός καθηγητής της Παντείου Γιώργος Ρούσης.

QUIZ No. 2

Ποιός είπε το παρακάτω;

«Σόρρυ αλλά η άποψή μου είναι πως, ειδικά αφού αποδείχτηκε ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ ότι το εμβόλιο δεν έχει σοβαρές παρενέργειες και ότι έχει αποτέλεσμα, θα έπρεπε να είναι υποχρεωτικό σε όσους κλάδους έχουν επαφή με κόσμο. Ή να καταλογίζεται ευθύνη σε όποιον το αρνήθηκε και μετέδωσε».

Α. Ο γνωστός «εργοδοτικός» πρόεδρος του συλλόγου εργαζομένων της ALPHA BANK, *Τάσος Γκιάτης*.

Β. Ο Άδωνις Γεωργιάδης (πάλι).

Γ. Ο αντιπρόεδρος του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος.

Δ. Ο γνωστός αναρχο-οπίνιον μέικερ *Σπύρος Δαπέργολας*.

Απαντήσεις

Quiz no1: Σωστή απάντηση το **Δ**.

Quiz no 2: Σωστή απάντηση **Α & Δ**.

και η συλλογή και η επεξεργασία τους να είναι τόσο εύκολη, γρήγορη, και συνεχώς εμπλουτισμένη, γιατί πολύ απλά τα προσφέρετε από μόνοι σας. Είστε «ελεύθεροι», δηλαδή, μέσα στο κλουβί σας και για πάντα συνδεδεμένοι... Ή απλώς δεμένοι;

Ο Μπακούνιν, το νέο εργατικό νομοσχέδιο, και οι «ανέσεις» στα ορυχεία του Στάλιν....

«Αν θέλατε να τρολάρετε και να ασκήσετε μια κριτική στον Κωστή τον Χατζηδάκη, τον υπουργό, θα μπορούσατε απλά να του πείτε –το οποίο είναι και αλήθεια– ότι στην ουσία εφαρμόζει, αυτά που είχε πει και ο Μιχαήλ Μπακούνιν. Δηλαδή: Βελτιώνει τις συνθήκες εργασίας, αποδίδει στην εργασία αυτό που της οφείλεται δίκαια και αποδίδει με τον τρόπο αυτό στους ανθρώπους ασφάλεια, άνεση και αναψυχή. Γιατί αυτή είναι η αλήθεια, που γίνεται με αυτό το νομοσχέδιο». Αυτά είπε και ξελάφρωσε στην βουλή ο ***νεοδημοκράτης βουλευτής Μεσσηνίας Μίλτος Χρυσομάλλης***.





Τους περιμένει το χαβιάρι και το σπα, γι' αυτό αντέχουν...

Όλα αυτά, όμως, τα παρακολουθεί άγρυπνος, το σαΐνι, ο τρυποκάρυδος ο βουλευτής ΝΔ *Κωνσταντίνος Μπογδάνος* και αποφασίζει να δράσει και αυτός ανατρεπτικά προτείνοντας να κατακρατούνται 100 ευρώ από το μισθό κάθε βουλευτή, όταν λέει ψέματα. Και τί θα τους μείνει στο τέλος, τίποτα ψιλά για πασατέμπο;

Ποιο είναι το συμπέρασμα; Μα ποιο άλλο; Η άνεση με την οποία "πέρασε" το νομοσχέδιο η κυβέρνηση είναι όχι μόνο χαρακτηριστική, αλλά δίνει και την εξήγηση για τις δηλώσεις του *Μίλτου του Χρυσομάλλη*, περί *μπακουνικής εμπνεύσεως* εργατικού νομοσχεδίου.

Μ' άλλα λόγια, η πολιτική παντοδυναμία την οποία θεωρούν οι κυβερνητικοί ότι έχουν εξασφαλίσει προς ώρας, τους δίνει την δυνατότητα να «ξανοίγονται» και να ισχυρίζονται ότι ψηφίζουν ...αναρχικό νομοσχέδιο για τα εργασιακά. Την ίδια ώρα η Κανέλλη τάζει στους εργαζόμενους χαβιάρι και σπα, εφ' όσον προφανώς πάρει την εξουσία το ΚΚΕ και τους στείλει όλους στα ορυχεία!!!

στο βαθμό που ως ανεμβολίαστοι συμβάλλουν στην επέκταση και διαιώνιση της θανατηφόρου πανδημίας απαιτούμε να παρθούν αυστηρά μέτρα περιορισμού τους. Τίποτα παραπάνω. Τόσο απλά».

Α. Ο Αδωνις Γεωργιάδης, αντιπρόεδρος της ΝΔ.

Β. Ανώνυμος χουντόγερος σε πηγαδάκι της πλατείας Φιλοθέης.

Γ. Μέλος της Επιτροπής Λοιμωξιολόγων, που δεν θέλει για ευνόητους λόγους να γίνει γνωστό το όνομά του

Δ. Ο διάσημος αριστερός καθηγητής της Παντείου Γιώργος Ρούσης.

QUIZ No. 2

Ποιός είπε το παρακάτω;

«Σόρρυ αλλά η άποψή μου είναι πως, ειδικά αφού αποδείχτηκε ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ ότι το εμβόλιο δεν έχει σοβαρές παρενέργειες και ότι έχει αποτέλεσμα, θα έπρεπε να είναι υποχρεωτικό σε όσους κλάδους έχουν επαφή με κόσμο. Ή να καταλογίζεται ευθύνη σε όποιον το αρνήθηκε και μετέδωσε».

Α. Ο γνωστός «εργοδοτικός» πρόεδρος του συλλόγου εργαζομένων της ALPHA BANK, *Τάσος Γκιάτης*.

Β. Ο Άδωνις Γεωργιάδης (πάλι).

Γ. Ο αντιπρόεδρος του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος.

Δ. Ο γνωστός αναρχο-οπίνιον μέικερ *Σπύρος Δαπέργολας*.

Απαντήσεις

Quiz no1: Σωστή απάντηση το **Δ**.

Quiz no 2: Σωστή απάντηση **Α & Δ**.

Θα σας βρούμε και ερωτικούς συντρόφους!

Ποιές λοταρίες και ποιά προνόμια για προσέλκυση πελατών;

Η κυβέρνηση της *Μεγάλης Βρετανίας* ξεκίνησε επαφές με τις εταιρείες, που έχουν αναπτύξει τα δημοφιλή application γνωριμιών, όπως το *Tinder*, το *Hinge* και το *Bumble*, που με μια απλή διασταύρωση στοιχείων, θα επιτρέπουν σε όσους εμβολιασμένους αναζητούν στις πλατφόρμες αυτές ερωτικό σύντροφο, να δηλώνουν στο προφίλ τους ότι είναι εμβολιασμένοι. «*Αυτό είναι εξαιρετικά σημαντικό*», επισημαίνει η αγαπημένη μας φιλελεύθερη σύμβουλος επικοινωνίας και δημοσιογράφος

το νέο εργατικό νομοσχέδιο, και οι «ανέσεις» στα ορυχεία του Στάλιν....

«Αν θέλατε να τρολάρετε και να ασκήσετε μια κριτική στον Κωστή τον Χατζηδάκη, τον υπουργό, θα μπορούσατε απλά να του πείτε –το οποίο είναι και αλήθεια– ότι στην ουσία εφαρμόζει, αυτά που είχε πει και ο Μιχαήλ Μπακούνιν. Δηλαδή: Βελτιώνει τις συνθήκες εργασίας, αποδίδει στην εργασία αυτό που της οφείλεται δίκαια και αποδίδει με τον τρόπο αυτό στους ανθρώπους ασφάλεια, άνεση και αναψυχή. Γιατί αυτή είναι η αλήθεια, που γίνεται με αυτό το νομοσχέδιο». Αυτά είπε και ξελάφρωσε στην βουλή ο ***νεοδημοκράτης βουλευτής Μεσσηνίας Μίλτος Χρυσομάλλης***.



Ρε μπαγάσα, τι είναι αυτό (που) σκέφτηκες, ούτε εγώ θα φανταζόμουν κάτι τέτοιο...

Αυτό με την «αναψυχή», όμως, έκανε ιδιαίτερη εντύπωση και στην πασιονάρια του ΚΚΕ *Λιάνα Κανέλη* και αποφάσισε να μην το αφήσει να πέσει έτσι ...κάτω. Και ιδού η επαναστατική αντιπαράθεση στην άτιμη νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση, μ' αφορμή τα φλέγοντα εργατικά ζητήματα...

Κανέλλη: – Ένα αγαθό που δεν απολαμβάνεις, δεν μπορεί να είναι υπέρ σου. Επομένως, να σου φέρω ένα παράδειγμα.

Δημοσιογράφος του Σκάι: – Κοίταξε να δεις. Και στην Σοβιετική Ένωση υπήρχε και το χαβιάρι και η καλή βό-



Τους περιμένει το χαβιάρι και το σπα, γι' αυτό αντέχουν...

Όλα αυτά, όμως, τα παρακολουθεί άγρυπνος, το σαΐνι, ο τρυποκάρυδος ο βουλευτής ΝΔ *Κωνσταντίνος Μπογδάνος* και αποφασίζει να δράσει και αυτός ανατρεπτικά προτείνοντας να κατακρατούνται 100 ευρώ από το μισθό κάθε βουλευτή, όταν λέει ψέματα. Και τί θα τους μείνει στο τέλος, τίποτα ψιλά για πασατέμπο;

Ποιο είναι το συμπέρασμα; Μα ποιο άλλο; Η άνεση με την οποία «πέρασε» το νομοσχέδιο η κυβέρνηση είναι όχι μόνο χαρακτηριστική, αλλά δίνει και την εξήγηση για τις δηλώσεις του *Μίλτου του Χρυσομάλλη*, περί *μπακουνικής εμπνεύσεως* εργατικού νομοσχεδίου.

Μ' άλλα λόγια, η πολιτική παντοδυναμία την οποία θεωρούν οι κυβερνητικοί ότι έχουν εξασφαλίσει προς ώρας, τους δίνει την δυνατότητα να «ξανοίγονται» και να ισχυρίζονται ότι ψηφίζουν ...αναρχικό νομοσχέδιο για τα εργασιακά. Την ίδια ώρα η Κανέλλη τάζει στους εργαζόμενους χαβιάρι και σπα, εφ' όσον προφανώς πάρει την εξουσία το ΚΚΕ και τους στείλει όλους στα ορυχεία!!! Αδύνατον, θα πείτε! Αλλά δεν είναι εκεί το ζήτημα. Άντε μετά να ψηφίσουν οι εργαζόμενοι ΚΚΕ (εμάς φυσικά διόλου μας ενοχλεί



«Σόρρυ αλλά η άποψή μου είναι πως, ειδικά αφού αποδείχτηκε ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ ότι το εμβόλιο δεν έχει σοβαρές παρενέργειες και ότι έχει αποτέλεσμα, θα έπρεπε να είναι υποχρεωτικό σε όσους κλάδους έχουν επαφή με κόσμο. Ή να καταλογίζεται ευθύνη σε όποιον το αρνήθηκε και μετέδωσε».

Α. Ο γνωστός «εργοδοτικός» πρόεδρος του συλλόγου εργαζομένων της ALPHA BANK, *Τάσος Γκιάτης*.

Β. Ο Άδωνις Γεωργιάδης (πάλι).

Γ. Ο αντιπρόεδρος του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος.

Δ. Ο γνωστός αναρχο-οπίνιον μέικερ *Σπύρος Δαπέργολας*.

Απαντήσεις

Quiz no1: Σωστή απάντηση το **Δ**.

Quiz no 2: Σωστή απάντηση **Α & Δ**.

Θα σας βρούμε και ερωτικούς συντρόφους!

Ποιές λοταρίες και ποιά προνόμια για προσέλκυση πελατών;

Η κυβέρνηση της *Μεγάλης Βρετανίας* ξεκίνησε επαφές με τις εταιρείες, που έχουν αναπτύξει τα δημοφιλή application γνωριμιών, όπως το *Tinder*, το *Hinge* και το *Bumble*, που με μια απλή διασταύρωση στοιχείων, θα επιτρέπουν σε όσους εμβολιασμένους αναζητούν στις πλατφόρμες αυτές ερωτικό σύντροφο, να δηλώνουν στο προφίλ τους ότι είναι εμβολιασμένοι. «*Αυτό είναι εξαιρετικά σημαντικό*», επισημαίνει η αγαπημένη μας φιλελεύθερη σύμβουλος επικοινωνίας και δημοσιογράφος *Βίβιαν Ευθυμιοπούλου*, «*ειδικά για τους νέους, που είναι η ομάδα, που εμφανίζει τη μεγαλύτερη κινητικότητα και ειδικά τώρα, στο ερωτικό, ελληνικό καλοκαίρι*». Έτσι, βρε κουτά παιδιά, να κάνετε, κάτι ξέρει το κράτος-πατερούλης. Για το καλό σας είναι όλα αυτά, οι ανεμβολίαστοι να εξοριστούν πάραυτα, να απομονωθούν με κάθε τρόπο, και βέβαια μην έχετε κανένα ενδοιασμό να δώσετε ακόμα ένα στοιχείο σε κάθε ενδιαφερόμενο, στην προκειμένη περίπτωση εάν είστε εμβολιασμένοι ή όχι. Τα «μεγάλα δεδομένα» πρέπει να «μεγαλώνουν» συνέχεια, να αυξάνονται, να διασταυρώνονται, να πουλιούνται και να αγοράζονται, να κατασκευάζουν καινούργια,



Ρε μπαγάσα, τι είναι αυτό (που) σκέφτηκες, ούτε εγώ θα φανταζόμουν κάτι τέτοιο…

Αυτό με την «αναψυχή», όμως, έκανε ιδιαίτερη εντύπωση και στην πασιονάρια του ΚΚΕ *Λιάνα Κανέλη* και αποφάσισε να μην το αφήσει να πέσει έτσι …κάτω. Και ιδού η επαναστατική αντιπαράθεση στην άτιμη νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση, μ' αφορμή τα φλέγοντα εργατικά ζητήματα…

Κανέλλη: – Ένα αγαθό που δεν απολαμβάνεις, δεν μπορεί να είναι υπέρ σου. Επομένως, να σου φέρω ένα παράδειγμα.

Δημοσιογράφος του Σκάι: – Κοίταξε να δεις. Και στην Σοβιετική Ένωση υπήρχε και το χαβιάρι και η καλή βότκα, δεν την απολάμβανε κανένας εργαζόμενος. Έ, πως… Τρώγανε Beluga οι εργαζόμενοι;

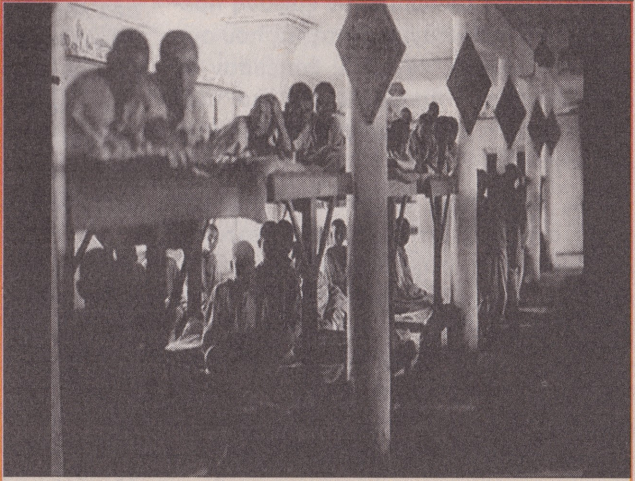
Κανέλλη: – Όχι, κάνεις λάθος, κάνεις πολύ μεγάλο λάθος. Και την ορχήστρα του είχε και το χαβιάρι του θα είχε και τα σπα του είχε, όταν έβγαινε από το ορυχείο.

Δημοσιογράφος του Σκάι: – Είδαμε, όταν έπεσε το Τείχος, τί έγινε.

Κανέλλη: – Όταν έβγαινε από το ορυχείο το είχε… (Σκάι, Αταίριαστοι, 17-6-2021)

Ποιο είναι το συμπέρασμα; Μα ποιο άλλο; Η άνεση με την οποία «πέρασε» το νομοσχέδιο η κυβέρνηση είναι όχι μόνο χαρακτηριστική, αλλά δίνει και την εξήγηση για τις δηλώσεις του *Μίλτου του Χρυσομάλλη*, περί *μπακουνικής εμπνεύσεως* εργατικού νομοσχεδίου.

Μ' άλλα λόγια, η πολιτική παντοδυναμία την οποία θεωρούν οι κυβερνητικοί ότι έχουν εξασφαλίσει προς ώρας, τους δίνει την δυνατότητα να «ξανοίγονται» και να ισχυρίζονται ότι ψηφίζουν …αναρχικό νομοσχέδιο για τα εργασιακά. Την ίδια ώρα η Κανέλλη τάζει στους εργαζόμενους χαβιάρι και σπα, εφ' όσον προφανώς πάρει την εξουσία το ΚΚΕ και τους στείλει όλους στα ορυχεία!!! Αδύνατον, θα πείτε! Αλλά δεν είναι εκεί το ζήτημα. Άντε μετά να ψηφίσουν οι εργαζόμενοι ΚΚΕ (εμάς φυσικά διόλου μας ενοχλεί



Οι «εχθροί του λαού» κάνουν …διακοπές στα Γκουλάγκ. ποινικοί κρατούμενοι, «αντεπαναστάτες» που θάβονταν εκεί χωρίς δίκη και με «συνοπτικές διαδικασίες», τους «ανακάλυπτε» η μυστική αστυνομία του Στάλιν, σύμφωνα με την οποία εκ πρώτης όψεως έμοιαζαν «πειθήνιοι και άκακοι», και έτσι κατάφερναν να «παρεισφρήσουν στο σοσιαλισμό», αλλά «κατά βάθος δεν τον αποδέχονταν». Ε, όχι και να τους δώσουν και χαβιάρι…



Οι νέοι 18-25 ετών, που έχουν ήδη κάνει ή θα κάνουν την 1η δόση του εμβολίου, αποκτούν το Freedom Pass, μια προπληρωμένη κάρτα αξίας €150 για χρήση σε τουριστικές και πολιτιστικές δραστηριότητες.

Κλείστε το ραντεβού σας, εμβολιαστείτε και απολαύστε την Ελευθερία με ασφάλεια...

εκ της Κυβερνήσεως
28 Ιουνίου 2021

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΡΤΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σε γνωρίζω από του Κούλη
την ματιά την γουρλωτή
σε γνωρίζω από του Κούλη
αυτή την λάγνα την φωνή,

Και σαν πρώτα νυχτωμένοι,
μπάτσοι και καταστολή,
και σαν πρώτα σκλαβωμένοι
στου γκουβέρνου το μαντρί.

Εκατόν πενήντα τώρα
της ξεφτίλας η τιμή
σε καλούν να προσκυνήσεις,
Να άλλη μια υποταγή!

Όμως σκέψου πως το ΟΧΙ
έχει πάντα μια φωνή
που τραντάζει τους αρχόντους
όποτε κι αν ακουστεί.

Όχι τώρα νυχτωμένοι
μην τσιμπήσετε παιδιά!
Μον' υψώσετε το χέρι
Δώστε μούντζα και φωτιά!

Ε.

κάτι τέτοιο). Δηλαδή, φταίμε τώρα εμείς να σκεφτούμε ότι πρόκειται, απλά, για αβάντα στον Μητσοτάκη δια της πλαγίου οδού, ή δεν φταίμε,

ση. Έτσι, με απόφαση της *Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου* με ημερομηνία 16/06/2021 θα χρηματοδοτηθεί με πόρους της Περιφέρειας το Αντι-

συνέχεια από την σελ. 3: **Causa latet, vis est notissima**

θανάτου. Τώρα είμαστε στη φάση που σώζουμε τις ζωές, δεν τις αφαιρούμε. [...] [Ο πόλεμος] σημαίνει ότι οι στρατιώτες είναι αναλώσιμοι για τους στρατηγούς. Οι ζωές των γιατρών, των νοσηλευτών, των εργαζομένων στα σούπερ μάρκετ, δεν είναι αναλώσιμες. Δεν είναι στρατιώτες που έχουν δεσμευτεί να πεθάνουν, είναι συνάνθρωποί μας που έχουν δεσμευτεί να προσπαθήσουν να σώσουν τους άλλους. Η διαφορά είναι κεφαλαιώδης. Αρνούμαι την αναλογία με τον πόλεμο ως πολύ παραπλανητική».

Όχι μόνο πρόκειται για παραπλάνηση, αλλά για συνειδητό και σκόπιμο ψέμα. Εφ' όσον η «πανδημία» χαρακτηρίζεται «παγκόσμιος πόλεμος» τα εθνικά κράτη, αλλά και οι κάθε λογής υπερεθνικοί οργανισμοί, εμφανίζονται να δικαιούνται να πράξουν οτιδήποτε για την αντιμετώπιση του «εχθρού», άρα και των «συμμάχων» του, οι οποίοι, όπως ήδη ανοιχτά διατείνονται, είναι οι «*ανεμβολίαστοι*». Η μανία των εγχώριων ΜΜΕ απέναντι στους ανεμβολίαστους είναι τέτοια, που δεν αφήνει περιθώρια για αμφιβολίες για την συνέχεια. Ονομάζουν εχθρούς της κοινωνίας όσους δεν έχουν επιλέξει να εμβολιαστούν, ακόμη και σε περιπτώσεις, που αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία ενός νομού, όπως συμβαίνει λόγου χάριν σε πολλούς νομούς της Κρήτης.

Οι πραγματικοί εγκληματίες και εχθροί της κοινωνίας, όμως, είναι εκείνοι που επέβαλλαν τα χειρότερα απαγορευτικά μέτρα πανευρωπαϊκά για την «αντιμετώπιση» της «πανδημίας». Είναι ενδεικτικό, ότι αυτές οι απαγορεύσεις και ο παρατεταμένος εγκλεισμός του πληθυσμού, συστηματικά και σκοπίμως μένουν έξω από το «κάδρο» των αιτιών της αύξησης της εγκληματικότητας, εκ μέρους των πάσης φύσεως δημοσιολογούντων, «ειδικών» και μη. Έτσι, το «φάρμακο», που προτείνεται δεν είναι άλλο από την αυστηροποίηση των ποινών, δηλαδή της παράτασης του εγκλεισμού για τους παραβάτες.

Όσο για την κρατική διαχείριση της βίας στις λεγόμενες διαπροσωπικές σχέσεις εντάσσεται κατά την γνώμη μας στην εδώ και δεκαετίες εξελισσόμενη διαδικασία, άλλοτε επανασυναρμολόγησης και άλλοτε διάλυσης και επανασύστασης του κοινωνικού χώρου μέσω της επιβολής νέων προτύπων που διατρέχουν τον θεσμό της οικογένειας, την εργασία, τις σεξουαλικές σχέσεις, μέσω και της γενικότερης πολιτιστικής ανασύστασης. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια οι φεμινιστικές κραυγές περί αιτιών, που ανάγονται ***αποκλειστικά*** στην ***έμφυλη βία*** και στην ***πατριαρχία***, δεν είναι μόνο ανεδαφικές και ενταγμένες στην εξουσιαστική αφήγηση, αλλά και ανιστόρητες.

Σύμφωνα με σχετική μελέτη της ιστορικού *Έφης Αβδελά (Δια*



Κλείστε το ραντεβού σας, εμβολιαστείτε και απολαύστε την Ελευθερία με ασφάλεια...

εκ της Κυβερνήσεως
28 Ιουνίου 2021

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΡΤΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σε γνωρίζω από του Κούλη
την ματιά την γουρλωτή
σε γνωρίζω από του Κούλη
αυτή την λάγνα την φωνή,

Και σαν πρώτα νυχτωμένοι,
μπάτσοι και καταστολή,
και σαν πρώτα σκλαβωμένοι
στου γκουβέρνου το μαντρί.

Εκατόν πενήντα τώρα
της ξεφτίλας η τιμή
σε καλούν να προσκυνήσεις,
Να άλλη μια υποταγή!

Όμως σκέψου πως το ΟΧΙ
έχει πάντα μια φωνή
που τραντάζει τους αρχόντους
όποτε κι αν ακουστεί.

Όχι τώρα νυχτωμένοι
μην τσιμπήσετε παιδιά!
Μον' υψώσετε το χέρι
Δώστε μούντζα και φωτιά!

Ε.

κάτι τέτοιο). Δηλαδή, φταίμε τώρα εμείς να σκεφτούμε ότι πρόκειται, απλά, για αβάντα στον Μητσοτάκη δια της πλαγίου οδού, ή δεν φταίμε, αφού η προοπτική του ΚΚΕ δια μέσω Κανέλλη μοιάζει πραγματικός εφιάλτης μπροστά στις «φιλοεργατικές» ρυθμίσεις που διαφημίζει περίτεχνα ο Μητσοτάκης... Και που είστε ακόμη....

Τουριστική ατραξιόν το ΚΚΕ και με τη βούλα

Έχουμε διατρανώσει από αυτή τη στήλη –δεν θυμόμαστε κι εμείς πόσες φορές– την τουριστική αξία, που έχουν οι εκδηλώσεις του ΚΚΕ, της ΚΝΕ και συνολικά ολόκληρο το Κόμμα, με τα γραφεία του, τα μέλη του, τα κόκκινα σημαιάκια του, τα περιβραχιόνια και τον *Ριζοσπάστη* (στην κωλότσεπη πάντα). Η σύγχρονη τάση στην επιστήμη της Μουσειολογίας δεν θέλει εγκλωβισμένα τα εκθέματα σε ένα κτίριο από μπετά, που λέγεται ση. Έτσι, με απόφαση της *Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου* με ημερομηνία 16/06/2021 θα χρηματοδοτηθεί με πόρους της Περιφέρειας το Αντιιμπεριαλιστικό Φεστιβάλ της ΚΝΕ, που φέτος λαμβάνει χώρα στη Λέσβο με το όχι ευκαταφρόνητο ποσό των 40.285.05 ευρώ στο πλαίσιο του Προγράμματος «*ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΒΟΛΗ Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου 2021*», κατόπιν αιτήσεως της ΚΝΕ.

Σχετικό έγγραφο της Περιφέρειας εξηγεί αυτή την υπέροχη απόφαση: «[...] Οι ανωτέρω εκδηλώσεις αποτελούν θεσμό που ταξιδεύει κάθε χρόνο σε διαφορετικό σημείο της Ελλάδας, έχει ευρεία απήχηση και συγκεντρώνει πλήθος κόσμου για να το παρακολουθήσει. Η εκτιμώμενη συμμετοχή με τα μέχρι στιγμής δεδομένα ξεπερνά τα 3.000 άτομα, μαθητές, φοιτητές, νέοι εργαζόμενοι και άνεργοι, από όλη την Ελλάδα και από το νησί, μιας και από τις πρώτες μέρες που έχει ανακοινωθεί η πραγ-

Όχι μόνο πρόκειται για παραπλάνηση, αλλά για συνειδητό και σκόπιμο ψέμα. Εφ' όσον η «πανδημία» χαρακτηρίζεται «παγκόσμιος πόλεμος» τα εθνικά κράτη, αλλά και οι κάθε λογής υπερεθνικοί οργανισμοί, εμφανίζονται να δικαιούνται να πράξουν οτιδήποτε για την αντιμετώπιση του «εχθρού», άρα και των «συμμάχων» του, οι οποίοι, όπως ήδη ανοιχτά διατείνονται, είναι οι «*ανεμβολίαστοι*». Η μανία των εγχώριων ΜΜΕ απέναντι στους ανεμβολίαστους είναι τέτοια, που δεν αφήνει περιθώρια για αμφιβολίες για την συνέχεια. Ονομάζουν εχθρούς της κοινωνίας όσους δεν έχουν επιλέξει να εμβολιαστούν, ακόμη και σε περιπτώσεις, που αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία ενός νομού, όπως συμβαίνει λόγου χάριν σε πολλούς νομούς της Κρήτης.

Οι πραγματικοί εγκληματίες και εχθροί της κοινωνίας, όμως, είναι εκείνοι που επέβαλλαν τα χειρότερα απαγορευτικά μέτρα πανευρωπαϊκά για την «αντιμετώπιση» της «πανδημίας». Είναι ενδεικτικό, ότι αυτές οι απαγορεύσεις και ο παρατεταμένος εγκλεισμός του πληθυσμού, συστηματικά και σκοπίμως μένουν έξω από το «κάδρο» των αιτιών της αύξησης της εγκληματικότητας, εκ μέρους των πάσης φύσεως δημοσιολογούντων, «ειδικών» και μη. Έτσι, το «φάρμακο», που προτείνεται δεν είναι άλλο από την αυστηροποίηση των ποινών, δηλαδή της παράτασης του εγκλεισμού για τους παραβάτες.

Όσο για την κρατική διαχείριση της βίας στις λεγόμενες διαπροσωπικές σχέσεις εντάσσεται κατά την γνώμη μας στην εδώ και δεκαετίες εξελισσόμενη διαδικασία, άλλοτε επανασυναρμολόγησης και άλλοτε διάλυσης και επανασύστασης του κοινωνικού χώρου μέσω της επιβολής νέων προτύπων που διατρέχουν τον θεσμό της οικογένειας, την εργασία, τις σεξουαλικές σχέσεις, μέσω και της γενικότερης πολιτιστικής ανασύστασης. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια οι φεμινιστικές κραυγές περί αιτιών, που ανάγονται ***αποκλειστικά*** στην ***έμφυλη βία*** και στην ***πατριαρχία***, δεν είναι μόνο ανεδαφικές και ενταγμένες στην εξουσιαστική αφήγηση, αλλά και ανιστόρητες.

Σύμφωνα με σχετική μελέτη της ιστορικού *Έφης Αβδελά* (*Δια λόγους Τιμής, Βία, Συναισθήματα και αξίες στην Μετεμφυλιακή Ελλάδα*) «*οι πρώτες επεξεργασίες έδειξαν ότι την προσβολή τιμής τους επικαλούνται, τις δεκαετίες '50-'60, δράστες εγκλημάτων – άντρες συνήθως, αλλά και αρκετές γυναίκες– που στην πλειονότητά τους προέρχονται από αγροτικά ή κτηνοτροφικά στρώματα, είτε βρίσκονται στον τόπο καταγωγής τους, το χωριό είτε στο τόπο μετακίνησής τους, την πόλη. Τρεις κατηγορίες προέκυψαν εξ αρχής: η μεγαλύτερη, εκείνη των εγκλημάτων με δράστη άντρα και θύμα άντρα·* ***και δύο περίπου ισομεγέθεις: τα συμβάντα με δράστη άντρα και θύμα γυναίκα· και εκείνα με δράστη γυναίκα και θύμα άντρα.*** *Ως προς τη συχνότητά τους μέσα στο χρόνο, τα περιστατικά, που χαρακτηρίζονται «εγκλήματα τιμής» εμφανίζουν μια σημαντική πύκνωση κατά την διάρκεια της δεκαετίας του '50 (και ιδίως στη μέση της δεκαετίας), ενώ μειώνονται αισθητά κατά την διάρκεια του '60, για να εξαφανιστούν σχεδόν λίγο πριν την δικτατορία*».

Η εξουσία ξανά και ξανά σε κάθε εποχή σε κάθε τόπο κατασκευ-

Και σαν πρώτα νυχτωμένοι,
μπάτσοι και καταστολή,
και σαν πρώτα σκλαβωμένοι
στου γκουβέρνου το μαντρί.

Εκατόν πενήντα τώρα
της ξεφτίλας η τιμή
που τραντάζει τους άρχοντους
όποτε κι αν ακουστεί.

Όχι τώρα νυχτωμένοι
μην τσιμπήσετε παιδιά!
Μον' υψώσετε το χέρι
Δώστε μούντζα και φωτιά!

Ε.

κάτι τέτοιο). Δηλαδή, φταίμε τώρα εμείς να σκεφτούμε ότι πρόκειται, απλά, για αβάντα στον Μητσοτάκη δια της πλαγίου οδού, ή δεν φταίμε, αφού η προοπτική του ΚΚΕ δια μέσω Κανέλλη μοιάζει πραγματικός εφιάλτης μπροστά στις «φιλοεργατικές» ρυθμίσεις που διαφημίζει περίτεχνα ο Μητσοτάκης... Και που είστε ακόμη....

Τουριστική ατραξιόν το ΚΚΕ και με τη βούλα

Έχουμε διατρανώσει από αυτή τη στήλη –δεν θυμόμαστε κι εμείς πόσες φορές– την τουριστική αξία, που έχουν οι εκδηλώσεις του ΚΚΕ, της ΚΝΕ και συνολικά ολόκληρο το Κόμμα, με τα γραφεία του, τα μέλη του, τα κόκκινα σημαιάκια του, τα περιβραχιόνια και τον *Ριζοσπάστη* (στην κωλότσεπη πάντα). Η σύγχρονη τάση στην επιστήμη της Μουσειολογίας δεν θέλει εγκλωβισμένα τα εκθέματα σε ένα κτίριο από μπετά, που λέγεται «μουσείο», αλλά ζωντανά, να λένε αβίαστα την ιστορία τους και να μπορείς να τα θαυμάσεις, να τα αγγίξεις, να ακούσεις τί σου λένε. Αν θέλουμε, βεβαίως, έναν ποιοτικό τουρισμό και όχι αυτή την ...μαζική αθλιότητα με τους ...λετσοτουρίστες από το *Ηνωμένο Βασίλειο*, που έρχονταν καραβιές για να πνιγούν στο αλκοόλ, τα τζατζίκια και τις εφήμερες ερωτικές απολαύσεις.

Επί τέλους, εισακουστήκαμε από την Διοίκηση. Έτσι, με απόφαση της *Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου* με ημερομηνία 16/06/2021 θα χρηματοδοτηθεί με πόρους της Περιφέρειας το Αντιιμπεριαλιστικό Φεστιβάλ της ΚΝΕ, που φέτος λαμβάνει χώρα στη Λέσβο με το όχι ευκαταφρόνητο ποσό των 40.285.05 ευρώ στο πλαίσιο του Προγράμματος «*ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΒΟΛΗ Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου 2021*», κατόπιν αιτήσεως της ΚΝΕ.

Σχετικό έγγραφο της Περιφέρειας εξηγεί αυτή την υπέροχη απόφαση: «[...] Οι ανωτέρω εκδηλώσεις αποτελούν θεσμό που ταξιδεύει κάθε χρόνο σε διαφορετικό σημείο της Ελλάδας, έχει ευρεία απήχηση και συγκεντρώνει πλήθος κόσμου για να το παρακολουθήσει. Η εκτιμώμενη συμμετοχή με τα μέχρι στιγμής δεδομένα ξεπερνά τα 3.000 άτομα, μαθητές, φοιτητές, νέοι εργαζόμενοι και άνεργοι, από όλη την Ελλάδα και από το νησί, μιας και από τις πρώτες μέρες που έχει ανακοινωθεί η πραγματοποίηση του Διημέρου στη Μυτιλήνη έχει εκδηλωθεί έντονο ενδιαφέρον πανελλαδικά.»



Είδες το άτιμο το αστικό Κράτος, έχει και τα ...καλά του!!!

Λεόν

έξω από το «κάδρο» των αιτιών της αύξησης της εγκληματικότητας, εκ μέρους των πάσης φύσεως δημοσιολογούντων, «ειδικών» και μη. Έτσι, το «φάρμακο», που προτείνεται δεν είναι άλλο από την αυστηροποίηση των ποινών, δηλαδή της παράτασης του εγκλεισμού για τους παραβάτες.

Όσο για την κρατική διαχείριση της βίας στις λεγόμενες διαπροσωπικές σχέσεις εντάσσεται κατά την γνώμη μας στην εδώ και δεκαετίες εξελισσόμενη διαδικασία, άλλοτε επανασυναρμολόγησης και άλλοτε διάλυσης και επανασύστασης του κοινωνικού χώρου μέσω της επιβολής νέων προτύπων που διατρέχουν τον θεσμό της οικογένειας, την εργασία, τις σεξουαλικές σχέσεις, μέσω και της γενικότερης πολιτιστικής ανασύστασης. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια οι φεμινιστικές κραυγές περί αιτιών, που ανάγονται ***αποκλειστικά*** στην ***έμφυλη βία*** και στην ***πατριαρχία***, δεν είναι μόνο ανεδαφικές και ενταγμένες στην εξουσιαστική αφήγηση, αλλά και ανιστόρητες.

Σύμφωνα με σχετική μελέτη της ιστορικού *Έφης Αβδελά* (*Δια λόγους Τιμής, Βία, Συναισθήματα και αξίες στην Μετεμφυλιακή Ελλάδα*) «*οι πρώτες επεξεργασίες έδειξαν ότι την προσβολή τιμής τους επικαλούνται, τις δεκαετίες '50-'60, δράστες εγκλημάτων – άντρες συνήθως, αλλά και αρκετές γυναίκες– που στην πλειονότητά τους προέρχονται από αγροτικά ή κτηνοτροφικά στρώματα, είτε βρίσκονται στον τόπο καταγωγής τους, το χωριό είτε στο τόπο μετακίνησής τους, την πόλη. Τρεις κατηγορίες προέκυψαν εξ αρχής: η μεγαλύτερη, εκείνη των εγκλημάτων με δράστη άντρα και θύμα άντρα·* ***και δύο περίπου ισομεγέθεις: τα συμβάντα με δράστη άντρα και θύμα γυναίκα· και εκείνα με δράστη γυναίκα και θύμα άντρα****. Ως προς τη συχνότητά τους μέσα στο χρόνο, τα περιστατικά, που χαρακτηρίζονται «εγκλήματα τιμής» εμφανίζουν μια σημαντική πύκνωση κατά την διάρκεια της δεκαετίας του '50 (και ιδίως στη μέση της δεκαετίας), ενώ μειώνονται αισθητά κατά την διάρκεια του '60, για να εξαφανιστούν σχεδόν λίγο πριν την δικτατορία*».

Η εξουσία ξανά και ξανά σε κάθε εποχή σε κάθε τόπο κατασκευάζει το απόλυτο τέρας, μας το δείχνει, μας ζητάει να στραφούμε από κοινού μαζί της στην καταπολέμησή του, να ξεχάσουμε την ίδια και τις ευθύνες της, να ενστερνιστούμε τα ιδεολογήματά της, την συμπόνια της για τις μειονότητες, να πιστέψουμε την έγνοια της για τα δικαιώματά τους. Και πότε το κάνει με μεγαλύτερη ένταση; Μα όταν χρειάζεται παραπάνω από ποτέ την πλήρη ακινητοποίησή μας.

Η «νέα πίστη» στο κράτος, άλλωστε, χρειάζεται και πρόθυμους νέους πιστούς...

Συσπείρωση Αναρχικών

ΓΥΝΑΙΚΟΚΤΟΝΙΑ



Τα ειδικευμένα κομμάτια της εξουσίας είναι συνδεδεμένα με την ίδια μήτρα της εξουσίας. Ο πόλεμος σ' αυτά είναι πόλεμος ενάντια στην μήτρα της εξουσίας, σε διαφορετική περίπτωση μια νέα εξουσία γεννιέται.

«Από την ελευθερία δεν μπορείς να κόψεις ούτε ένα κομματάκι, γιατί αμέσως όλη η ελευθερία συγκεντρώνεται μέσα σ' αυτό το κομματάκι».

Αυτή την πολύ εύστοχη διαπίστωση την είχε διατυπώσει ο ***Μιχαήλ Μπακούνιν*** επικεντρώνοντας στον ανεξέλεγκτο ανα-

τία, οι φυλακές, οι νόμοι, οι φορολογικές υποχρεώσεις, οι κομματικοί μηχανισμοί, το κράτος και τόσες άλλες μορφές εξουσίας, προσωπικές ή συλλογικές, συνδέονται με την μήτρα της καταπίεσης και της εξουσίας, ώστε η ανθρώπινη δραστηριότητα να καταπιέζεται από το εξουσιαστικό φάσμα.

Η αναφορά, η κριτική και ο πόλεμος σε κάθε μορφή εξουσίας είναι η υγιής απελευθερωτική κίνηση πάνω στην αρρώστια που μεταδίδει η κάθε μορφής εξουσία, αρκεί σε κάθε περίπτωση να μην λησμονηθεί ότι η μήτρα της καταπίεσης είναι η ίδια η λογική της εξουσίας. Επειδή το μερικό είναι αναπόσπαστο κομμάτι του συνόλου, η σύνθεση πάνω στις πρακτικές της εξουσίας είναι απαραίτητη. Αν η αναφορά, η

είτε τα κουφάρια είτε τα υπολείμματα των πάλαι ποτέ ένδοξων κινημάτων (γυναικείο, αντιρατσιστικό, αντιπολεμικό, ομοφυλόφιλο, αντιαυταρχικό, αντιψυχιατρικό, μεταναστευτικό ή προσφυγικό κ.α.) της δεκαετίας του '60 και του '70. Η συντριβή έμοιαζε, αλλά και ήταν, οριστική, όχι τόσο γιατί δεν επέτρεπε αναζωπυρώσεις, αλλά περισσότερο, γιατί πλέον ήταν ολοένα και περισσότερο κατανοητό ότι η αφομοίωση ήταν το μικρότερο "κακό".

Το "σύστημα" μετά την αρχική επίδειξη σκληρότητας, όχι μόνο "κατάπινε" κάθε διεκδίκηση με ιδιαίτερη ικανότητα και επεδείκνυε "απρόσμενη" ανοχή και προσαρμοστικότητα, όχι μόνο ανταποκρινόταν στις απαιτήσεις για αναγνώριση κάθε είδους διαφορετικότητας, αλλά κυρίως αναβαπτιζόταν στην επαναστατική κολυμβήθρα του κάθε είδους δικαιωματισμού».[1]

Έτσι, λοιπόν, το κράτος έχοντας κατανοήσει πως το τάδε ή το δείνα δικαίωμα, απαίτηση κ.λπ. από τα δημιουργημένα κινήματα που στέκονται ενάντια και ασχολούνται αποκλειστικά, με τις επί μέρους εκδηλώσεις της εξουσίας, δεν πρόκειται να επηρεάσει την εξουσία του, το εντάσσει στους κόλπους του και έτσι μ' αυτό τον τρόπο όλοι είναι κερδισμένοι, το κράτος γιατί προσαρμόστηκε και ισχυροποιήθηκε με νέα δεδομένα και μεγαλύτερη σφαίρα επιρροής, αλλά και τα κάθε λογής κινήματα και κινήσεις, που έχουν στο ενεργητικό τους μια «νίκη» την οποία και θα την χρησιμοποιήσουν, πολιτικά και κομματικά όταν χρειαστεί, για την ενίσχυση της θέσης τους μέσα στο σύστημα εξουσίας.

Άλλωστε, είναι γνωστό ότι όλες αυτές οι κινήσεις και τα κινήματα έχουν άμεση σχέση και επικοινωνία με την εξουσία και πιέζουν, με πορείες, συλλογή υπογραφών, με συνεντεύξεις σε συγκεκριμένους δημοσιογράφους και επαφή με συγκεκριμέ-

χισμό. Ο όρος «γυναικοκτονία», σύμφωνα με το «Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο για την Ισότητα των Φύλων (EIGE)», αφορά: *«δολοφονίες γυναικών και κοριτσιών εξαιτίας του φύλου τους, οι οποίες διαπράττονται ή γίνονται ανεκτές τόσο από ιδιώτες όσο και από δημόσιους φορείς. Ο όρος περιλαμβάνει μεταξύ άλλων τη δολοφονία γυναίκας ως αποτέλεσμα άσκησης βίας από ερωτικό σύντροφο, τον βασανισμό και τη δολοφονία γυναίκας ως αποτέλεσμα μισογυνισμού, τη δολοφονία γυναικών και κοριτσιών ως "εγκλήματα για λόγους τιμής" και λοιπές μορφές δολοφονίας, τη στοχευμένη δολοφονία γυναικών και κοριτσιών στο πλαίσιο ένοπλων συγκρούσεων, και περιπτώσεις γυναικοκτονίας οι οποίες συνδέονται με συμμορίες, το οργανωμένο έγκλημα, εμπόρους ναρκωτικών και την εμπορία γυναικών και κοριτσιών».*

Οι φεμινιστικές οργανώσεις ζητούν την νομική κατοχύρωση του όρου, ώστε ο δράστης να τιμωρείται βαρύτερα απ' το κράτος, που κατ' επέκταση θεωρούν ότι αυτό θα οδηγήσει σε αλλαγή νοοτροπίας των αντρών απέναντι στις γυναίκες. Παραγνωρίζεται, προφανέστατα, το γεγονός ότι οι νόμοι –το καταπιεστικό αυτό εργαλείο των εξουσιαστών– δεν συμβάλλουν σε αλλαγή νοοτροπίας. Πρόκειται, λοιπόν, για ένα αίτημα με το οποίο, αυτοί που το προβάλλουν, επιθυμούν να συνδιαχειριστούν κρατικά δικαστικά θέματα και να προτείνουν χειρότερες τιμωρίες από ισόβιες καθείρξεις που συνήθως επιβάλλονται στους δολοφόνους. Άραγε, τί χειρότερο υπάρχει από δύο δεκαετίες σε ένα μπουντρούμι; Είναι προφανές, πως ο ορισμός του EIGE, προσπαθεί, όλους τους φόνους γυναικών, να τους αποδώσει με τον εξειδικευμένο όρο της «γυναικοκτονίας». Κατ' αρχήν ο διαχωρισμός από μόνος του δεν στοχεύει, όπως αναφέρονται οι



Τα ειδικευμένα κομμάτια της εξουσίας είναι συνδεδεμένα με την ίδια μήτρα της εξουσίας. Ο πόλεμος σ' αυτά είναι πόλεμος ενάντια στην μήτρα της εξουσίας, σε διαφορετική περίπτωση μια νέα εξουσία γεννιέται.

«Από την ελευθερία δεν μπορείς να κόψεις ούτε ένα κομματάκι, γιατί αμέσως όλη η ελευθερία συγκεντρώνεται μέσα σ' αυτό το κομματάκι».

Αυτή την πολύ εύστοχη διαπίστωση την είχε διατυπώσει ο ***Μιχαήλ Μπακούνιν*** επικεντρώνοντας στον ανεξέλεγκτο αναγεννητικό και αέναο χαρακτήρα της ελευθερίας που είναι το αντίθετο της εξουσίας. Ενώ, λοιπόν, η φύση της ελευθερίας είναι τέτοια που καταφέρνει μέσα και από τις πιο δύσκολες καταπιεστικές συνθήκες να κάνει την εμφάνιση της, όχι νωχελικά και αναιμικά, αλλά ακμαία και ζωντανά, τί γίνεται όταν η εξουσία κομματιάζεται σε μικρά κομματάκια; Χάνει έδαφος ή τελικά ισχυροποιείται; Το παραπάνω σαφώς και δεν είναι αρκετά δύσκολο ερώτημα, καθώς έχει ήδη απαντηθεί ακόμα και με την μακιαβελική φράση στο βιβλίο του *«Ηγεμόνα» «διαίρει και βασίλευε»*. Όταν, λοιπόν, η εξουσία διαιρεθεί, δημιουργώντας ειδικεύσεις, δημιουργεί αυτόματα τία, οι φυλακές, οι νόμοι, οι φορολογικές υποχρεώσεις, οι κομματικοί μηχανισμοί, το κράτος και τόσες άλλες μορφές εξουσίας, προσωπικές ή συλλογικές, συνδέονται με την μήτρα της καταπίεσης και της εξουσίας, ώστε η ανθρώπινη δραστηριότητα να καταπιέζεται από το εξουσιαστικό φάσμα.

Η αναφορά, η κριτική και ο πόλεμος σε κάθε μορφή εξουσίας είναι η υγιής απελευθερωτική κίνηση πάνω στην αρρώστια που μεταδίδει η κάθε μορφής εξουσία, αρκεί σε κάθε περίπτωση να μην λησμονηθεί ότι η μήτρα της καταπίεσης είναι η ίδια η λογική της εξουσίας. Επειδή το μερικό είναι αναπόσπαστο κομμάτι του συνόλου, η σύνθεση πάνω στις πρακτικές της εξουσίας είναι απαραίτητη. Αν η αναφορά, η κριτική και η πολεμική γίνεται μόνο στο σύνολο τότε υπάρχει κίνδυνος η οποία θέση και αντίδραση να πνιγεί σε έναν θεωρητικισμό, χωρίς κοινωνική επαφή και να αναλωθεί σε μια ενδιαφέρουσα ίσως μεν, στείρα δε, θεωρία, κριτική και πολεμική.

Σε αντίθετη περίπτωση, όταν η αναφορά, η κριτική και η πολεμική γίνεται μόνο στο μερικό, τότε υπάρχει κίνδυνος η οποία θέση και αντίδραση, όσο απελευθερωτικά χαρακτηριστικά και να προβάλει, να τρέφει μια εξουσία, που κατά βάση απλά θέλει να ανταγωνιστεί και να επικρατήσει έναντι μιας άλλης. Αποτέλεσμα των παραπάνω είναι να σέρνονται, άλλες φορές με ανιδιοτέλεια και άλλες όχι, ατομικότητες και

περισσότερο κατανοητό ότι η αφομοίωση ήταν το μικρότερο "κακό".

Το "σύστημα" μετά την αρχική επίδειξη σκληρότητας, όχι μόνο "κατάπινε" κάθε διεκδίκηση με ιδιαίτερη ικανότητα και επεδείκνυε "απρόσμενη" ανοχή και προσαρμοστικότητα, όχι μόνο ανταποκρινόταν στις απαιτήσεις για αναγνώριση κάθε είδους διαφορετικότητας, αλλά κυρίως αναβαπτιζόταν στην επαναστατική κολυμβήθρα του κάθε είδους δικαιωματισμού».[1]

Έτσι, λοιπόν, το κράτος έχοντας κατανοήσει πως το τάδε ή το δείνα δικαίωμα, απαίτηση κ.λπ. από τα δημιουργημένα κινήματα που στέκονται ενάντια και ασχολούνται αποκλειστικά, με τις επί μέρους εκδηλώσεις της εξουσίας, δεν πρόκειται να επηρεάσει την εξουσία του, το εντάσσει στους κόλπους του και έτσι μ' αυτό τον τρόπο όλοι είναι κερδισμένοι, το κράτος γιατί προσαρμόστηκε και ισχυροποιήθηκε με νέα δεδομένα και μεγαλύτερη σφαίρα επιρροής, αλλά και τα κάθε λογής κινήματα και κινήσεις, που έχουν στο ενεργητικό τους μια «νίκη» την οποία και θα την χρησιμοποιήσουν, πολιτικά και κομματικά όταν χρειαστεί, για την ενίσχυση της θέσης τους μέσα στο σύστημα εξουσίας.

Άλλωστε, είναι γνωστό ότι όλες αυτές οι κινήσεις και τα κινήματα έχουν άμεση σχέση και επικοινωνία με την εξουσία και πιέζουν, με πορείες, συλλογή υπογραφών, με συνεντεύξεις σε συγκεκριμένους δημοσιογράφους και επαφή με συγκεκριμένους δικηγόρους και πολιτικούς που όλοι είναι ενταγμένοι και έχουν τον ρόλο τους στο κινηματικό δίκτυο επικοινωνίας και συνδιαλλαγής με την εξουσία. Όλα αυτά, βέβαια, για καλό σκοπό, όπως λένε, αλλά τελικά ο μόνος σκοπός που επιτυγχάνεται με αυτή την στενή επικέντρωση σε κάθε διεκδίκηση και συνάμα με την μη απελευθερωτική πρακτική, είναι η εξέλιξη της εξουσίας και η προσαρμογή του συστήματος σε νέα εξουσιαστικά δεδομένα, μετά τις διάφορες κινηματικές προτροπές και απαιτήσεις. Όλοι ευχαριστημένοι, λοιπόν, και παρέα δεμένοι στο άρμα της εξουσίας!

Ο όρος «γυναικοκτονία»

ερωτικό σύντροφο, τον βασανισμό και τη δολοφονία γυναίκας ως αποτέλεσμα μισογυνισμού, τη δολοφονία γυναικών και κοριτσιών ως "εγκλήματα για λόγους τιμής" και λοιπές μορφές δολοφονίας, τη στοχευμένη δολοφονία γυναικών και κοριτσιών στο πλαίσιο ένοπλων συγκρούσεων, και περιπτώσεις γυναικοκτονίας οι οποίες συνδέονται με συμμορίες, το οργανωμένο έγκλημα, εμπόρους ναρκωτικών και την εμπορία γυναικών και κοριτσιών».

Οι φεμινιστικές οργανώσεις ζητούν την νομική κατοχύρωση του όρου, ώστε ο δράστης να τιμωρείται βαρύτερα απ' το κράτος, που κατ' επέκταση θεωρούν ότι αυτό θα οδηγήσει σε αλλαγή νοοτροπίας των αντρών απέναντι στις γυναίκες. Παραγνωρίζεται, προφανέστατα, το γεγονός ότι οι νόμοι –το καταπιεστικό αυτό εργαλείο των εξουσιαστών– δεν συμβάλλουν σε αλλαγή νοοτροπίας. Πρόκειται, λοιπόν, για ένα αίτημα με το οποίο, αυτοί που το προβάλλουν, επιθυμούν να συνδιαχειριστούν κρατικά δικαστικά θέματα και να προτείνουν χειρότερες τιμωρίες από ισόβιες καθείρξεις που συνήθως επιβάλλονται στους δολοφόνους. Άραγε, τί χειρότερο υπάρχει από δύο δεκαετίες σε ένα μπουντρούμι; Είναι προφανές, πως ο ορισμός του EIGE, προσπαθεί, όλους τους φόνους γυναικών, να τους αποδώσει με τον εξειδικευμένο όρο της «γυναικοκτονίας». Κατ' αρχήν ο διαχωρισμός από μόνος του δεν στοχεύει, όπως αναφέρονται οι φεμινιστικές οργανώσεις, στην ίση φυλετική αντιμετώπιση απ' το δικαιϊκό και το δικανικό σύστημα, αλλά στην υπερίσχυση του ενός φύλου επί του άλλου (ενώ ανερυθρίαστα και υποκριτικά μιλούν για ισότητα των δύο φύλων), ξεχωρίζοντας σαφώς μια δολοφονία από άντρα προς γυναίκα και δίνοντας της μια επί πλέον νομοθετική βαρύτητα σε σχέση με μια δολοφονία από γυναίκα προς άντρα. Με αυτόν τον τρόπο όσοι επιθυμούν την νομική κατοχύρωση του όρου «γυναικοκτονία» γίνονται αρωγοί του κράτους, της καταστολής και ουσιαστικά οι εξουσιαστικοί «φάροι», που του δείχνουν τον δρόμο της συνέχισης της εξουσίας και μάλιστα με την προτροπή και την πλήρη συναίνεση αυτών των «ριζο-

είναι συνδεδεμένα με την ίδια μήτρα της εξουσίας. Ο πόλεμος σ' αυτά είναι πόλεμος ενάντια στην μήτρα της εξουσίας, σε διαφορετική περίπτωση μια νέα εξουσία γεννιέται.

«Από την ελευθερία δεν μπορείς να κόψεις ούτε ένα κομματάκι, γιατί αμέσως όλη η ελευθερία συγκεντρώνεται μέσα σ' αυτό το κομματάκι».

Αυτή την πολύ εύστοχη διαπίστωση την είχε διατυπώσει ο ***Μιχαήλ Μπακούνιν*** επικεντρώνοντας στον ανεξέλεγκτο αναγεννητικό και αέναο χαρακτήρα της ελευθερίας που είναι το αντίθετο της εξουσίας. Ενώ, λοιπόν, η φύση της ελευθερίας είναι τέτοια που καταφέρνει μέσα και από τις πιο δύσκολες καταπιεστικές συνθήκες να κάνει την εμφάνιση της, όχι νωχελικά και αναιμικά, αλλά ακμαία και ζωντανά, τί γίνεται όταν η εξουσία κομματιάζεται σε μικρά κομματάκια; Χάνει έδαφος ή τελικά ισχυροποιείται; Το παραπάνω σαφώς και δεν είναι αρκετά δύσκολο ερώτημα, καθώς έχει ήδη απαντηθεί ακόμα και με την μακιαβελική φράση στο βιβλίο του *«Ηγεμόνα» «διαίρει και βασίλευε»*. Όταν, λοιπόν, η εξουσία διαιρεθεί, δημιουργώντας ειδικεύσεις, δημιουργεί αυτόματα «μικρές» καταστολές και διαχωρισμούς που συνδέονται άμεσα με την ίδια μήτρα της εξουσίας και έτσι, μέσω αυτών των ειδικεύσεων, συνολικά η εξουσία δυναμώνει, αφού, εκτός των άλλων, η εφαρμογή του μερικού, του μέρους, προϋποθέτει την εκδήλωση όλου του εξουσιαστικού πλέγματος· σε κάθε επί μέρους εξουσία συγκεντρώνεται όλη η ισχύς της.

Η πατριαρχία, η μητριαρχία, η σεξουαλική εξουσία, ο ρατσισμός, η αστυνομοκρατία, οι θρησκείες, οι νόμοι, οι φορολογικές υποχρεώσεις, οι κομματικοί μηχανισμοί, το κράτος και τόσες άλλες μορφές εξουσίας, προσωπικές ή συλλογικές, συνδέονται με την μήτρα της καταπίεσης και της εξουσίας, ώστε η ανθρώπινη δραστηριότητα να καταπιέζεται από το εξουσιαστικό φάσμα.

Η αναφορά, η κριτική και ο πόλεμος σε κάθε μορφή εξουσίας είναι η υγιής απελευθερωτική κίνηση πάνω στην αρρώστια που μεταδίδει η κάθε μορφής εξουσία, αρκεί σε κάθε περίπτωση να μην λησμονηθεί ότι η μήτρα της καταπίεσης είναι η ίδια η λογική της εξουσίας. Επειδή το μερικό είναι αναπόσπαστο κομμάτι του συνόλου, η σύνθεση πάνω στις πρακτικές της εξουσίας είναι απαραίτητη. Αν η αναφορά, η κριτική και η πολεμική γίνεται μόνο στο σύνολο τότε υπάρχει κίνδυνος η όποια θέση και αντίδραση να πνιγεί σε έναν θεωρητικισμό, χωρίς κοινωνική επαφή και να αναλωθεί σε μια ενδιαφέρουσα ίσως μεν, στείρα δε, θεωρία, κριτική και πολεμική.

Σε αντίθετη περίπτωση, όταν η αναφορά, η κριτική και η πολεμική γίνεται μόνο στο μερικό, τότε υπάρχει κίνδυνος η όποια θέση και αντίδραση, όσο απελευθερωτικά χαρακτηριστικά και να προβάλει, να τρέφει μια εξουσία, που κατά βάση απλά θέλει να ανταγωνιστεί και να επικρατήσει έναντι μιας άλλης. Αποτέλεσμα των παραπάνω είναι να σέρνονται, άλλες φορές με ανιδιοτέλεια και άλλες όχι, ατομικότητες και συλλογικότητες για να στηρίξουν κινήσεις και κινήματα που στέκονται μόνο στο μερικό χωρίς καμμία αναφορά στο συνολικό.

Η ιστορία έχει δείξει πως το σύστημα, αργά ή γρήγορα, ξέρει να εγκολπώνει κάθε είδους μερικό, που παίρνει –μάλιστα– και κινηματικές διαστάσεις και τελικά να το χρησιμοποιεί εις βάρος των υπηκόων του. *«Στα τέλη της δεκαετίας του '80 στα χέρια της προ πολλού συνθηκολογημένης λεγόμενης νέας αριστεράς είχαν απομείνει* να επηρεάσει την εξουσία του, το εντάσσει στους κόλπους του και έτσι μ' αυτό τον τρόπο όλοι είναι κερδισμένοι, το κράτος γιατί προσαρμόστηκε και ισχυροποιήθηκε με νέα δεδομένα και μεγαλύτερη σφαίρα επιρροής, αλλά και τα κάθε λογής κινήματα και κινήσεις, που έχουν στο ενεργητικό τους μια «νίκη» την οποία και θα την χρησιμοποιήσουν, πολιτικά και κομματικά όταν χρειαστεί, για την ενίσχυση της θέσης τους μέσα στο σύστημα εξουσίας.

Άλλωστε, είναι γνωστό ότι όλες αυτές οι κινήσεις και τα κινήματα έχουν άμεση σχέση και επικοινωνία με την εξουσία και πιέζουν, με πορείες, συλλογή υπογραφών, με συνεντεύξεις σε συγκεκριμένους δημοσιογράφους και επαφή με συγκεκριμένους δικηγόρους και πολιτικούς που όλοι είναι ενταγμένοι και έχουν τον ρόλο τους στο κινηματικό δίκτυο επικοινωνίας και συνδιαλλαγής με την εξουσία. Όλα αυτά, βέβαια, για καλό σκοπό, όπως λένε, αλλά τελικά ο μόνος σκοπός που επιτυγχάνεται με αυτή την στενή επικέντρωση σε κάθε διεκδίκηση και συνάμα με την μη απελευθερωτική πρακτική, είναι η εξέλιξη της εξουσίας και η προσαρμογή του συστήματος σε νέα εξουσιαστικά δεδομένα, μετά τις διάφορες κινηματικές προτροπές και απαιτήσεις. Όλοι ευχαριστημένοι, λοιπόν, και παρέα δεμένοι στο άρμα της εξουσίας!

Ο όρος «γυναικοκτονία» ως μοχλός συνδιαλλαγής με την εξουσία

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα που μπορεί να δώσει μορφή σε όλα τα παραπάνω, είναι ο όρος «γυναικοκτονία» που προωθείται και χρησιμοποιείται από το φεμινιστικό κίνημα, την αριστερά και τον αναρχισμό. Όλοι και όλες σε κάθε ευκαιρία αναγνωρίζεται, προφανέστατα, το γεγονός ότι οι νόμοι –το καταπιεστικό αυτό εργαλείο των εξουσιαστών– δεν συμβάλλουν σε αλλαγή νοοτροπίας. Πρόκειται, λοιπόν, για ένα αίτημα με το οποίο, αυτοί που το προβάλλουν, επιθυμούν να συνδιαχειριστούν κρατικά δικαστικά θέματα και να προτείνουν χειρότερες τιμωρίες από ισόβιες καθείρξεις που συνήθως επιβάλλονται στους δολοφόνους. Άραγε, τί χειρότερο υπάρχει από δύο δεκαετίες σε ένα μπουντρούμι; Είναι προφανές, πως ο ορισμός του EIGE, προσπαθεί, όλους τους φόνους γυναικών, να τους αποδώσει με τον εξειδικευμένο όρο της «γυναικοκτονίας». Κατ' αρχήν ο διαχωρισμός από μόνος του δεν στοχεύει, όπως αναφέρονται οι φεμινιστικές οργανώσεις, στην ίση φυλετική αντιμετώπιση απ' το δικαιϊκό και το δικανικό σύστημα, αλλά στην υπερίσχυση του ενός φύλου επί του άλλου (ενώ ανερυθρίαστα και υποκριτικά μιλούν για ισότητα των δύο φύλων), ξεχωρίζοντας σαφώς μια δολοφονία από άντρα προς γυναίκα και δίνοντας της μια επί πλέον νομοθετική βαρύτητα σε σχέση με μια δολοφονία από γυναίκα προς άντρα. Με αυτόν τον τρόπο όσοι επιθυμούν την νομική κατοχύρωση του όρου «γυναικοκτονία» γίνονται αρωγοί του κράτους, της καταστολής και ουσιαστικά οι εξουσιαστικοί «φάροι», που του δείχνουν τον δρόμο της συνέχισης της εξουσίας και μάλιστα με την προτροπή και την πλήρη συναίνεση αυτών των «ριζοσπαστικών» κινημάτων. Η δικηγόρος στο Κέντρο Γυναικείων Ερευνών και Μελετών Διοτίμα, Χαρά Χιόνη-Χότουμαν, αναφέρει πως με την νομική κατοχύρωση του όρου και την βαρύτερη τιμωρία η νοοτροπία της κοινωνίας θα αλλάξει: *«Η αναγνώριση του όρου γυναικοκτονία μπορεί να οδηγήσει σε πραγματική αλλαγή νοοτροπίας της κοινωνίας. Αυτό που πρέπει να καταλάβουμε είναι ότι με αυτόν τον όρο δεν επιχειρείται μια αντίστιξη ανάμεσα στις γυναίκες*

---

1. *ΤΑ ΑΓΚΑΘΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ Η ΠΡΟΔΙΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗ ΗΤΤΑ ΜΙΑΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΠΕΙΝΑΣ*, ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 214, Απρίλιος 2021.



και στους άνδρες θύματα. Όταν το θύμα μιας ανθρωποκτονίας έχει υποστεί χρόνια κακοποίηση από τον δράστη, όταν χάνει τη ζωή του επειδή είναι γυναίκα, επειδή ο δράστης την αντιμετώπισε ως αδύναμη, ως κατώτερη, η πράξη αυτή θα πρέπει να τιμωρείται βαρύτερα».[2]

Η παραπάνω διαπίστωση είναι βαθιά εξουσιαστική, νομιμοποιεί και κατοχυρώνει τα μπουντρούμια ως μέσο «σωφρονισμού» και παραδειγματισμού για το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο, συνδιαλέγεται με το κράτος προτείνοντάς του κάτι το οποίο είναι σκληρότερο από την ήδη υπάρχουσα νομοθεσία για τις ανθρωποκτονίες και τελικά διαπραγματεύεται μια αναβαθμισμένη θέση των γυναικών στο πλέγμα εξουσίας.

Η επιβολή ενός άντρα προς μια γυναίκα εντάσσεται στον ιό της εξουσίας που έχει μολύνει το κοινωνικό σύνολο και στην βαθιά εξουσιαστική πεποίθηση της υπεροχής. Σε πολλές κοινωνίες του παρελθόντος οι γυναίκες είχαν το πρώτο χέρι στην διαχείριση της κοινωνικής ζωής, πολλές φορές υπόγεια και άλλες φανερά στην καθημερινότητα, συλλογικά αλλά και ατομικά από την γέννηση, την πορεία της ζωής μέχρι τον θάνατο ενός ανθρώπου. Οι δολοφονίες που γίνονταν από άντρες προς γυναίκες ήταν ουσιαστικά αποτέλεσμα του μοναδικού ελέγχου που είχε ο άντρας επάνω στην γυναίκα λόγω σωματικής διάπλασης και με κύρια αιτία την αίσθηση ότι ο άντρας ουσιαστικά δεν μπορούσε να εξουσιάσει την γυναίκα με άλλο τρόπο, πέρα από τις απειλές, την κακοποίηση και την βία.

Το παραπάνω σαφώς συνεχίζει να συμβαίνει και στην εποχή μας. Στο πρόσφατο περιστατικό της δολοφονίας στα Γλυκά Νερά, όπου η Καρολάιν δολοφονήθηκε απ' τον σύζυγό της –ο οποίος για σχεδόν 40 μέρες έπαιζε θέατρο υποστηρίζοντας το σενάριο της ληστείας από αλλοδαπούς– έχουμε, τηρουμένων των ιδιαιτεροτήτων της εποχής, μία περίπτωση ενός προμελετημένου φόνου. Σαν γενικό πλαίσιο μπορεί να αναφερθεί ότι προφανώς η Καρολάιν είχε την όποια αυτοκυριαρχία της στην ζωή της, γεγονός που αποκρύπτεται τεχνηέντως από την φεμινιστική ρητορική, η οποία τελικά συγκρούστηκε με τα θέλω και την εξουσία που ένιωθε ο δολοφόνος σύζυγος επάνω της, με αποτέλεσμα ο δολοφόνος να της αφαιρέσει την ζωή, δηλαδή δρώντας με την μέγιστη εξουσιαστική πράξη στην σύζυγό του.

Πάνω σ' αυτό το γεγονός οι φεμινιστικές οργανώσεις βλέπουν πατριαρχία και γυναικοκτονία και δεν αναφέρονται καθόλου στο γεγονός της εξουσίας που κινητοποιεί έναν δολοφόνο ή έναν κακοποιητή και βιαστή, προβάλλοντας πάνω στο γεγονός και σε κάθε αντίστοιχο γεγονός, την δικιά τους πολιτική ατζέντα. Το ίδιο το σύστημα προβάλει και επιβραβεύει κακοποιητικές εξουσιαστικές συμπεριφορές, εκτρέφει ανταγωνισμούς, εγωισμούς και αυταρχικότητες, προβάλει ως επιτυχημένο κάποιον ή κάποια σύμφωνα με τα χρήματα και την δουλειά που έχει. Μέσα, λοιπόν, σ' αυτό το άκρως εξουσιαστικό σύστημα δημιουργούνται επί μέρους καταπιέσεις και εξουσίες που η αντιμετώπισή τους ως ξεχωριστά εξουσιαστικά φαινόμενα, χωρίς να υπάρχει στο κάδρο η μήτρα του προβλήματος, μπορεί με την σειρά της να δημιουργήσει νέους ανταγωνισμούς, εξουσίες, καθώς και αφορισμούς και γενικεύσεις. Σε κάθε δολοφονία, κακοποίηση και βιασμό, η εξουσία είναι το πρόβλημα, και το σύστημα το γόνιμο έδαφος ανάπτυξής τους. Το κυριώτερο, σ' όλα αυτά, είναι ότι το προερχόμενο από τη μήτρα της εξουσίας γεγονός, αντί να στραφεί εναντίον της –όπως είναι το σωστό– έρχεται να την ενισχύσει...

Ελευθερόκοκκος

2. https://www.bovary.gr/faces/oramatistes/gynaikoktonia-dolofonies-gynaikon

εξουσιαστική, νομιμοποιεί και κατοχυρώνει τα μπουντρούμια ως μέσο «σωφρονισμού» και παραδειγματισμού για το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο, συνδιαλέγεται με το κράτος προτείνοντάς του κάτι το οποίο είναι σκληρότερο από την ήδη υπάρχουσα νομοθεσία για τις ανθρωποκτονίες και τελικά διαπραγματεύεται μια αναβαθμισμένη θέση των γυναικών στο πλέγμα εξουσίας.



Η επιβολή ενός άντρα προς μια γυναίκα εντάσσεται στον ιό της εξουσίας που έχει μολύνει το κοινωνικό σύνολο και στην βαθιά εξουσιαστική πεποίθηση της υπεροχής. Σε πολλές κοινωνίες του παρελθόντος οι γυναίκες είχαν το πρώτο χέρι στην διαχείριση της κοινωνικής ζωής, πολλές φορές υπόγεια και άλλες φανερά στην καθημερινότητα, συλλογικά αλλά και ατομικά από την γέννηση, την πορεία της ζωής μέχρι τον θάνατο ενός ανθρώπου. Οι δολοφονίες που γίνονταν από άντρες προς γυναίκες ήταν ουσιαστικά αποτέλεσμα του μοναδικού ελέγχου που είχε ο άντρας επάνω στην γυναίκα λόγω σωματικής διάπλασης και με κύρια αιτία την αίσθηση ότι ο άντρας ουσιαστικά δεν μπορούσε να εξουσιάσει την γυναίκα με άλλο τρόπο, πέρα από τις απειλές, την κακοποίηση και την βία.

Το παραπάνω σαφώς συνεχίζει να συμβαίνει και στην εποχή μας. Στο πρόσφατο περιστατικό της δολοφονίας στα Γλυκά Νερά, όπου η Καρολάιν δολοφονήθηκε απ' τον σύζυγό της –ο οποίος για σχεδόν 40 μέρες έπαιζε θέατρο υποστηρίζοντας το σενάριο της ληστείας από αλλοδαπούς– έχουμε, τηρουμένων των ιδιαιτεροτήτων της εποχής, μία περίπτωση ενός προμελετημένου φόνου. Σαν γενικό πλαίσιο μπορεί να αναφερθεί ότι προφανώς η Καρολάιν είχε την όποια αυτοκυριαρχία της στην ζωή της, γεγονός που αποκρύπτεται τεχνηέντως από την φεμινιστική ρητορική, η οποία τελικά συγκρούστηκε με τα θέλω και την εξουσία που ένιωθε ο δολοφόνος σύζυγος επάνω της, με αποτέλεσμα ο δολοφόνος να της αφαιρέσει την ζωή, και σε κάθε αντίστοιχο γεγονός, την δικιά τους πολιτική ατζέντα. Το ίδιο το σύστημα προβάλει και επιβραβεύει κακοποιητικές εξουσιαστικές συμπεριφορές, εκτρέφει ανταγωνισμούς, εγωισμούς και αυταρχικότητες, προβάλει ως επιτυχημένο κάποιον ή κάποια σύμφωνα με τα χρήματα και την δουλειά που έχει. Μέσα, λοιπόν, σ' αυτό το άκρως εξουσιαστικό σύστημα δημιουργούνται επί μέρους καταπιέσεις και εξουσίες που η αντιμετώπισή τους ως ξεχωριστά εξουσιαστικά φαινόμενα, χωρίς να υπάρχει στο κάδρο η μήτρα του προβλήματος, μπορεί με την σειρά της να δημιουργήσει νέους ανταγωνισμούς, εξουσίες, καθώς και αφορισμούς και γενικεύσεις. Σε κάθε δολοφονία, κακοποίηση και βιασμό, η εξουσία είναι το πρόβλημα, και το σύστημα το γόνιμο έδαφος ανάπτυξής τους. Το κυριώτερο, σ' όλα αυτά, είναι ότι το προερχόμενο από τη μήτρα της εξουσίας γεγονός, αντί να στραφεί εναντίον της –όπως είναι το σωστό– έρχεται να την ενισχύσει...

Ελευθερόκοκκος

2. https://www.bovary.gr/faces/oramatistes/gynaikoktonia-dolofonies-gynaikon

θημερινότητα, συλλογικά αλλά και ατομικά από την γέννηση, την πορεία της ζωής μέχρι τον θάνατο ενός ανθρώπου. Οι δολοφονίες που γίνονταν από άντρες προς γυναίκες ήταν ουσιαστικά αποτέλεσμα του μοναδικού ελέγχου που είχε ο άντρας

2. https://www.bovary.gr/faces/oramatistes/gynaikoktonia-dolofonies-gynaikon

πέρα από τις απειλές, την κακοποίηση και την βία.

Το παραπάνω σαφώς συνεχίζει να συμβαίνει και στην εποχή μας. Στο πρόσφατο περιστατικό της δολοφονίας στα Γλυκά Νερά, όπου η Καρολάιν δολοφονήθηκε απ' τον σύζυγό της –ο οποίος για σχεδόν 40 μέρες έπαιζε θέατρο υποστηρίζοντας σιο μπορεί να αναφερθεί ότι προφανώς η Καρολάιν είχε την όποια αυτοκυριαρχία της στην ζωή της, γεγονός που αποκρύπτεται τεχνηέντως από την φεμινιστική ρητορική, η οποία τελικά συγκρούστηκε με τα θέλω και την εξουσία που ένιωθε ο δολοφόνος σύζυγος επάνω της, με αποτέλεσμα ο δολοφόνος να της αφαιρέσει την ζωή, βιασμό, η εξουσία είναι το πρόβλημα, και το σύστημα το γόνιμο έδαφος ανάπτυξής τους. Το κυριότερο, σ' όλα αυτά, είναι ότι το προερχόμενο από τη μήτρα της εξουσίας γεγονός, αντί να στραφεί εναντίον της –όπως είναι το σωστό– έρχεται να την ενισχύσει...

Ελευθερόκοκκος

ΟΙ ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

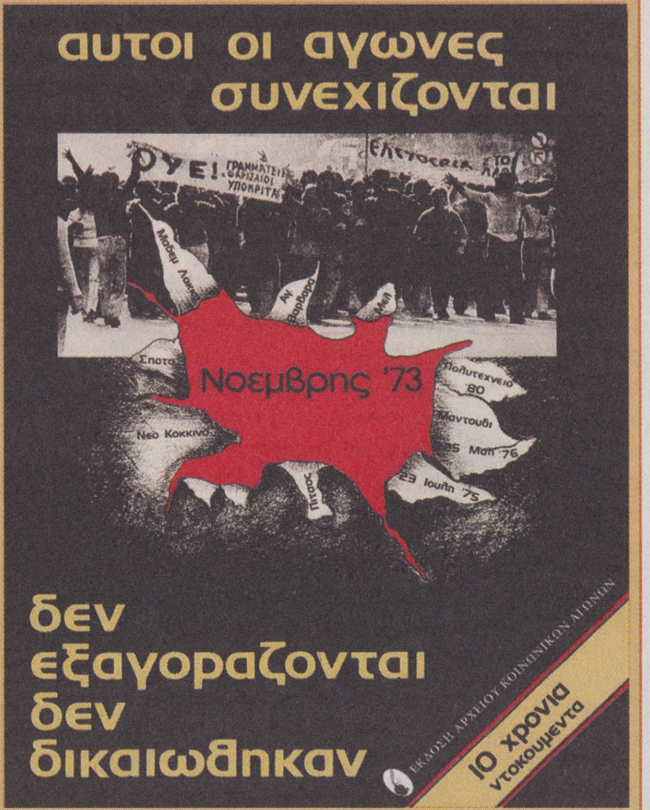


Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ συμβάντος στὰ χέρια τῶν κάθε εἴδους ειδικῶν τῆς χειραγωγήσεως, οἱ ὁποῖοι τὸ συσκοτίζουν μὲ τὶς πολιτικές τους σκοπιμότητες καὶ τὶς ἰδεολογικὲς ἀγκυλώσεις, εἶναι ἕνας ἀκόμη λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο, οἱ μη επαναπαυόμενοι –στις ψευδαισθήσεις τις οποίες διασπείρει η εξουσία–, ἄνθρωποι ὀφείλουν νὰ γνωρίσουν ΕΚΕΙΝΑ τὰ πεπραγμένα. Νὰ τὰ γνωρίσουν μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν διερευνητικό τρόπο. Εἶναι ἀποδεκτό ὅτι κάτι τέτοιο εἶναι δύσκολο. Δὲν εἶναι, ὅμως, ἀκατόρθωτο. Ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἡ διαρκής ἀνάδειξις τῆς ἀλήθειας εἶναι ἕνα σοβαρὸ μέτωπο τῆς πάλης ἐναντίον κάθε ἐξουσίας. Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς διαχειρίσεως, τῶν κατὰ καιροὺς συμβάντων, στὰ χέρια τῶν εξουσιαστῶν (αριστερῶν, δεξιῶν, κομμουνιστῶν, σοσιαλιστῶν, ἐθνικιστῶν κ.λπ.) συνιστᾶ την ἔμπρακτη ἀποδοχὴ τοῦ κύρους τῆς ἐξουσίας.

(Από τον πρόλογο)

ΟΙ ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

Ἄν ἱστορία εἶναι συστηματική μελέτη τῶν ὅσων ἔχουν συμβεῖ μέ ἐπίκεντρο τήν ἀνθρώπινη δραστηριότητα καί τά γραπτά, τότε μία μικρή συμβολή στήν ἀποκατάσταση τῶν στρεβλώσεων, εἶναι καί τά παρατιθέμενα τεκμήρια γιά τούς κοινωνικούς ἀγῶνες σέ αὐτήν τήν ἔκδοση.



Τά ἀποδίδουμε, λοιπόν, ἄνευ οἱασδήποτε τροποποίησης, ὡς ἐλάχιστη συνεισφορά στήν διατήρηση τῆς μνήμης.

(Από τον πρόλογο της έκδοσης)

Το Καραβάνι των Ζαπατίστας και ο ινδιάνικος ψυχισμός

Εντός του Ιουνίου κατέφθασε στις ακτές του Βίγκο στη Γαλικία Ισπανίας η πρώτη αποστολή Ζαπατίστας στην Ευρώπη, στα πλαίσια της προγραμματισμένης δράσης «Καραβάνι των Ζαπατίστας». Η συγκεκριμένη δράση ανακοινώθηκε τον περασμένο Οκτώβριο 2020, εν μέσω της πανδημίας, όταν ο EZLN δήλωνε: *«αρκετές αντιπροσωπείες Ζαπατίστας, άνδρες, γυναίκες και άλλοι που έχουν το χρώμα της γης μας, θα βγουν για να ταξιδέψουν στον κόσμο, να περπατήσουν ή να πλεύσουν προς μακρινά εδάφη, θάλασσες και ουρανούς, αναζητώντας όχι την διαφορά, όχι την ανωτερότητα, όχι τη σύγκρουση, ούτε βέβαια την συγχώρεση και τον οίκτο. Θα πάμε και θα βρούμε αυτό που μας κάνει ίσους»*.

Θα ταξιδέψουν, λοιπόν, σε όλο τον κόσμο και η Ευρώπη αποτελεί τον πρώτο τους προορισμό. Όπως έχουν δηλώσει, θα επισκεφθούν αρκετές περιοχές του ευρωπαϊκού χώρου, αυτόχθονες, κινήματα και δράσεις. Σε ορισμένες περιπτώσεις οι επισκέψεις τους θα είναι αντικατοπτρισμός δικών τους καταστάσεων, όπως εκείνοι τις βιώνουν στις επαρχίες τους. Για παράδειγμα, έχει γίνει γνωστό ότι θα συναντηθούν με τους αυτόχθονες Σάμι, που διαχρονικά εκτρέφουν και βόσκουν τάρανδους, και που το έδαφός τους βρίσκεται μεταξύ Σκανδιναβίας και Ρωσίας. Οι Σάμι αντιστέκονται σήμερα στην απαλλοτρίωση και τη ρύπανση που προκαλούν τα ορυχεία, η κατασκευή του Αρκτικού Τρένου αλλά και τα αιολικά πάρκα.

Ο προγραμματισμός του συγκεκριμένου καραβανιού δεν γίνεται τυχαία αυτή την περίοδο. Αντίθετα, με τη νέα κυβέρνηση που έχει σχηματιστεί στο Μεξικό, ο τα τελευταία δύο χρόνια, οι καταστροφές των χωριών, οι απαγωγές και το κάψιμο γεωργικών εκτάσεων αποτελούν το στρατιωτικό βραχίονα της απόπειρας πολιτικής-πολιτισμικής διείσδυσης στις ζαπατιστικές και ιθαγενικές κοινότητες.

Για τη μεξικανική εξουσία ίσως φαντάζουν ώριμες οι συνθήκες γι' αυτή την επίθεση της μετάβασης. Η κρατική διαχείριση βρίσκεται στα χέρια του κεντροαριστερού Αντρές Μανουέλ Λόπες Ομπραδόρ, ο οποίος έχει ως αφήγημα τον 4º Μετασχηματισμό του Μεξικού, ενός μετασχηματισμού που σημαίνει επιβολή ενός μείγματος «οικονομικής ανάπτυξης» και «ασφάλειας». Εκλέχθηκε για πρώτη φορά, από την εποχή της Μεξικάνικης Επανάστασης, ως μη υποψήφιος του PRI, του κυρίαρχου καθεστωτικού κόμματος, έχοντας ευρεία υποστήριξη και συναίνεση. Επί πλέον, διατηρεί την πλειοψηφία στην Βουλή και τη Γερουσία. Όλα τα δεδομένα, λοιπόν, επιτρέπουν και συνηγορούν συνάμα στην άσκηση διαχειριστικής πολιτικής με ατζέντα, πρότζεκτ και «μεταρρυθμίσεις» που το παλιό φθαρμένο καθεστώς δεν θα μπορούσε αποτελεσματικά να φέρει εις πέρας.





πολύ καλά γνωρίζουμε και στον ελλαδικό χώρο, είναι εκείνος ο τομέας οικονομικής δραστηριότητας που επιδρά διαλυτικά στις τοπικές οικονομικές κοινότητες και μετατρέπει τους συν-τρόφους σε «κυνηγούς» του «εύκολου κέρδους».

Έχει αξία να επισημανθεί ότι ο Ομπραδόρ υποσχόταν προεκλογικά ότι στην περιοχή της Τσιάπας δεν θα κατασκευαστούν τα περίφημα «μέγα έργα», που περιλαμβάνουν το Τραίνο των Μάγια, αυτοκινητόδρομους και δενδροφυτεύσεις της ζούγκλας Λακανόντα, φράγματα και εξορύξεις. Εννοείται ότι πράττει

Βρισκόμαστε σίγουρα στα χαρακώματα ενός ιδεολογικού και οικονομικού πολέμου. Ο Ομπραδόρ και η μεξικανική κυριαρχία –και όχι μόνο αυτή– προσπαθεί να τους αλώσει "αγοράζοντας" τους. Σε μια χώρα όπου οι συμμορίες, το ναρκεμπόριο, η βία αποτελούν βασικές συνιστώσες της καθημερινότητας, η πολιτικο-οικονομική ελίτ ασχολείται με επιμονή στη διάλυση του Ζαπατίστικου τρόπου οργάνωσης των δομών τους. Είναι το "κακό σπυρί" για τη μεξικανική κυριαρχία, ανεξαρτήτως των ιδεολογικοπολιτικών αναφορών ή διαφορών που έχει κάποιος μαζί τους. Ο Ομπραδόρ, σαν φτηνός ηθοποιός, δήλωσε στα πλαίσια μιας εκδήλωσης, τον περασμένο Μάιο: *«Ζητούμε συγγνώμη από την φυλή των Μάγια για τις τρομερές κακοποιήσεις*

περασμένο Οκτώβριο 2020, εν μέσω της πανδημίας, όταν ο EZLN δήλωνε: *«αρκετές αντιπροσωπείες Ζαπατίστας, άνδρες, γυναίκες και άλλοι που έχουν το χρώμα της γης μας, θα βγουν για να ταξιδέψουν στον κόσμο, να περπατήσουν ή να πλεύσουν προς μακρινά εδάφη, θάλασσες και ουρανούς, αναζητώντας όχι την διαφορά, όχι την ανωτερότητα, όχι τη σύγκρουση, ούτε βέβαια την συγχώρεση και τον οίκτο. Θα πάμε και θα βρούμε αυτό που μας κάνει ίσους».*

Θα ταξιδέψουν, λοιπόν, σε όλο τον κόσμο και η Ευρώπη αποτελεί τον πρώτο τους προορισμό. Όπως έχουν δηλώσει, θα επισκεφθούν αρκετές περιοχές του ευρωπαϊκού χώρου, αυτόχθονες, κινήματα και δράσεις. Σε ορισμένες περιπτώσεις οι επισκέψεις τους θα είναι αντικατοπτρισμός δικών τους καταστάσεων, όπως εκείνοι τις βιώνουν στις επαρχίες τους. Για παράδειγμα, έχει γίνει γνωστό ότι θα συναντηθούν με τους αυτόχθονες Σάμι, που διαχρονικά εκτρέφουν και βόσκουν τάρανδους, και που το έδαφός τους βρίσκεται μεταξύ Σκανδιναβίας και Ρωσίας. Οι Σάμι αντιστέκονται σήμερα στην απαλλοτρίωση και τη ρύπανση που προκαλούν τα ορυχεία, η κατασκευή του Αρκτικού Τρένου αλλά και τα αιολικά πάρκα.

Ο προγραμματισμός του συγκεκριμένου καραβανιού δεν γίνεται τυχαία αυτή την περίοδο. Αντίθετα, με τη νέα κυβέρνηση που έχει σχηματιστεί στο Μεξικό, ο τρόπος καταστολής των Ζαπατίστας έχει εμπλουτιστεί και αναβαθμιστεί από την κυριαρχία. Θεωρούμε ότι έχει φθάσει η στιγμή που η ελίτ πραγματοποιεί ολομέτωπη επίθεση στους ιθαγενείς και αυτή δεν είναι μονάχα στρατιωτικού ή παραστρατιωτικού τύπου, αλλά κυρίως ***πολιτισμική*. Είναι η επίθεση του *Πολιτισμού* στην ιθαγενική κουλτούρα.** Είναι εκείνο το ύπουλο, υποχθόνιο και συχνά επίμονα διεισδυτικό life style που καταφέρνει να αλώσει και τα πιο ψηλά και απόρθητα τείχη. Και αυτό δεν γίνεται με τα όπλα και τη βία αλλά με το *χρήμα* και την υποσχετική για *πλούτο*. Από αυτό-παραγωγούς σε συλλογικά και κοινοτικά σχήματα να

ιθαγενικές κοινότητες.

Για τη μεξικανική εξουσία ίσως φαντάζουν ώριμες οι συνθήκες γι' αυτή την επίθεση της μετάβασης. Η κρατική διαχείριση βρίσκεται στα χέρια του κεντροαριστερού Αντρές Μανουέλ Λόπες Ομπραδόρ, ο οποίος έχει ως αφήγημα τον 4ο Μετασχηματισμό του Μεξικού, ενός μετασχηματισμού που σημαίνει επιβολή ενός μείγματος «οικονομικής ανάπτυξης» και «ασφάλειας». Εκλέχθηκε για πρώτη φορά, από την εποχή της Μεξικάνικης Επανάστασης, ως μη υποψήφιος του PRI, του κυρίαρχου καθεστωτικού κόμματος, έχοντας ευρεία υποστήριξη και συναίνεση. Επί πλέον, διατηρεί την πλειοψηφία στην Βουλή και τη Γερουσία. Όλα τα δεδομένα, λοιπόν, επιτρέπουν και συνηγορούν συνάμα στην άσκηση διαχειριστικής πολιτικής με ατζέντα, πρότζεκτς και «μεταρρυθμίσεις» που το παλιό φθαρμένο καθεστώς δεν θα μπορούσε αποτελεσματικά να φέρει εις πέρας.





Μια λαίλαπα ιδιωτικοποιήσεων και μεγάλων περιβαλλοντοκτόνων κατασκευ-

πολύ καλά γνωρίζουμε και στον ελλαδικό χώρο, είναι εκείνος ο τομέας οικονομικής δραστηριότητας που επιδρά διαλυτικά στις τοπικές οικονομικές κοινότητες και μετατρέπει τους συν-τρόφους σε «κυνηγούς» του «εύκολου κέρδους».

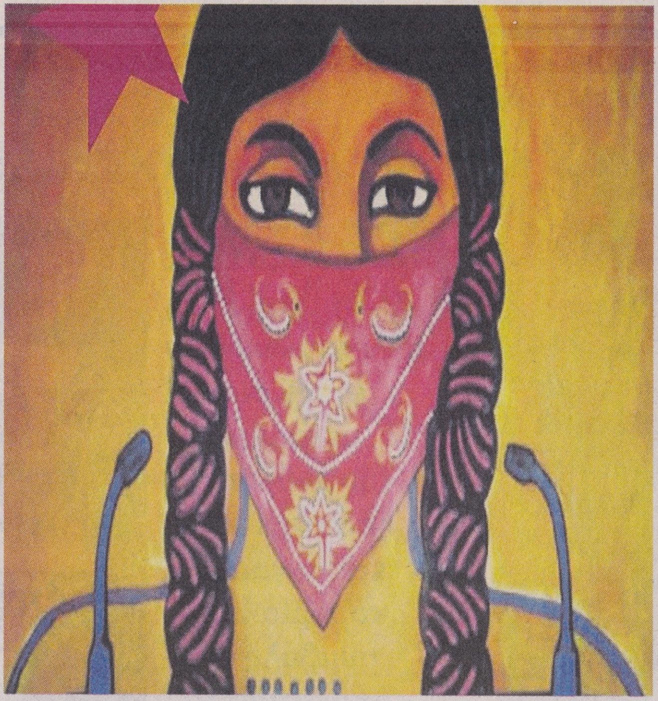
Έχει αξία να επισημανθεί ότι ο Ομπραδόρ υποσχόταν προεκλογικά ότι στην περιοχή της Τσιάπας δεν θα κατασκευαστούν τα περίφημα «μέγα έργα», που περιλαμβάνουν το Τραίνο των Μάγια, αυτοκινητόδρομους και δενδροφυτεύσεις της ζούγκλας Λακανόντα, φράγματα και εξορύξεις. Εννοείται ότι πράττει τα ακριβώς αντίθετα. Οι περίφημες δεντροφυτεύσεις στη ζούγκλα είναι ένα πρόγραμμα που φέρει την ονομασία «Sembrando Vida» –«Φυτεύοντας Ζωή». Ουσιαστικά επιδιώκει να μετατρέψει σε αγρότες συγκεκριμένων καλλιεργειών 12.000 ιθαγενείς παρεμβαίνοντας στην τόσο σημαντική βιοποικιλότητα, η οποία ως γνωστόν αποτελεί αποτελεσματική ασπίδα στην εξάπλωση πανδημιών και στο

Βρισκόμαστε σίγουρα στα χαρακώματα ενός ιδεολογικού και οικονομικού πολέμου. Ο Ομπραδόρ και η μεξικανική κυριαρχία –και όχι μόνο αυτή– προσπαθεί να τους αλώσει «αγοράζοντας» τους. Σε μια χώρα όπου οι συμμορίες, το ναρκεμπόριο, η βία αποτελούν βασικές συνιστώσες της καθημερινότητας, η πολιτικο-οικονομική ελίτ ασχολείται με επιμονή στη διάλυση του Ζαπατίστικου τρόπου οργάνωσης των δομών τους. Είναι το «κακό σπυρί» για τη μεξικανική κυριαρχία, ανεξαρτήτως των ιδεολογικοπολιτικών αναφορών ή διαφορών που έχει κάποιος μαζί τους. Ο Ομπραδόρ, σαν φτηνός ηθοποιός, δήλωσε στα πλαίσια μιας εκδήλωσης, τον περασμένο Μάιο: *«Ζητούμε συγγνώμη από την φυλή των Μάγια για τις τρομερές κακοποιήσεις που διαπράχθηκαν από άτομα και εθνικές και ξένες δυνάμεις κατά τη διάρκεια της Κονκίστα, τους τρεις αιώνες αποικιοκρατίας και τους δύο αιώνες του ανεξάρτητου Μεξικού»*. Και λίγα λεπτά μετά τη συγγνώμη του μίλησε για την ανάγκη κατασκευής του Τραίνου των Μάγια. Μαστίγιο και καρότο για τον εκπολιτισμό...

Σε αυτό το σημείο έχει ενδιαφέρον να γίνει μια μικρή αναφορά στον ινδιάνικο ψυχισμό των ιθαγενών της μεξικάνικης επικράτειας. Η εξέγερση της πρωτοχρονιάς του 1994 στην επαρχία Τσιάπας από τους Ζαπατίστας ήταν αποτέλεσμα διεργασιών τριών δεκαετιών περίπου. Σε ένα εύρος που καταλάμβανε από τις ριζοσπα-

ευρωπαϊκού χώρου, αυτόχθονες, κινήματα και δράσεις. Σε ορισμένες περιπτώσεις οι επισκέψεις τους θα είναι αντικατοπτρισμός δικών τους καταστάσεων, όπως εκείνοι τις βιώνουν στις επαρχίες τους. Για παράδειγμα, έχει γίνει γνωστό ότι θα συναντηθούν με τους αυτόχθονες Σάμι, που διαχρονικά εκτρέφουν και βόσκουν τάρανδους, και που το έδαφός τους βρίσκεται μεταξύ Σκανδιναβίας και Ρωσίας. Οι Σάμι αντιστέκονται σήμερα στην απαλλοτρίωση και τη ρύπανση που προκαλούν τα ορυχεία, η κατασκευή του Αρκτικού Τρένου αλλά και τα αιολικά πάρκα.

Ο προγραμματισμός του συγκεκριμένου καραβανιού δεν γίνεται τυχαία αυτή την περίοδο. Αντίθετα, με τη νέα κυβέρνηση που έχει σχηματιστεί στο Μεξικό, ο τρόπος καταστολής των Ζαπατίστας έχει εμπλουτιστεί και αναβαθμιστεί από την κυριαρχία. Θεωρούμε ότι έχει φθάσει η στιγμή που η ελίτ πραγματοποιεί ολομέτωπη επίθεση στους ιθαγενείς και αυτή δεν είναι μονάχα στρατιωτικού ή παραστρατιωτικού τύπου, αλλά κυρίως ***πολιτισμική*. Είναι η επίθεση του *Πολιτισμού* στην ιθαγενική κουλτούρα.** Είναι εκείνο το ύπουλο, υποχθόνιο και συχνά επίμονα διεισδυτικό life style που καταφέρνει να αλώσει και τα πιο ψηλά και απόρθητα τείχη. Και αυτό δεν γίνεται με τα όπλα και τη βία αλλά με το *χρήμα* και την υποσχετική για *πλούτο*. Από αυτό-παραγωγούς σε συλλογικά και κοινοτικά σχήματα να μετατραπούν σε ατομικούς-ιδιοτελείς καταναλωτές. Σε δούλους της κυριαρχίας δηλαδή. Αυτό δεν σημαίνει επ' ουδενί ότι δεν παραμένει παρούσα η παραστρατιωτική δράση και οι δολοφονίες, το αντίθετο μάλιστα. Υπάρχουν περίοδοι όξυνσης της κρατικής/παρακρατικής καταστολής, αλλά μαζί με αυτή τη δράση αναπτύσσεται μεθοδικά και με σχέδιο η αλλοίωση βασικών δομικών αξιακών χαρακτηριστικών των ιθαγενών κοινοτήτων. Οι δολοφονίες παραπάνω από είκοσι ιθαγενών, ξη και συναίνεση. Επί πλέον, διατηρεί την πλειοψηφία στην Βουλή και τη Γερουσία. Όλα τα δεδομένα, λοιπόν, επιτρέπουν και συνηγορούν συνάμα στην άσκηση διαχειριστικής πολιτικής με ατζέντα, πρότζεκτς και «μεταρρυθμίσεις» που το παλιό φθαρμένο καθεστώς δεν θα μπορούσε αποτελεσματικά να φέρει εις πέρας.



Μια λαίλαπα ιδιωτικοποιήσεων και μεγάλων περιβαλλοντοκτόνων κατασκευαστικών έργων βρίσκεται, λοιπόν, εν εξελίξει. Και ποια είναι αυτά; Η κατασκευή του περίφημου Τραίνου των Μάγια, και της σιδηροδρομικής γραμμής 1.500 χιλιομέτρων που έχει σχεδιαστεί να διασχίσει διάφορα μέρη της χερσονήσου Γιουκατάν, όπου βρίσκεται και το θέρετρο Κανκούν, προκαλώντας τεράστια οικολογική καταστροφή, εισβολή σε «παρθένα» οικοσυστήματα και επηρεάζοντας τον τρόπο ζωής των ντόπιων κατοίκων. Όλα αυτά για την ανάπτυξη του τουρισμού, που όπως πολύ καλά γνωρίζουμε και στον ελλαδικό χώρο, είναι εκείνος ο τομέας οικονομικής δραστηριότητας που επιδρά διαλυτικά στις τοπικές οικονομικές κοινότητες και μετατρέπει τους συν-τρόφους σε «κυνηγούς» του «εύκολου κέρδους».

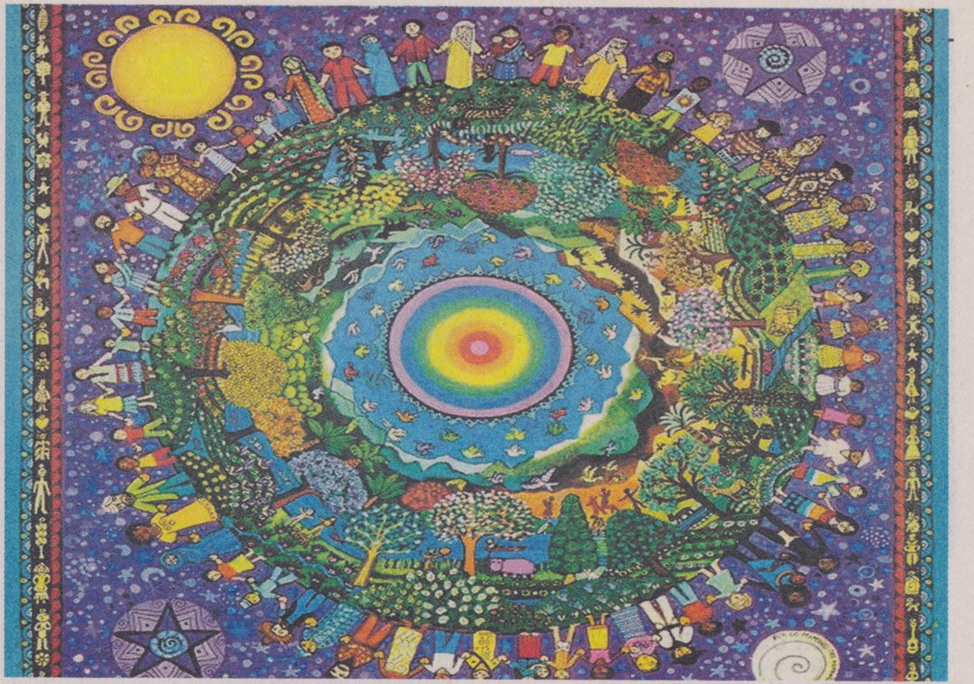
Έχει αξία να επισημανθεί ότι ο Ομπραδόρ υποσχόταν προεκλογικά ότι στην περιοχή της Τσιάπας δεν θα κατασκευαστούν τα περίφημα «μέγα έργα», που περιλαμβάνουν το Τραίνο των Μάγια, αυτοκινητόδρομους και δενδροφυτεύσεις της ζούγκλας Λακανόντα, φράγματα και εξορύξεις. Εννοείται ότι πράττει τα ακριβώς αντίθετα. Οι περίφημες δεντροφυτεύσεις στη ζούγκλα είναι ένα πρόγραμμα που φέρει την ονομασία «Sembrando Vida» –«Φυτεύοντας Ζωή». Ουσιαστικά επιδιώκει να μετατρέψει σε αγρότες συγκεκριμένων καλλιεργειών 12.000 ιθαγενείς παρεμβαίνοντας στην τόσο σημαντική βιοποικιλότητα, η οποία ως γνωστόν αποτελεί αποτελεσματική ασπίδα στην εξάπλωση πανδημιών και στο ζήτημα της κλιματικής αλλαγής. Παρ' όλα αυτά, οι διεθνείς φωστήρες χρηματοδοτούν και προωθούν τα συγκεκριμένα projects. Το χρήμα που προσφέρεται ως δούρειος ίππος της εξαγοράς των ιθαγενών ανέρχεται στο καθόλου ευκαταφρόνητο ποσό των 400 δολαρίων/μήνα. Βιάζουν, λοιπόν, τη ζούγκλα με την πλούσια χλωρίδα και πανίδα, τους κατοίκους της, για να μετατραπεί αρχικά σε μια αγροτική έκταση και, πιθανόν, μετά από χρόνια σε μια ακόμη πιο επικερδής εξόρυξη.

Βρισκόμαστε σίγουρα στα χαρακώματα ενός ιδεολογικού και οικονομικού πολέμου. Ο Ομπραδόρ και η μεξικανική κυριαρχία –και όχι μόνο αυτή– προσπαθεί να τους αλώσει «αγοράζοντας» τους. Σε μια χώρα όπου οι συμμορίες, το ναρκεμπόριο, η βία αποτελούν βασικές συνιστώσες της καθημερινότητας, η πολιτικο-οικονομική ελίτ ασχολείται με επιμονή στη διάλυση του Ζαπατίστικου τρόπου οργάνωσης των δομών τους. Είναι το «κακό σπυρί» για τη μεξικανική κυριαρχία, ανεξαρτήτως των ιδεολογικοπολιτικών αναφορών ή διαφορών που έχει κάποιος μαζί τους. Ο Ομπραδόρ, σαν φτηνός ηθοποιός, δήλωσε στα πλαίσια μιας εκδήλωσης, τον περασμένο Μάιο: *«Ζητούμε συγγνώμη από την φυλή των Μάγια για τις τρομερές κακοποιήσεις που διαπράχθηκαν από άτομα και εθνικές και ξένες δυνάμεις κατά τη διάρκεια της Κονκίστα, τους τρεις αιώνες αποικιοκρατίας και τους δύο αιώνες του ανεξάρτητου Μεξικού»*. Και λίγα λεπτά μετά τη συγγνώμη του μίλησε για την ανάγκη κατασκευής του Τραίνου των Μάγια. Μαστίγιο και καρότο για τον εκπολιτισμό...

Σε αυτό το σημείο έχει ενδιαφέρον να γίνει μια μικρή αναφορά στον ινδιάνικο ψυχισμό των ιθαγενών της μεξικάνικης επικράτειας. Η εξέγερση της πρωτοχρονιάς του 1994 στην επαρχία Τσιάπας από τους Ζαπατίστας ήταν αποτέλεσμα διεργασιών τριών δεκαετιών περίπου. Σε ένα εύρος που κατάλαμβανε από τις ριζοσπαστικές καθολικές τάσεις –της λεγόμενης θεολογίας της Απελευθέρωσης– μέχρι τον σχηματισμό μικρών αντάρτικων ομάδων από άτομα που συμμετείχαν στα γεγονότα του μεξικάνικου 1968. Όπως σημειώνει ο συγγραφέας Μιχάλης Μεντίνης στο βιβλίο του «Κριτική Εισαγωγή στην Κοινωνική Ψυχολογία», Εκδ. Επίκεντρο: *«ένα από τα κυριότερα προβλήματα που αντιμετώπισαν οι πρώτες αντάρτικες ομάδες κατά τις δύο πρώτες δεκαετίες, στην προσπάθειά τους να εξεγείρουν τους ντόπιους*

πληθυσμούς, ήταν πως οι Ινδιάνοι δεν προσχωρούσαν στις τάξεις τους και σπάνια υιοθετούσαν τις πρακτικές τους και τη μαρξιστική σκέψη –παρά τις συνθήκες ανείπωτης φτώχιας μέσα στις οποίες ζούσαν. Η ελλιπής κατανόηση του ινδιάνικου ψυχισμού δεν επέτρεπε στους αντάρτες να δουν πως η από έξω επιβολή σχημάτων και ιδεών ξένων προς την κοσμοαντίληψή τους δεν θα μπορούσε να ριζώσει έτσι απλά στον ινδιάνικο ψυχοχρονότοπο. Μόνο όταν οι ομάδες ανταρτών που έφτασαν στην Τσιάπας τη δεκαετία του 1980 ξεκίνησαν να μελετούν πιο προσεκτικά τον ινδιάνικο εαυτό μέσα στον ιστορικό και κοινωνικό του χρονότοπο, έγινε δυνατή η σταδιακή (επι)κοινωνία μεταξύ των ανταρτών και των Ινδιάνων, η οποία αποκρυσταλλώθηκε στη δημιουργία του EZLN και την εξέγερση του 1994». Οι συγκεκριμένες απόψεις έρχονται να μάς θυμίσουν και την αποτυχία του Τσε Γκεβάρα να κερδίσει την εμπιστοσύνη των ιθαγενών της Λ. Αμερικής με την τραγική για τον ίδιο κατάληξη. Η επιβολή ενός από τα έξω σχεδίου καθ' όλα ερμηνευτικού απέδειξε ότι αυτό δεν μπορεί –και ορθά– να γίνει αντιληπτό και αποδεκτό. Η απόρριψη από την άλλη πλευρά, από τον «πολιτισμένο» επαναστάτη, του ψυχισμού και των αντιλήψεων –σαμανικών, μαγικών, ναγκουαλιστικών– του ιθαγενή, εκτός από μια υπεροπτική στάση, σίγουρα εμφανίζει στοιχεία εξουσιαστικής οπτικής.

Ο υποδιοικητής Marcos, παρ' ότι μη ιθαγενής και «πολιτισμένος» αντιλήφθηκε *«ότι η κατανόηση τόσο των μύθων των Ινδιάνων όσο και των γλωσσικών ιδιαιτεροτήτων τους παίζουν καθοριστικό ρόλο στη δημιουργία σχέσεων μεταξύ ανταρτών και Ινδιάνων. Με απλά λόγια, αυτό που οι αντάρτες έκαναν ήταν μία νοητική τοποθέτηση του ινδιάνικου ψυχισμού η οποία επέτρεψε να δημιουργηθούν σημεία επικοινωνίας τα οποία οδήγησαν σε ριζικές αλλαγές, τόσο για τους αντάρτες όσο και για τους Ινδιάνους».* Το γεγονός ότι οι ινδιάνικες κοινότητες βρίσκονται εδώ και πάνω από πέντε δεκαετίες σε μία διεργασία ριζικής κοινωνικοπολιτικής αλλαγής μάς προκαλεί να τους μελετήσουμε σε βάθος, όχι μέσα σε μια στενή πολιτική ορολογία αλλά σε επίπεδα που άπτονται της λεγόμενης κοινωνικής ψυχολογίας. Ο «ινδιάνικος εαυτός», λοιπόν, δεν μπορεί να περιοριστεί στο «εσωτερικό» ενός μεμονωμένου ατόμου, αλλά μπορεί να κατανοηθεί μόνο ως «κάτι» που εκτείνεται μέσα στο κοινωνικό και τη φύση. Το βασικότερο ίσως χαρακτηριστικό του ινδιάνικου ψυχισμού είναι το *nagual*. Και όπως υποστηρίζει ο Taussig M. στο βιβλίο του *Defacement*, Stanford University press (1999), «***το κράτος επιχειρεί πάντα να απαλλοτριώσει τη δύναμη του nagual και της μαγείας προκειμένου να ελέγξει***



τη μεταμόρφωση, να λειάνει τη δυναμική του ψυχοκοινωνικού γίγνεσθαι και να αναγάγει τη σχέση ατόμου και nagual σε μία απλή τοτεμική ή συμβολική αντιστοιχία: «εξ ου και η μετάβαση από τη μιμητική πραγματικότητα, από το ο άνθρωπος ΕΙΝΑΙ το ζώο, στην ποιητική, τη μεταφορική πραγματικότητα, ο άνθρωπος είναι σαν το ζώο, και ειδικά ο άνθρωπος έχει μέσα του το ζώο» .

Είναι φανερό και εύκολα αντιληπτό ότι η εξωγενής βοήθεια και αλληλεγγύη προς ιθαγενείς ομάδες προϋποθέτει βαθιά γνώση και υψηλά επίπεδα κατανόησης της λειτουργίας μιας κοινωνικής δομής που οι συμπαγείς πυλώνες της φέρουν στοιχεία μεταφυσικής και φαντασιακού. Δύσκολα ερμηνευμένα και αποδεκτά από τον ορθό πολιτικό λόγο του «δυτικού» ανθρώπου. Είναι μια ευκαιρία επ' αφορμής του «ιδεολογικού» πολιτισμικού πολέμου που δέχονται αυτή τη στιγμή οι Ζαπατίστας να διευρυνθούν τα μονοπάτια σκέψης στον ορίζοντα. Ειδικά σήμερα που ο κάθε άνθρωπος έχει να αντιμετωπίσει και μια ακόμη επίθεση, εκείνη της ολοκληρωτικά κυρίαρχης Τεχνοεπιστήμης.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

των και ιδεών ξένων προς την κοσμοαντίληψή τους δεν θα μπορούσε να ριζώσει έτσι απλά στον ινδιάνικο ψυχοχρονότοπο. Μόνο όταν οι ομάδες ανταρτών που έφτασαν στην Τσιάπας τη δεκαετία του 1980 ξεκίνησαν να μελετούν πιο προσεκτικά τον ινδιάνικο εαυτό μέσα στον ιστορικό και κοινωνικό του χρονότοπο, έγινε δυνατή η σταδιακή (επι)κοινωνία μεταξύ των ανταρτών και των Ινδιάνων, η οποία αποκρυσταλλώθηκε στη δημιουργία του EZLN και την εξέγερση του 1994». Οι συγκεκριμένες απόψεις έρχονται να μάς θυμίσουν και την αποτυχία του Τσε Γκεβάρα να κερδίσει την εμπιστοσύνη των ιθαγενών της Λ. Αμερικής με την τραγική για τον ίδιο κατάληξη. Η επιβολή ενός από τα έξω σχεδίου καθ' όλα ερμηνευτικού απέδειξε ότι αυτό δεν μπορεί –και ορθά– να γίνει αντιληπτό και αποδεκτό. Η απόρριψη από την άλλη πλευρά, από τον «πολιτισμένο» επαναστάτη, του ψυχισμού και των αντιλήψεων –σαμανικών, μαγικών, ναγκουαλιστικών– του ιθαγενή, εκτός από μια υπεροπτική στάση, σίγουρα εμ*που οι αντάρτες έκαναν ήταν μία νοητική τοποθέτηση του ινδιάνικου ψυχισμού η οποία επέτρεψε να δημιουργηθούν σημεία επικοινωνίας τα οποία οδήγησαν σε ριζικές αλλαγές, τόσο για τους αντάρτες όσο και για τους Ινδιάνους».* Το γεγονός ότι οι ινδιάνικες κοινότητες βρίσκονται εδώ και πάνω από πέντε δεκαετίες σε μία διεργασία ριζικής κοινωνικοπολιτικής αλλαγής μάς προκαλεί να τους μελετήσουμε σε βάθος, όχι μέσα σε μια στενή πολιτική ορολογία αλλά σε επίπεδα που άπτονται της λεγόμενης κοινωνικής ψυχολογίας. Ο «ινδιάνικος εαυτός», λοιπόν, δεν μπορεί να περιοριστεί στο «εσωτερικό» ενός μεμονωμένου ατόμου, αλλά μπορεί να κατανοηθεί μόνο ως «κάτι» που εκτείνεται μέσα στο κοινωνικό και τη φύση. Το βασικότερο ίσως χαρακτηριστικό του ινδιάνικου ψυχισμού είναι το *nagual*. Και όπως υποστηρίζει ο Taussig M. στο βιβλίο του *Defacement*, Stanford University press (1999), «***το κράτος επιχειρεί πάντα να απαλλοτριώσει τη δύναμη του nagual και της μαγείας προκειμένου να ελέγχει***



τη μεταμόρφωση, να λειάνει τη δυναμική του ψυχοκοινωνικού γίγνεσθαι και να αναγάγει τη σχέση ατόμου και nagual σε μία απλή τοτεμική ή συμβολική αντιστοιχία: «εξ ου και η μετάβαση από τη μιμητική πραγματικότητα, από το ο άνθρωπος ΕΙΝΑΙ το ζώο, στην ποιητική, τη μεταφορική πραγματικότητα, ο άνθρωπος είναι σαν το ζώο, και ειδικά ο άνθρωπος έχει μέσα του το ζώο» .

Είναι φανερό και εύκολα αντιληπτό ότι η εξωγενής βοήθεια και αλληλεγγύη προς ιθαγενείς ομάδες προϋποθέτει βαθιά γνώση και υψηλά επίπεδα κατανόησης της λειτουργίας μιας κοινωνικής δομής που οι συμπαγείς πυλώνες της φέρουν στοιχεία μεταφυσικής και φαντασιακού. Δύσκολα ερμηνευμένα και αποδεκτά από τον ορθό πολιτικό λόγο του «δυτικού» ανθρώπου. Είναι μια ευκαιρία επ' αφορμής του «ιδεολογικού» πολιτισμικού πολέμου που δέχονται αυτή τη στιγμή οι Ζαπατίστας να διευρυνθούν τα μονοπάτια σκέψης στον ορίζοντα. Ειδικά σήμερα που ο κάθε άνθρωπος έχει να αντιμετωπίσει και μια ακόμη επίθεση, εκείνη της ολοκληρωτικά κυρίαρχης Τεχνοεπιστήμης.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

έξω σχεδίου καθ' όλα ερμηνευτικού απέδειξε ότι αυτό δεν μπορεί –και ορθά– να γίνει αντιληπτό και αποδεκτό. Η απόρριψη από την άλλη πλευρά, από τον «πολιτισμένο» επαναστάτη, του ψυχισμού και των αντιλήψεων –σαμανικών, μαγικών, ναγκουαλιστικών– του ιθαγενή, εκτός από μια υπεροπτική στάση, σίγουρα εμ-

ται μέσα στο κοινωνικό και τη φύση. Το βασικότερο ίσως χαρακτηριστικό του ινδιάνικου ψυχισμού είναι το *nagual*. Και όπως υποστηρίζει ο Taussig M. στο βιβλίο του *Defacement*, Stanford University press (1999), «***το κράτος επιχειρεί πάντα να απαλλοτριώσει τη δύναμη του nagual και της μαγείας προκειμένου να ελέγξει***

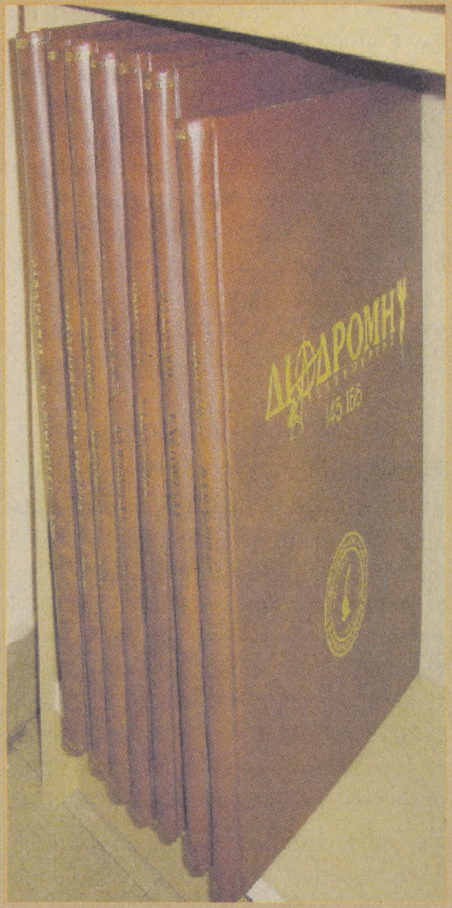
ρική πραγματικότητα, ο άνθρωπος είναι σαν το ζώο, και ειδικά ο άνθρωπος έχει μέσα του το ζώο».

Είναι φανερό και εύκολα αντιληπτό ότι η εξωγενής βοήθεια και αλληλεγγύη προς ιθαγενείς ομάδες προϋποθέτει βαθιά γνώση και υψηλά επίπεδα κατανόησης

που δέχονται αυτή τη στιγμή οι Ζαπατίστας να διευρυνθούν τα μονοπάτια σκέψης στον ορίζοντα. Ειδικά σήμερα που ο κάθε άνθρωπος έχει να αντιμετωπίσει και μια ακόμη επίθεση, εκείνη της ολοκληρωτικά κυρίαρχης Τεχνοεπιστήμης.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:



Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους.
Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)

***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας



Ο τίμιος εργατικός λαός αξίζει ένα τριημεράκι στο Costa Navarino

Ρε σατανάδες. Λυσσάξατε με το τριημεράκι των πουλέν του ΣΥΡΙΖΑ, Αχτσιόγλου και Τζανακόπουλου, στο Costa Navarino. Τι περιμένατε μωρέ, να τρέχουν στην Γαύδο και να ψάχνουν καβάτζες για να στήσουν σκηνή; Δηλαδή ο Κούλης ρε ρεμάλια που με την πρώτη ευκαιρία είναι διακοπές είναι καλύτερος; Άλλωστε, ο ΣΥΡΙΖΑ, όταν φτιάχνονταν οι ειδικοί νόμοι για χάρη του εφοπλιστή Κωνσταντακόπουλου για την κατασκευή του Costa Navarino, τους ψήφιζε και με τα δυο χέρια. Από τότε αυτός ο έρμος ο Αλέξης προσπαθούσε να έρθει σε επικοινωνία με αυτά τα εφοπλιστικά σαλόνια μήπως και αναρριχηθεί στην εξουσία, όπως και έγινε άλλωστε.



μάζεψε λίγο αργότερα αφού οι Μεσσήνιοι Συριζαίοι του σφύριξαν ότι η υπόθεση έχει ψωμί. Στη συνέχεια, βέβαια, αντέδρασαν κάποια μέλη του (για τα μάτια του κόσμου) για την θετική στάση του κόμματος απέναντι στο έργο απειλώντας με αποχώρηση!

Η γενική γραμματέας του ΚΚΕ, στην επίσκεψη της στην Π.Ο.Τ.Α., αφού υπενθύμισε ότι δεν ψήφισε το σχέδιο στην βουλή τόνισε ότι αυτό το έργο δεν θα φέρει ανάπτυξη στην περιοχή και ότι θα προτιμούσε όλες αυτές οι ανέσεις που προσφέρει η ξενοδοχειακή μονάδα να ήταν στα χέρια της εργατικής τάξης που δουλεύει για να το κατασκευάσει! Η συγκεκριμένη στάση του ΚΚΕ μάς υπενθυμίζει ότι σκοπός του κόμματος είναι να περάσει στην εξουσία του η διαχείριση όλων των σκουπιδιών του κράτους και του καπιταλισμού. Ουσιαστικά θέλει να γίνει «καπετάνιος» στην θέση του «καπετάνιου»! Γι' αυτό λοιπόν και η αρνητική ψήφος στην βουλή! Γιατί μ' αυτό τον τρόπο και ψήφους μαζεύεις και δείχνεις την αντίθεσή σου στην διαχείριση του «πλούτου» από τους καπιταλιστές. Το ΚΚΕ έχει αποδείξει με κόπο ουκ ολίγες φορές ότι δεν θέλει να διαταράξει το σύστημα, με απώτερο σκοπό την διαχείριση του από τους κομματικούς μηχανισμούς του (βλέπε περιφρούρηση της βουλής στις 19-20 Οκτωβρίου) [...]Τέλος, οι «ειδήμονες» περιβαλλοντολόγοι και οικολόγοι που δραστηριοποιούνται στην

δεν είναι γιατί ένα ζαιοζεύγος (=ζεύγος συριζαίων) πήγε εκεί, το πρόβλημα η ίδια η ύπαρξη του ξενοδοχείου.

Ένας ντόπιος Αφρικανός που κινδυνεύει να χαθεί απ' τον τουρισμό

Ο πιο μικρός Αφρικανός μετανάστης στην Ευρώπη βρίσκεται στην περιοχή της Πύλου. Είναι ένα είδος Χαμαιλέοντα που η μοναδική αποικία του, επί ευρωπαϊκού εδάφους, εντοπίζεται μόνο στην περιοχή της λιμνοθάλασσας της Γιάλοβας Μεσσηνίας. Εικάζεται ότι βρέθηκε εκεί από αρχαίους μυκηναίους έμπορους και ταξιδευτές που είχαν επαφές με την Αίγυπτο και το έφεραν απ' την Αφρική ως εξωτικό είδος ή ότι επιβιβάστηκε στα κρυφά σε κάποιο μυκηναϊκό πλοίο. Το μέγεθός του μπορεί να φτάσει τα 47,5 cm, αλλάζει χρώμα ανάλογα με το είδος βλάστησης που βρίσκεται και τρέφεται με έντομα που τα πιάνει με την μακριά κολλώδη γλώσσα του. Τα αυγά του τα εναποθέτει το Φθινόπωρο σε θύλακες μέσα στην άμμο και εκκολάπτονται μετά από 11 μήνες. Το είδος θεωρείται υπό εξαφάνιση καθώς το '09 είχαν καταγραφεί μόλις 300 Χαμαιλέοντες. Σημαντικότερη απειλή για τον Χαμαιλέοντα είναι ο άνθρωπος και η έντονη τουριστικοποίηση της περιοχής όπου ζει. Η όχληση που προκαλεί ο άνθρωπος και οι οικονομικές του δραστηριότητες προκαλούν έντονο στρες στο Χαμαιλέοντα που βλέπει το περιβάλλον που ζει να αλλάζει ραγδαία. Τα αυτοκίνητα καταστρέφουν τις φωλιές τους, τα σκουπίδια μαζεύουν τρωκτικά, αλεπούδες και σκυλιά που κυνηγούν τους Χαμαιλέοντες, ενώ υπάρχουν και πολλοί που τους αρπάζουν για να τους

Αφρικάνος, ο Χαμαιλέοντας της Πύλου είναι ο μοναδικός ιθαγενής της περιοχής, που κινδυνεύει από τους «βάρβαρους ξένους», δηλαδή εμάς!

Ένας μεγάλος βόθρος

«Τί βρέθηκε στον βόθρο της μαιζονέτας στα Γλυκά Νερά;» έγραφαν οι τίτλοι πολλών ΜΜΕ. Δεν θέλει και πολλή έρευνα. Στον βόθρο βρέθηκαν άρθρα, τηλεοπτικές εκπομπές, μεσημεριανάδικα, πρωινάδικα με καλεσμένους φυσιογνωμιστές, τηλεκοινωνιολόγους, τηλεμπάτσους, δημοσιογράφους και παρουσιαστές.



Στον βόθρο βρέθηκαν οι συμβουλές του τηλεμπάτσου συνδικαλιστή Μπαλάσκα σε μελλοντικούς δολοφόνους για το τί πρέπει να κάνουν ώστε να πέσουν στα μαλακά και να μην είναι βλάκες. Στον βόθρο βρέθηκε η «γοητευτική φυσιογνωμία» του δολοφόνου, σύμφωνα με την τηλεκοινωνιολόγο Τένια Μακρή. Στο βόθρο βρέθηκε η "συγκροτημένη προσωπικότητα" του δολοφόνου, της δημοσιογράφου Μάνδρου που, κατά τα λεγόμενά της, εντάξει, δεν τεμάχισε κιόλας!

Στον βόθρο βρέθηκαν οι εκπομπές των ΜΜΕ με τα γραφήματα που εξηγούσαν



Ο τίμιος εργατικός λαός αξίζει ένα τριημεράκι στο Costa Navarino

Ρε σατανάδες. Λυσσάξατε με το τριημεράκι των πουλέν του ΣΥΡΙΖΑ, Αχτσιόγλου και Τζανακόπουλου, στο Costa Navarino. Τι περιμένατε μωρέ, να τρέχουν στην Γαύδο και να ψάχνουν καβάτζες για να στήσουν σκηνή; Δηλαδή ο Κούλης ρε ρεμάλια που με την πρώτη ευκαιρία είναι διακοπές είναι καλύτερος; Άλλωστε, ο ΣΥΡΙΖΑ, όταν φτιάχνονταν οι ειδικοί νόμοι για χάρη του εφοπλιστή Κωνσταντακόπουλου για την κατασκευή του Costa Navarino, τους ψήφιζε και με τα δυο χέρια. Από τότε αυτός ο έρμος ο Αλέξης προσπαθούσε να έρθει σε επικοινωνία με αυτά τα εφοπλιστικά σαλόνια μήπως και αναρριχηθεί στην εξουσία, όπως και έγινε άλλωστε.



Πρέπει να πούμε πάντως, πως το μοναδικό κόμμα που ψήφισε κατά της κατασκευής του Costa Navarino είναι το ΚΚΕ. Καλά, μην φανταστείτε ότι οι λόγοι ήταν τίποτα περιβαλλοντικές επιπτώσεις, τίποτα αρχαία, τίποτα αναγκαστικές απαλλοτριώσεις ή έστω στην μετατροπή του ελλαδικού χώρου σε ένα απέραντο χώρο διακοπών. Ο λόγος, σύμφωνα με την Αλέκα, όταν είχε επισκεφτεί το εργοτάξιο του ξενοδοχείου, με τον εφοπλιστή από δίπλα, ήταν γιατί όλα αυτά που φτιάχνονταν εκεί στην Πύλο *για την θετική στάση του κόμματος απέναντι στο έργο απειλώντας με αποχώρηση!*

Η γενική γραμματέας του ΚΚΕ, στην επίσκεψη της στην Π.Ο.Τ.Α., αφού υπενθύμισε ότι δεν ψήφισε το σχέδιο στην βουλή τόνισε ότι αυτό το έργο δεν θα φέρει ανάπτυξη στην περιοχή και ότι θα προτιμούσε όλες αυτές οι ανέσεις που προσφέρει η ξενοδοχειακή μονάδα να ήταν στα χέρια της εργατικής τάξης που δουλεύει για να το κατασκευάσει! Η συγκεκριμένη στάση του ΚΚΕ μάς υπενθυμίζει ότι σκοπός του κόμματος είναι να περάσει στην εξουσία του η διαχείριση όλων των σκουπιδιών του κράτους και του καπιταλισμού. Ουσιαστικά θέλει να γίνει «καπετάνιος» στην θέση του «καπετάνιου»! Γι' αυτό λοιπόν και η αρνητική ψήφος στην βουλή! Γιατί μ' αυτό τον τρόπο και ψήφους μαζεύεις και δείχνεις την αντίθεσή σου στην διαχείριση του «πλούτου» από τους καπιταλιστές. Το ΚΚΕ έχει αποδείξει με κόπο ουκ ολίγες φορές ότι δεν θέλει να διαταράξει το σύστημα, με απώτερο σκοπό την διαχείριση του από τους κομματικούς μηχανισμούς του (βλέπε περιφρούρηση της βουλής στις 19-20 Οκτωβρίου) [...]Τέλος, οι «ειδήμονες» περιβαλλοντολόγοι και οικολόγοι που δραστηριοποιούνται στην περιοχή, αφού νιαούρισαν επιθετικά πριν από πολλά χρόνια για το έργο και για τις επιπτώσεις του στο εύθραυστο περιβάλλον της περιοχής, άλλαξαν τροπάριο προ των πυλών! Ο λόγος για την Ελληνική Ορνιθολογική Εταιρία. Η «χαρτούρα» του Κωνσταντακόπουλου για να αλλάξει βιολί η ορνιθολογική εταιρία, ανέρχεται σε 120.000 ευρώ (τουλάχιστον αυτά γνωρίζουμε) τα τελευταία δύο χρόνια. Επίσης οι μεγαλοεργαζόμενοι της ΕΟΕ κατοικούν σε κτήριο που τους έχει δωρίσει η οικογένεια Κωνσταντακόπουλου! Έτσι οι χρηματοδοτούμενες έρευνες της εταιρίας βγάζουν λάδι την Π.Ο.Τ.Α. Η Ορνιθολογική Εταιρία ζητάει μέσα από την ιστοσελίδα

Ο πιο μικρός Αφρικανός μετανάστης στην Ευρώπη βρίσκεται στην περιοχή της Πύλου. Είναι ένα είδος Χαμαιλέοντα που η μοναδική αποικία του, επί ευρωπαϊκού εδάφους, εντοπίζεται μόνο στην περιοχή της λιμνοθάλασσας της Γιάλοβας Μεσσηνίας. Εικάζεται ότι βρέθηκε εκεί από αρχαίους μυκηναίους έμπορους και ταξιδευτές που είχαν επαφές με την Αίγυπτο και το έφεραν απ' την Αφρική ως εξωτικό είδος ή ότι επιβιβάστηκε στα κρυφά σε κάποιο μυκηναϊκό πλοίο. Το μέγεθός του μπορεί να φτάσει τα 47,5 cm, αλλάζει χρώμα ανάλογα με το είδος βλάστησης που βρίσκεται και τρέφεται με έντομα που τα πιάνει με την μακριά κολλώδη γλώσσα του. Τα αυγά του τα εναποθέτει το Φθινόπωρο σε θύλακες μέσα στην άμμο και εκκολάπτονται μετά από 11 μήνες. Το είδος θεωρείται υπό εξαφάνιση καθώς το '09 είχαν καταγραφεί μόλις 300 Χαμαιλέοντες. Σημαντικότερη απειλή για τον Χαμαιλέοντα είναι ο άνθρωπος και η έντονη τουριστικοποίηση της περιοχής όπου ζει. Η όχληση που προκαλεί ο άνθρωπος και οι οικονομικές του δραστηριότητες προκαλούν έντονο στρες στο Χαμαιλέοντα που βλέπει το περιβάλλον που ζει να αλλάζει ραγδαία. Τα αυτοκίνητα καταστρέφουν τις φωλιές τους, τα σκουπίδια μαζεύουν τρωκτικά, αλεπούδες και σκυλιά που κυνηγούν τους Χαμαιλέοντες, ενώ υπάρχουν και πολλοί που τους αρπάζουν για να τους πουλήσουν, προκαλώντας έτσι τον βέβαιο θάνατό τους από έντονο στρες και την αλλαγή περιβάλλοντος.



Σύμφωνα με ντοκιμαντέρ του Άνταμ Σμεντς, η αποικία του Χαμαιλέοντα είχε επεκταθεί στην περιοχή που σήμερα

πολλών ΜΜΕ. Δεν θέλει και πολλή έρευνα. Στον βόθρο βρέθηκαν άρθρα, τηλεοπτικές εκπομπές, μεσημεριανάδικα, πρωινάδικα με καλεσμένους φυσιογνωμιστές, τηλεκοινωνιολόγους, τηλεμπάτσους, δημοσιογράφους και παρουσιαστές.



Στον βόθρο βρέθηκαν οι συμβουλές του τηλεμπάτσου συνδικαλιστή Μπαλάσκα σε μελλοντικούς δολοφόνους για το τί πρέπει να κάνουν ώστε να πέσουν στα μαλακά και να μην είναι βλάκες. Στον βόθρο βρέθηκε η "γοητευτική φυσιογνωμία" του δολοφόνου, σύμφωνα με την τηλεκοινωνιολόγο Τένια Μακρή. Στο βόθρο βρέθηκε η «συγκροτημένη προσωπικότητα» του δολοφόνου, της δημοσιογράφου Μάνδρου που, κατά τα λεγόμενά της, εντάξει, δεν τεμάχισε κιόλας!

Στον βόθρο βρέθηκαν οι εκπομπές των ΜΜΕ με τα γραφήματα που εξηγούσαν στο πόπολο πώς είναι το κελλί του δολοφόνου, με ποιους θα μείνει και πώς πέρασε το πρώτο του βράδυ. Στο βόθρο βρέθηκαν και τα δημιουργημένα προφίλ υποστήριξης του δολοφόνου σε διάφορα social media. Στο βόθρο, τέλος, βρέθηκε η αρπαγή εργαζόμενης γυναίκας από δυο βιαστές και ο βιασμός εγκύου στην Ομόνοια. Όσο το κοινωνικό σύνολο δεν αντιδρά σ' αυτόν τον βόθρο, τόσο αυτός θα μεγαλώνει και θα του μοιάζει.

Η Κολομβία δυο μήνες στους δρόμους

Τους τελευταίους δύο μήνες η Κολομβία βρίσκεται σε αναταραχή. Από τις

Άλλωστε, ο ΣΥΡΙΖΑ, όταν φτιάχνονταν οι ειδικοί νόμοι για χάρη του εφοπλιστή Κωνσταντακόπουλου για την κατασκευή του Costa Navarino, τους ψήφιζε και με τα δυο χέρια. Από τότε αυτός ο έρμος ο Αλέξης προσπαθούσε να έρθει σε επικοινωνία με αυτά τα εφοπλιστικά σαλόνια μήπως και αναρριχηθεί στην εξουσία, όπως και έγινε άλλωστε.



Πρέπει να πούμε πάντως, πως το μοναδικό κόμμα που ψήφισε κατά της κατασκευής του Costa Navarino είναι το ΚΚΕ. Καλά, μην φανταστείτε ότι οι λόγοι ήταν τίποτα περιβαλλοντικές επιπτώσεις, τίποτα αρχαία, τίποτα αναγκαστικές απαλλοτριώσεις ή έστω στην μετατροπή του ελλαδικού χώρου σε ένα απέραντο χώρο διακοπών. Ο λόγος, σύμφωνα με την Αλέκα, όταν είχε επισκεφτεί το εργοτάξιο του ξενοδοχείου, με τον εφοπλιστή από δίπλα, ήταν γιατί όλα αυτά που φτιάχνονταν εκεί στην Πύλο ήταν ωραία όπως είπε, αλλά θα ήταν πιο ωραία αν ήταν κτήμα του ελληνικού λαού. Παραθέτουμε και ένα απόσπασμα από ένα παλαιότερο κείμενο στην ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ για το Costa Navarino για να θυμίσουμε τον βοηθητικό ρόλο που είχε ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΚΕ, καθώς και η ΜΚΟ «Ελληνική Ορνιθολογική Εταιρία»: *«Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του «φιλοπεριβαλλοντολογικού» Συν-Σύριζα, που ενώ αρχικά ο πρόεδρος Αλέξης πήγε να εναντιωθεί στο έργο, τα*

η διαχείριση όλων των σκουπιδιών του κράτους και του καπιταλισμού. Ουσιαστικά θέλει να γίνει «καπετάνιος» στην θέση του «καπετάνιου»! Γι' αυτό λοιπόν και η αρνητική ψήφος στην βουλή! Γιατί μ' αυτό τον τρόπο και ψήφους μαζεύεις και δείχνεις την αντίθεσή σου στην διαχείριση του «πλούτου» από τους καπιταλιστές. Το ΚΚΕ έχει αποδείξει με κόπο ουκ ολίγες φορές ότι δεν θέλει να διαταράξει το σύστημα, με απώτερο σκοπό την διαχείριση του από τους κομματικούς μηχανισμούς του (βλέπε περιφρούρηση της βουλής στις 19-20 Οκτωβρίου) […]Τέλος, οι «ειδήμονες» περιβαλλοντολόγοι και οικολόγοι που δραστηριοποιούνται στην περιοχή, αφού νιαούρισαν επιθετικά πριν από πολλά χρόνια για το έργο και για τις επιπτώσεις του στο εύθραυστο περιβάλλον της περιοχής, άλλαξαν τροπάριο προ των πυλών! Ο λόγος για την Ελληνική Ορνιθολογική Εταιρία. Η «χαρτούρα» του Κωνσταντακόπουλου για να αλλάξει βιολί η ορνιθολογική εταιρία, ανέρχεται σε 120.000 ευρώ (τουλάχιστον αυτά γνωρίζουμε) τα τελευταία δύο χρόνια. Επίσης οι μεγαλοεργαζόμενοι της ΕΟΕ κατοικούν σε κτήριο που τους έχει δωρίσει η οικογένεια Κωνσταντακόπουλου! Έτσι οι χρηματοδοτούμενες έρευνες της εταιρίας βγάζουν λάδι την Π.Ο.Τ.Α. Η Ορνιθολογική Εταιρία ζητάει μέσα από την ιστοσελίδα της εθελοντές για να την στηρίξουν στο έργο της καθώς και οικονομική ενίσχυση. Φαίνεται ότι τα λεφτά που παίρνουν σαν περιβαλλοντολογικά φερέφωνα της Costa Navarino και από το κράτος μέσα από τις διαβόητες επιχορηγήσεις σε ΜΚΟ (150.000 από εκεί) δεν φτάνουν!».[1] Οπότε το πρόβλημα με το Costa Navarino

1. *Περιοχές Ολοκληρωμένης Τουριστικής Ανάπτυξης (Π.Ο.Τ.Α.) Το νέο εργαλείο των εξουσιαστών για περισσότερο έλεγχο.*, ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 114, Μάρτιος 2012.

εναποθέτει το Φθινόπωρο σε θύλακες μέσα στην άμμο και εκκολάπτονται μετά από 11 μήνες. Το είδος θεωρείται υπό εξαφάνιση καθώς το '09 είχαν καταγραφεί μόλις 300 Χαμαιλέοντες. Σημαντικότερη απειλή για τον Χαμαιλέοντα είναι ο άνθρωπος και η έντονη τουριστικοποίηση της περιοχής όπου ζει. Η όχληση που προκαλεί ο άνθρωπος και οι οικονομικές του δραστηριότητες προκαλούν έντονο στρες στο Χαμαιλέοντα που βλέπει το περιβάλλον που ζει να αλλάζει ραγδαία. Τα αυτοκίνητα καταστρέφουν τις φωλιές τους, τα σκουπίδια μαζεύουν τρωκτικά, αλεπούδες και σκυλιά που κυνηγούν τους Χαμαιλέοντες, ενώ υπάρχουν και πολλοί που τους αρπάζουν για να τους πουλήσουν, προκαλώντας έτσι τον βέβαιο θάνατό τους από έντονο στρες και την αλλαγή περιβάλλοντος.



Σύμφωνα με ντοκιμαντέρ του Άνταμ Σμεντς, η αποικία του Χαμαιλέοντα είχε επεκταθεί στην περιοχή που σήμερα είναι τα γκολφ του Costa Navarino. Με την κατασκευή του ξενοδοχείου και των γηπέδων γκολφ η ανάπτυξη της αποικίας του σταμάτησε βίαια, χωρίς να γνωρίζουμε πόσοι χαμαιλέοντες θανατώθηκαν από τις μπουλντόζες και τα μηχανήματα κατασκευής του ξενοδοχείου. Ένα μικροσκοπικό πλάσμα το οποίο βρίσκεται εκεί από την αρχαιότητα προσπαθεί να επιβιώσει κόντρα στις καταστροφικές οικονομικές δραστηριότητες του ανθρώπου. Αν και



Στον βόθρο βρέθηκαν οι συμβουλές του τηλεμπάτσου συνδικαλιστή Μπαλάσκα σε μελλοντικούς δολοφόνους για το τι πρέπει να κάνουν ώστε να πέσουν στα μαλακά και να μην είναι βλάκες. Στον βόθρο βρέθηκε η «γοητευτική φυσιογνωμία» του δολοφόνου, σύμφωνα με την τηλεκοινωνιολόγο Τένια Μακρή. Στο βόθρο βρέθηκε η «συγκροτημένη προσωπικότητα» του δολοφόνου, της δημοσιογράφου Μάνδρου που, κατά τα λεγόμενά της, εντάξει, δεν τεμάχισε κιόλας!

Στον βόθρο βρέθηκαν οι εκπομπές των ΜΜΕ με τα γραφήματα που εξηγούσαν στο πόπολο πώς είναι το κελλί του δολοφόνου, με ποιους θα μείνει και πώς πέρασε το πρώτο του βράδυ. Στο βόθρο βρέθηκαν και τα δημιουργημένα προφίλ υποστήριξης του δολοφόνου σε διάφορα social media. Στο βόθρο, τέλος, βρέθηκε η αρπαγή εργαζόμενης γυναίκας από δυο βιαστές και ο βιασμός εγκύου στην Ομόνοια. Όσο το κοινωνικό σύνολο δεν αντιδρά σ' αυτόν τον βόθρο, τόσο αυτός θα μεγαλώνει και θα του μοιάζει.

Η Κολομβία δυο μήνες στους δρόμους

Τους τελευταίους δύο μήνες η Κολομβία βρίσκεται σε αναταραχή. Από τις διαδηλώσεις που ξεκίνησαν κατά τη διάρκεια της γενικής απεργίας στις 28 Απριλίου εναντίον του Προέδρου της Κολομβίας Ιβάν Ντουκ, 74 άνθρωποι έχουν χάσει την ζωή τους εκ των οποίων οι 20 ως αποτέλεσμα άμεσων εκτελέσεων από μπάτσους. Καθημερινά στην χώρα υπάρχουν διαδηλώσεις και συγκρούσεις.

Από την έναρξη της εθνικής απεργίας, η πόλη του Σαντιάγο ντε Κάλι, πρωτεύουσα του Valle del Cauca, στα νοτιοδυτικά της χώρας, έχει γίνει η πρωτεύουσα

της αντίστασης στην Κολομβία. Στις 28 Απριλίου, την ημέρα της γενικής απεργίας, καταστράφηκαν τράπεζες και λεηλατήθηκαν σούπερ μάρκετ, διαδηλωτές κατέλαβαν τους δρόμους, ανέτρεψαν το άγαλμα του Sebastian Belalcázar, του απελευθερωτή του Cali. Για λίγες ώρες η πόλη ήταν σχεδόν κατειλημμένη από τους διαδηλωτές.



Η απάντηση του κράτους δεν άργησε. Ο δήμαρχος του Cali, ο κυβερνήτης της Valle del Cauca και ο ίδιος ο Πρόεδρος Iván Duque ζήτησαν την πλήρη καταστολή και ποινικοποίηση του κοινωνικού κινήματος. Μέσα σε λίγες μέρες, ο στρατός ανέλαβε τον έλεγχο της πόλης υπό τον στρατηγό Ζαπατέϊρο. Λίγες εβδομάδες αργότερα, οι στρατιώτες εξακολουθούσαν να φρουρούν τις περισσότερες γωνίες των δρόμων, καθώς και τα κρατικά κτήρια. Πρέπει να αναφερθεί ότι η αστυνομία ευθύνεται για τους δολοφονημένους διαδηλωτές στο Cali, καθώς και για τους αγνοούμενους.

Εμπρησμοί καθολικών εκκλησιών, ως απάντηση στην εύρεση ομαδικών τάφων αυτοχθόνων παιδιών σε καθολικά οικοτροφεία στον Καναδά

Άλλοι 750 τάφοι παιδιών ανακαλύφθηκαν στον περίβολο ενός παλαιού οικοτροφείου της Καθολικής εκκλησίας

Να θυμίσουμε ότι τον προηγούμενο μήνα βρέθηκαν σε ομαδικό τάφο 250 λείψανα παιδιών σε αντίστοιχο καθολικό οικοτροφείο. Τα λείψανα ανήκουν σε παιδιά αυτοχθόνων τα οποία αρπάζονταν συστηματικά από την Καθολική εκκλησία και το κράτος με σκοπό την πολιτισμική ομογενοποίηση του πληθυσμού του Καναδά. Υπάρχουν έρευνες που υποστηρίζουν ότι πάνω από 150.000 παιδιά αρπάχτηκαν και στάλθηκαν σε τέτοιου είδους οικοτροφεία, τα οποία και λειτουργούσαν μέχρι το 1990.

Στα οικοτροφεία είναι αποδεδειγμένο, μετά από καταγγελίες ανθρώπων που μεγάλωσαν εκεί, ότι υπήρχαν βασανισμοί, σεξουαλικές παρενοχλήσεις, βιασμοί ακόμα και θάνατοι κάτω από «αδιευκρίνιστες» συνθήκες. Υπολογίζεται πως πάνω από 4.000 παιδιά έχασαν την ζωή τους σε αυτά τα οικοτροφεία.



Ως ελάχιστη απάντηση σε όλους αυτούς του μαζικούς τάφους, που το τελευταίο καιρό ανακαλύπτονται, έχουν καεί τέσσερις καθολικές εκκλησίες. Το έχουμε ξαναπεί, ο λεγόμενος πρώτος κόσμος και ο πολιτισμός του, είναι χτισμένος επάνω σε βασανιστήρια, αρπαγές, βιασμούς, δουλεία, σεξουαλική κακοποίηση και θάνατο. Το ότι αυτά έγιναν στο παρελθόν

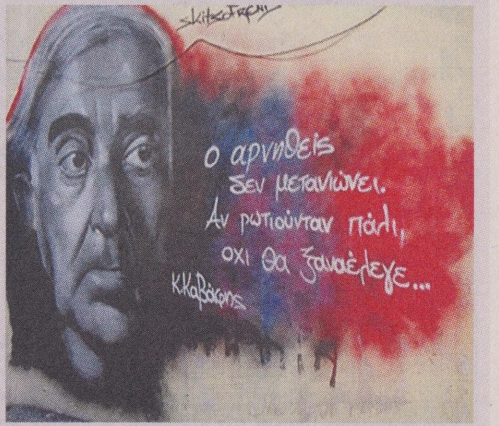
υνταγή και η ουσία της κυριαρχίας είναι ίδια, μπορεί σε κάποιες περιπτώσεις να αλλάζουν τα μέσα, αλλά τα αποτελέσματα είναι ίδια.

Οι «διευκολύνσεις» του κράτους στους εμβολιασμένους δείχνουν πως ο εχθρός πλέον είναι εντός των τειχών

«Φοβού τους Δαναούς και δώρα φέροντας» φώναζε ο Τρώας ιερέας Λαοκόων και τελικά είχε δίκιο, αλλά ήταν αργά για τους Τρώες αφού ο Δούρειος ίππος ήταν ήδη εντός των τειχών. Σπεύσατε, λοιπόν, να εμβολιαστείτε και απολαύστε ζωή μαγική με τα απίστευτα κρατικά προνόμια. Όχι, δεν θα έχει δωρεάν data, δεν θα έχει 13° μισθό, δεν θα έχει έκπτωση στο ρεύμα αλλά θα έχει ελεύθερη πρόσβαση σε κλειστούς χώρους χωρίς μάσκα, μετακινήσεις και ταξίδια χωρίς τεστ, είσοδο σε γήπεδα, θέατρα, σινεμά, συναυλίες, φεστιβάλ, μπαρ, εστιατόρια χωρίς περιορισμούς και όσοι έχουν κάνει και την δεύτερη δόση θα μπορούν να πηγαίνουν χωρίς self test στην εργασία τους και στο γυμναστήριο, ελεύθερη διακίνηση σε χώρες της ΕΕ, αρκεί να έχουν περάσει 15 μέρες. Όλα αυτά για να νιώσει το πόπολο ότι θα πάρει την ζωή του πίσω και θα είναι ελεύθερο και ασφαλώς για ό,τι στραβό συμβεί ή και να μην συμβεί, να υπάρχει ο εχθρός εντός των τειχών, δηλαδή οι ανεμβολίαστοι.

Τί και αν η διασκέδαση, τα ταξίδια, τα θέατρα κ.λπ. εδώ και μια δεκαετία είναι είδος προς εξαφάνιση για πολλούς, τί και αν ο μαγαζάτορας που θα επιλέξει την είσοδο μόνο εμβολιασμένων στο κατάστημά του θα πρέπει να είναι έτοιμος να αντιμετωπίσει μια επί πλέον

της εξουσίας είναι να πάρουμε τις ζωές μας πίσω και αν όχι, θα φταίνε οι «σατανάδες» οι ανεμβολίαστοι.



Όλα έτοιμα, στρωμένα από καιρό από τα περισσότερα «ριζοσπαστικά» και «ελευθεριακά» κομμάτια, τα οποία πορεύονται τον δρόμο που χαράχθηκε και προτείνουν, σε πολλές περιπτώσεις, να υπάρξουν επιπτώσεις σε μη εμβολιασμένους που ακόμα και το κράτος δεν έχει τολμήσει να το ανοίξει σαν κουβέντα. Προς το παρόν η βρώμικη δουλειά γίνεται σε δημόσιες συζητήσεις όπου οι "ριζοσπάστες" "ελευθεριακοί" κ.λπ. επιθυμούν να επιβληθούν κυρώσεις στον «εχθρό της δημόσιας υγείας», δηλαδή τους ανεμβολίαστους, συντασσόμενοι και δείχνοντας τον δρόμο στα πιο τρελά όνειρα των εξουσιαστών και της κυριαρχίας.

Εννοείται, πως οι αναρχικοί δεν έχουμε τίποτα κοινό με όλο αυτό τον εξουσιαστικό συρφετό που χρησιμοποιεί σύμβολα και λόγια της αναρχίας, αλλά συντάσσεται με τις επιθυμίες της εξουσίας και θεωρεί εχθρό τον διπλανό του, ο οποίος δεν υπακούει τυφλά.

της αντίστασης στην Κολομβία. Στις 28 Απριλίου, την ημέρα της γενικής απεργίας, καταστράφηκαν τράπεζες και λεηλατήθηκαν σούπερ μάρκετ, διαδηλωτές κατέλαβαν τους δρόμους, ανέτρεψαν το άγαλμα του Sebastian Belalcázar, του απελευθερωτή του Cali. Για λίγες ώρες η πόλη ήταν σχεδόν κατειλημμένη από τους διαδηλωτές.



Η απάντηση του κράτους δεν άργησε. Ο δήμαρχος του Cali, ο κυβερνήτης της Valle del Cauca και ο ίδιος ο Πρόεδρος Iván Duque ζήτησαν την πλήρη καταστολή και ποινικοποίηση του κοινωνικού κινήματος. Μέσα σε λίγες μέρες, ο στρατός ανέλαβε τον έλεγχο της πόλης υπό τον στρατηγό Ζαπατέϊρο. Λίγες εβδομάδες αργότερα, οι στρατιώτες εξακολουθούσαν να φρουρούν τις περισσότερες γωνίες των δρόμων, καθώς και τα κρατικά κτήρια. Πρέπει να αναφερθεί ότι η αστυνομία ευθύνεται για τους δολοφονημένους διαδηλωτές στο Cali, καθώς και για τους αγνοούμενους.

Εμπρησμοί καθολικών εκκλησιών, ως απάντηση στην εύρεση ομαδικών τάφων αυτοχθόνων παιδιών σε καθολικά οικοτροφεία στον Καναδά

Άλλοι 750 τάφοι παιδιών ανακαλύφθηκαν στον περίβολο ενός παλαιού οικοτροφείου της Καθολικής εκκλησίας στο Μαριεβάλ του δυτικού Καναδά. Να θυμίσουμε ότι τον προηγούμενο μήνα βρέθηκαν σε ομαδικό τάφο 250 λείψανα παιδιών σε αντίστοιχο καθολικό οικοτροφείο. Τα λείψανα ανήκουν σε παιδιά αυτοχθόνων τα οποία αρπάζονταν συστηματικά από την Καθολική εκκλησία και το κράτος με σκοπό την πολιτισμική ομογενοποίηση του πληθυσμού του Καναδά. Υπάρχουν έρευνες που υποστηρίζουν ότι πάνω από 150.000 παιδιά αρπάχτηκαν και στάλθηκαν σε τέτοιου είδους οικοτροφεία, τα οποία και λειτουργούσαν μέχρι το 1990.

Στα οικοτροφεία είναι αποδεδειγμένο, μετά από καταγγελίες ανθρώπων που μεγάλωσαν εκεί, ότι υπήρχαν βασανισμοί, σεξουαλικές παρενοχλήσεις, βιασμοί ακόμα και θάνατοι κάτω από «αδιευκρίνιστες» συνθήκες. Υπολογίζεται πως πάνω από 4.000 παιδιά έχασαν την ζωή τους σε αυτά τα οικοτροφεία.

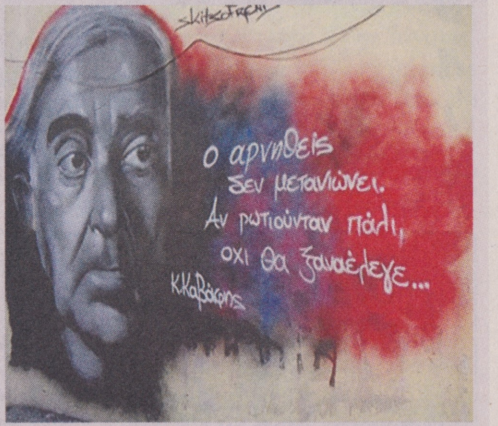


Ως ελάχιστη απάντηση σε όλους αυτούς του μαζικούς τάφους, που το τελευταίο καιρό ανακαλύπτονται, έχουν καεί τέσσερις καθολικές εκκλησίες. Το έχουμε ξαναπεί, ο λεγόμενος πρώτος κόσμος και ο πολιτισμός του, είναι χτισμένος επάνω σε βασανιστήρια, αρπαγές, βιασμούς, δουλεία, σεξουαλική κακοποίηση και θάνατο. Το ότι αυτά έγιναν στο παρελθόν είναι ένα τεράστιο ψέμα. Η φρικτή συνταγή και η ουσία της κυριαρχίας είναι ίδια, μπορεί σε κάποιες περιπτώσεις να αλλάζουν τα μέσα, αλλά τα αποτελέσματα είναι ίδια.

Οι «διευκολύνσεις» του κράτους στους εμβολιασμένους δείχνουν πως ο εχθρός πλέον είναι εντός των τειχών

«Φοβού τους Δαναούς και δώρα φέροντας» φώναζε ο Τρώας ιερέας Λαοκόων και τελικά είχε δίκιο, αλλά ήταν αργά για τους Τρώες αφού ο Δούρειος ίππος ήταν ήδη εντός των τειχών. Σπεύσατε, λοιπόν, να εμβολιαστείτε και απολαύστε ζωή μαγική με τα απίστευτα κρατικά προνόμια. Όχι, δεν θα έχει δωρεάν data, δεν θα έχει 13ο μισθό, δεν θα έχει έκπτωση στο ρεύμα αλλά θα έχει ελεύθερη πρόσβαση σε κλειστούς χώρους χωρίς μάσκα, μετακινήσεις και ταξίδια χωρίς τεστ, είσοδο σε γήπεδα, θέατρα, σινεμά, συναυλίες, φεστιβάλ, μπαρ, εστιατόρια χωρίς περιορισμούς και όσοι έχουν κάνει και την δεύτερη δόση θα μπορούν να πηγαίνουν χωρίς self test στην εργασία τους και στο γυμναστήριο, ελεύθερη διακίνηση σε χώρες της ΕΕ, αρκεί να έχουν περάσει 15 μέρες. Όλα αυτά για να νιώσει το πόπολο ότι θα πάρει την ζωή του πίσω και θα είναι ελεύθερο και ασφαλώς για ό,τι στραβό συμβεί ή και να μην συμβεί, να υπάρχει ο εχθρός εντός των τειχών, δηλαδή οι ανεμβολίαστοι.

Τί και αν η διασκέδαση, τα ταξίδια, τα θέατρα κ.λπ. εδώ και μια δεκαετία είναι είδος προς εξαφάνιση για πολλούς, τί και αν ο μαγαζάτορας που θα επιλέξει την είσοδο μόνο εμβολιασμένων στο κατάστημά του θα πρέπει να είναι έτοιμος να αντιμετωπίσει μια επί πλέον πτώση του τζίρου του; Το αφήγημα της εξουσίας είναι να πάρουμε τις ζωές μας πίσω και αν όχι, θα φταίνε οι «σατανάδες» οι ανεμβολίαστοι.



Όλα έτοιμα, στρωμένα από καιρό από τα περισσότερα «ριζοσπαστικά» και «ελευθεριακά» κομμάτια, τα οποία πορεύονται τον δρόμο που χαράχθηκε και προτείνουν, σε πολλές περιπτώσεις, να υπάρξουν επιπτώσεις σε μη εμβολιασμένους που ακόμα και το κράτος δεν έχει τολμήσει να το ανοίξει σαν κουβέντα. Προς το παρόν η βρώμικη δουλειά γίνεται σε δημόσιες συζητήσεις όπου οι «ριζοσπάστες» «ελευθεριακοί» κ.λπ. επιθυμούν να επιβληθούν κυρώσεις στον «εχθρό της δημόσιας υγείας», δηλαδή τους ανεμβολίαστους, συντασσόμενοι και δείχνοντας τον δρόμο στα πιο τρελά όνειρα των εξουσιαστών και της κυριαρχίας.

Εννοείται, πως οι αναρχικοί δεν έχουμε τίποτα κοινό με όλο αυτό τον εξουσιαστικό συρφετό που χρησιμοποιεί σύμβολα και λόγια της αναρχίας, αλλά συντάσσεται με τις επιθυμίες της εξουσίας και θεωρεί εχθρό τον διπλανό του, ο οποίος δεν υπακούει τυφλά.

Ε.

Έχω μείνει καιρό εδώ.

Ζαπατείρο. Λίγες εβδομάδες αργότερα, οι στρατιώτες εξακολουθούσαν να φρουρούν τις περισσότερες γωνίες των δρόμων, καθώς και τα κρατικά κτήρια. Πρέπει να αναφερθεί ότι η αστυνομία ευθύνεται για τους δολοφονημένους διαδηλωτές στο Cali, καθώς και για τους αγνοούμενους.



Εμπρησμοί καθολικών εκκλησιών, ως απάντηση στην εύρεση ομαδικών τάφων αυτοχθόνων παιδιών σε καθολικά οικοτροφεία στον Καναδά

Άλλοι 750 τάφοι παιδιών ανακαλύφθηκαν στον περίβολο ενός παλαιού οικοτροφείου της Καθολικής εκκλησίας στο Μαριεβάλ του δυτικού Καναδά. Ως ελάχιστη απάντηση σε όλους αυτούς του μαζικούς τάφους, που το τελευταίο καιρό ανακαλύπτονται, έχουν καεί τέσσερις καθολικές εκκλησίες. Το έχουμε ξαναπεί, ο λεγόμενος πρώτος κόσμος και ο πολιτισμός του, είναι χτισμένος επάνω σε βασανιστήρια, αρπαγές, βιασμούς, δουλεία, σεξουαλική κακοποίηση και θάνατο. Το ότι αυτά έγιναν στο παρελθόν είναι ένα τεράστιο ψέμα. Η φρικτή

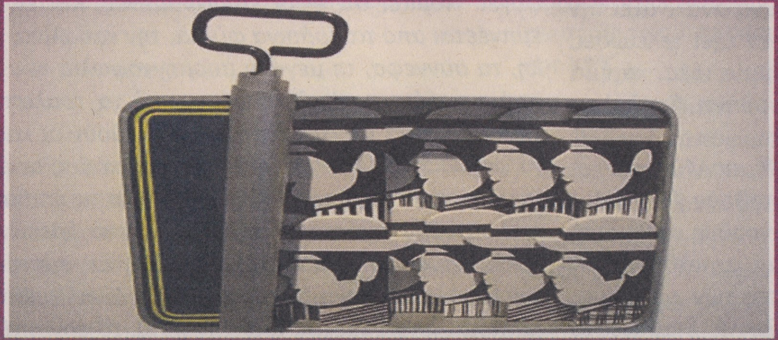
θα μπορούν να πηγαίνουν χωρίς self test στην εργασία τους και στο γυμναστήριο, ελεύθερη διακίνηση σε χώρες της ΕΕ, αρκεί να έχουν περάσει 15 μέρες. Όλα αυτά για να νιώσει το πόπολο ότι θα πάρει την ζωή του πίσω και θα είναι ελεύθερο και ασφαλώς για ό,τι στραβό συμβεί ή και να μην συμβεί, να υπάρχει ο εχθρός εντός των τειχών, δηλαδή οι ανεμβολίαστοι.

Τί και αν η διασκέδαση, τα ταξίδια, τα θέατρα κ.λπ. εδώ και μια δεκαετία είναι είδος προς εξαφάνιση για πολλούς, τί και αν ο μαγαζάτορας που θα επιλέξει την είσοδο μόνο εμβολιασμένων στο κατάστημά του θα πρέπει να είναι έτοιμος να αντιμετωπίσει μια επί πλέον πτώση του τζίρου του; Το αφήγημα

κράτος δεν έχει τολμήσει να το ανοίξει σαν κουβέντα. Προς το παρόν η βρώμικη δουλειά γίνεται σε δημόσιες συζητήσεις όπου οι «ριζοσπάστες» «ελευθεριακοί» κ.λπ. επιθυμούν να επιβληθούν κυρώσεις στον «εχθρό της δημόσιας υγείας», δηλαδή τους ανεμβολίαστους, συντασσόμενοι και δείχνοντας τον δρόμο στα πιο τρελά όνειρα των εξουσιαστών και της κυριαρχίας.

Εννοείται, πως οι αναρχικοί δεν έχουμε τίποτα κοινό με όλο αυτό τον εξουσιαστικό συρφετό που χρησιμοποιεί σύμβολα και λόγια της αναρχίας, αλλά συντάσσεται με τις επιθυμίες της εξουσίας και θεωρεί εχθρό τον διπλανό του, ο οποίος δεν υπακούει τυφλά.

Ε.



Ήσυχα και Εκκωφαντικά

Σςςςςςς, μη μιλάς,
ή έστω προσπάθησε ό,τι έχεις να μου πεις,
να το πεις χαμηλόφωνα.
Κοίτα γύρω σου,
προσπάθησε να δεις πίσω από το κεφάλι σου,
δες με ανεπαίσθητη, συναισθητική ματιά,
ζύγισε τα και εξήγησε τα μου όλα.

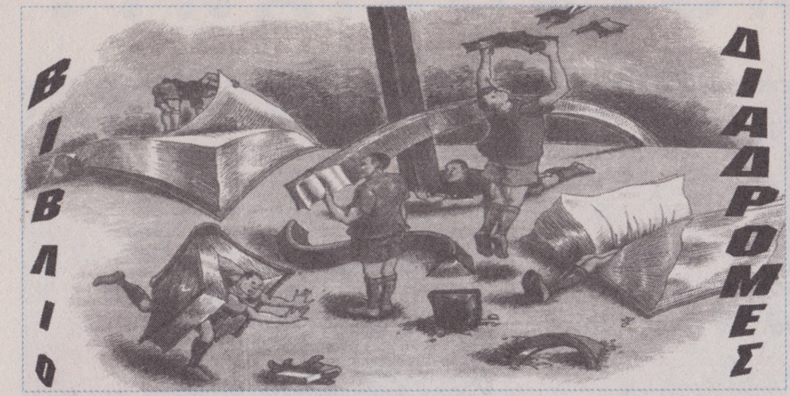
Έχω μείνει καιρό εδώ.
Φωνές,
σαματάδες, κόσμος πολύς και κίνηση.
Δεν ξέρω πως εγκλωβίστηκα σ' αυτή την ανεστραμμένη σιωπή.
Χωρίς έρωτα, χωρίς καύλα καμιά.
Διεκπεραιωτικά.

Γι' αυτό σου λέω, μη μιλάς.
Σε θέλω χαμηλόφωνα και σε ποθώ ψιθυριστά.

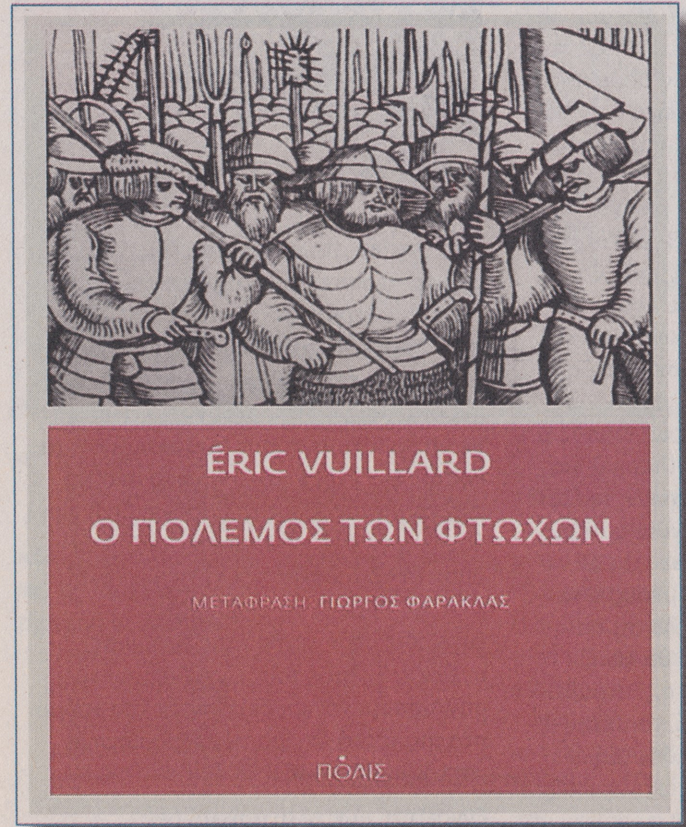
Δες γύρω σου, με ανεπαίσθητη ματιά που περιλούζει τα πάντα,
και γέμισε.

Πρόσεξε όμως,
μεγάλη προσοχή, όλα ανεπαίσθητα, χαμηλόφωνα και ελάχιστα.
Μην μας βάλουν μαζί τους.
Μην παρασυρθούμε στα βουβά στόματα, στα άδεια πανέμορφα κρανία.
Μη μείνουμε χωρίς πρόσωπο,
μην ξεχάσουμε τον εκκωφαντικό ήχο της ανάσας μας.

Εύξυ



ÉRIC VUILLARD
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ



ÉRIC VUILLARD
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ
Μτφ: Γιώργος Φαράκλας
Αθήνα 2021





έχει σημαδέψει τις μνήμες με την αποφασιστικότητα και τον δυναμισμό του ύφους του. Ο Πόλεμος των φτωχών αφηγείται την ιστορία μιας εξέγερσης δια του λόγου, την αποτυπώνει με αμεσότητα η ευρηματική δύναμη της γραφής του Ερίκ Βυϊγιάρ.

****

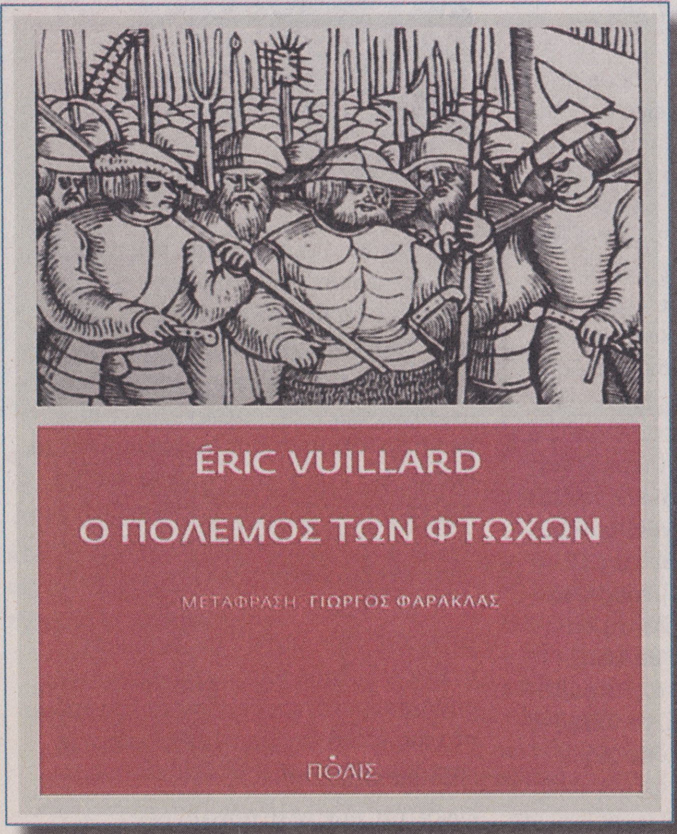
Από την πρώτη κιόλας παράγραφο αυτού του θυελλώδους έργου ιστορικής μυθοπλασίας, ο Βυϊγιάρ καθηλώνει τον αναγνώστη του. Τοποθετώντας τη δράση του βιβλίου στην εποχή που οι θρησκευτικές διαμάχες έστελναν τα έθνη στον πόλεμο και τους ανθρώπους στην πυρά, ο Βυϊγιάρ περιγράφει τη ζωή ενός λησμονημένου οραματιστή, τόσο σε ένα εντυπωσιακό έργο επικαιροποίησης ενός ιστορικού γεγονότος όσο και σε ένα επαναστατικό κήρυγμα, μια παθιασμένη καταγγελία της ανισότητας».

(Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

απαλείψει ό,τι είναι πομπώδες, αρνείται τις πολυτέλειες, η κακία τον αρρωσταίνει, ο πλούτος τον κάνει ράκος, «*ο Μύντσερ πεινάει, πεινάει και διψάει, φρικτά, και τίποτα δεν μπορεί να τον χορτάσει, τίποτα να τον ξεδιψάσει· θα καταβροχθίσει παλιά οστά, κλαδιά, πέτρες, λάσπες, το γάλα, το αίμα, τη φωτιά. Τα πάντα*».

Ο *Μύντσερ* επικαλείται τον ζώντα λόγο, που πηγάζει, όχι από τα βιβλία, αλλά από την καρδιά, με μια σφοδρότητα, που τρομάζει τους άλλους θεολόγους. Επικαλείται τον πικραμένο Ιησού: «*Δεν έφαγαν ακόμη ολόκληρη την Ιεζάβελ οι σκύλοι*». Το τελετουργικό το γράφει στο παλιά του τα παπούτσια, διαδίδει «τον λόγο του Θεού» στα γερμανικά εξοργίζοντας τους εχθρούς του, που πληθαίνουν όσο πληθαίνει και το πλήθος, που συρρέει από παντού για να τον ακούσει. Ο *Μύντσερ* είναι γεμάτος οργή, κρατάει στο χέρι την ρομφαία, δίχως την παραμικρή σκέψη για υποκλίσεις και φιοριτούρες, ξεσηκώνει τον κόσμο, αντί να επικαλείται τον αγαθό λαό του Θεού, τον βωβό, άπραγο, αξιολύπητο, και συναινούντα λαό, μιλάει για την δοκιμασία του πυρός, κραυγάζει ότι τίποτα δεν γίνεται συναινετικά: «*Ας πολε-*





ÉRIC VUILLARD
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ
Μτφ: Γιώργος Φαράκλας
Αθήνα 2021
Εκδόσεις Πόλις / σελ. 89

«Το 1524 οι φτωχοί ξεσηκώνονται στον Νότο της Γερμανίας. Η εξέγερση επεκτείνεται, σύντομα εξαπλώνεται στην Ελβετία και στην Αλσατία. Μια μορφή ξεχωρίζει μέσα στο χάος: η μορφή ενός νεαρού θεολόγου, που μάχεται μεταξύ των εξεγερμένων. Ονομάζεται Τόμας Μύντσερ. Η τρομερή ζωή του είναι μυθιστορηματική. Αυτό σημαίνει ότι θα άξιζε να την ζήσουμε· άρα και να την αφηγηθούμε.

***

Το ξέρουμε από τον καιρό του Ρουσσώ ότι η ανισότητα έχει μια πολύ παλιά και τρομερή ιστορία, που δεν έχει ακόμη τελειώσει. Ο Πόλεμος των φτωχών αφηγείται ένα σκληρό και όχι πολύ γνωστό επεισόδιο των μεγάλων λαϊκών εξεγέρσεων.


Μύντσερ

έχει σημαδέψει τις μνήμες με την αποφασιστικότητα και τον δυναμισμό του ύφους του. Ο Πόλεμος των φτωχών αφηγείται την ιστορία μιας εξέγερσης δια του λόγου, την αποτυπώνει με αμεσότητα η ευρηματική δύναμη της γραφής του Ερίκ Βυϊγιάρ.

****

Από την πρώτη κιόλας παράγραφο αυτού του θυελλώδους έργου ιστορικής μυθοπλασίας, ο Βυϊγιάρ καθηλώνει τον αναγνώστη του. Τοποθετώντας τη δράση του βιβλίου στην εποχή που οι θρησκευτικές διαμάχες έστελναν τα έθνη στον πόλεμο και τους ανθρώπους στην πυρά, ο Βυϊγιάρ περιγράφει τη ζωή ενός λησμονημένου οραματιστή, τόσο σε ένα εντυπωσιακό έργο επικαιροποίησης ενός ιστορικού γεγονότος όσο και σε ένα επαναστατικό κήρυγμα, μια παθιασμένη καταγγελία της ανισότητας».

(Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Ο *Βυϊγιάρ* σκάβει βαθιά για να βρει τους σπόρους της εξέγερσης, να αφηγηθεί τον ξεσηκωμό των απόκληρων, των φτωχών, να ξαναζωντανέψει με πύρινη γλώσσα την δράση τους, τους πόθους τους, έρχεται να ανατινάξει την λήθη για να μας θυμίσει ότι τίποτα δεν έχει τελειώσει, γιατί η ιστορία δεν τελειώνει ποτέ, καμμία ιδέα, καμμία σελίδα, καμμία αράδα της ιστορίας δεν σβήνει, δεν λιώνει στην πυρά της εξουσίας, κάθε εξουσίας.

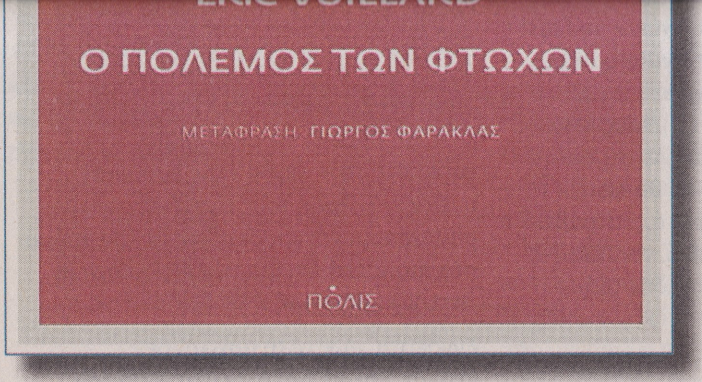
Μας θυμίζει το ξύπνημα του νεαρού *Τόμας Μύντσερ* και των συντρόφων του, που θέλουν να σταθούν *ἐν τῇ ἀληθείᾳ γυμνοί*. Πιστεύουν σε μια χριστιανοσύνη αυθεντική και αγνή. Ο *Μύντσερ* μιλάει στο *Τσβίκαου* με πάθος στους φτωχούς υφαντουργούς, στους εργάτες των ορυχείων, στις γυναίκες τους, σε όλη την φτωχολογιά, διαβάζει το Ευαγγέλιο και τα πάθη αναμοχλεύονται. Τον διώχνουν προτού «μολύνει» περισσότερο εκείνους, που θεωρούνταν καταδικασμένοι ως δούλοι, γιατί «οι υφαντουργοί


Λούθηρος

απαλείψει ό,τι είναι πομπώδες, αρνείται τις πολυτέλειες, η κακία τον αρρωσταίνει, ο πλούτος τον κάνει ράκος, «*ο Μύντσερ πεινάει, πεινάει και διψάει, φρικτά, και τίποτα δεν μπορεί να τον χορτάσει, τίποτα να τον ξεδιψάσει· θα καταβροχθίσει παλιά οστά, κλαδιά, πέτρες, λάσπες, το γάλα, το αίμα, τη φωτιά. Τα πάντα*».

Ο *Μύντσερ* επικαλείται τον ζώντα λόγο, που πηγάζει, όχι από τα βιβλία, αλλά από την καρδιά, με μια σφοδρότητα, που τρομάζει τους άλλους θεολόγους. Επικαλείται τον πικραμένο Ιησού: «*Δεν έφαγαν ακόμη ολόκληρη την Ιεζάβελ οι σκύλοι*». Το τελετουργικό το γράφει στο παλιά του τα παπούτσια, διαδίδει «τον λόγο του Θεού» στα γερμανικά εξοργίζοντας τους εχθρούς του, που πληθαίνουν όσο πληθαίνει και το πλήθος, που συρρέει από παντού για να τον ακούσει. Ο *Μύντσερ* είναι γεμάτος οργή, κρατάει στο χέρι την ρομφαία, δίχως την παραμικρή σκέψη για υποκλίσεις και φιοριτούρες, ξεσηκώνει τον κόσμο, αντί να επικαλείται τον αγαθό λαό του Θεού, τον βωβό, άπραγο, αξιολύπητο, και συναινούντα λαό, μιλάει για την δοκιμασία του πυρός, κραυγάζει ότι τίποτα δεν γίνεται συναινετικά: «*Ας πολεμήσουν! Η νίκη που καταστρέφει τους ισχυρούς άπιστους τυράννους είναι εξαίσια*».

Ο *Ερίκ Βυϊγιάρ* βλέπει έναν *Μύντσερ* έξαλλο: «*Έχει ξεφύγει. Νομίζει ότι είναι εμπνευσμένος. Και είναι. Αλλά εμπνέεται από τα πράσινα φύλλα, την καβαλίνα, τη σύφιλη, τα σύννεφα, τη μεγάλη μυρμηγκοφωλιά των πόλεων, από τις ιδέες περί ελευθερίας, από τα τσαλαπατημένα χωράφια, από τα κτήματα που δουλεύουν οι κολίγες και τα φέουδα που κληρονομούν οι τσιφλικάδες, από τα ξεριζωμένα αμπέλια, από τους φόρους, από τις επιβαρύνσεις, από τα υβριστικά παρατσούκλια, από τα δρεπάνια, τους πασσάλους, τα παλούκια, τα κοντάρια, ναι, εμπνέεται από τον μεγάλο μορφασμό του άρρωστου ζώου, από το παραπέτασμα που σκίζεται, από την ριπή, το εργαστήριο, την ανιαρή δουλειά, και σωρούς από γεγονότα, ναι, εμπνέεται από τον Θεό, είναι θεόπνευστος, αλλά Θεός είναι, τότε, η πραγματική ουλή, η συναναστροφή των κυμάτων, "ένα*



ÉRIC VUILLARD
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ
Μτφ: Γιώργος Φαράκλας
Αθήνα 2021
Εκδόσεις Πόλις / σελ. 89

«Το 1524 οι φτωχοί ξεσηκώνονται στον Νότο της Γερμανίας. Η εξέγερση επεκτείνεται, σύντομα εξαπλώνεται στην Ελβετία και στην Αλσατία. Μια μορφή ξεχωρίζει μέσα στο χάος: η μορφή ενός νεαρού θεολόγου, που μάχεται μεταξύ των εξεγερμένων. Ονομάζεται Τόμας Μύντσερ. Η τρομερή ζωή του είναι μυθιστορηματική. Αυτό σημαίνει ότι θα άξιζε να την ζήσουμε· άρα και να την αφηγηθούμε.

***

Το ξέρουμε από τον καιρό του Ρουσσώ ότι η ανισότητα έχει μια πολύ παλιά και τρομερή ιστορία, που δεν έχει ακόμη τελειώσει. Ο Πόλεμος των φτωχών αφηγείται ένα σκληρό και όχι πολύ γνωστό επεισόδιο των μεγάλων λαϊκών εξεγέρσεων.

Τον 16ο αιώνα το κίνημα της Μεταρρύθμισης των διαμαρτυρόμενων ξεσηκώνεται ενάντια στην εξουσία και στα προνόμια. Γρήγορα, όμως σημειώνει μια παύση, κάνει ένα βήμα πίσω, αστικοποιείται. Οι χωρικοί, ωστόσο, οι φτωχοί των πόλεων, στους οποίους εξακολουθούν να τάζουν ισότητα στον ουρανό, αναρωτιούνται: «Και γιατί να μην έχουμε ισότητα τώρα, εδώ στη γη;».

Ακολουθεί μια μανιασμένη πάλη ανάμεσα στους ισχυρούς, στους συμβιβασμένους προτεστάντες, και τους άλλους, τους εξαθλιωμένους. Μερικοί θεολόγοι ηγούνται των δεύτερων. Ο Τόμας Μύντσερ είναι ένας από αυτούς· του λόγου, την αποτυπώνει με αμεσότητα η ευρηματική δύναμη της γραφής του Ερίκ Βυϊγιάρ.

****

Από την πρώτη κιόλας παράγραφο αυτού του θυελλώδους έργου ιστορικής μυθοπλασίας, ο Βυϊγιάρ καθηλώνει τον αναγνώστη του. Τοποθετώντας τη δράση του βιβλίου στην εποχή που οι θρησκευτικές διαμάχες έστελναν τα έθνη στον πόλεμο και τους ανθρώπους στην πυρά, ο Βυϊγιάρ περιγράφει τη ζωή ενός λησμονημένου οραματιστή, τόσο σε ένα εντυπωσιακό έργο επικαιροποίησης ενός ιστορικού γεγονότος όσο και σε ένα επαναστατικό κήρυγμα, μια παθιασμένη καταγγελία της ανισότητας».

(Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Ο *Βυϊγιάρ* σκάβει βαθιά για να βρει τους σπόρους της εξέγερσης, να αφηγηθεί τον ξεσηκωμό των απόκληρων, των φτωχών, να ξαναζωντανέψει με πύρινη γλώσσα την δράση τους, τους πόθους τους, έρχεται να ανατινάξει την λήθη για να μας θυμίσει ότι τίποτα δεν έχει τελειώσει, γιατί η ιστορία δεν τελειώνει ποτέ, καμμία ιδέα, καμμία σελίδα, καμμία αράδα της ιστορίας δεν σβήνει, δεν λιώνει στην πυρά της εξουσίας, κάθε εξουσίας.

Μας θυμίζει το ξύπνημα του νεαρού *Τόμας Μύντσερ* και των συντρόφων του, που θέλουν να σταθούν *έν τῇ ἀληθείᾳ γυμνοί*. Πιστεύουν σε μια χριστιανοσύνη αυθεντική και αγνή. Ο *Μύντσερ* μιλάει στο *Τσβίκαου* με πάθος στους φτωχούς υφαντουργούς, στους εργάτες των ορυχείων, στις γυναίκες τους, σε όλη την φτωχολογιά, διαβάζει το Ευαγγέλιο και τα πάθη αναμοχλεύονται. Τον διώχνουν προτού «μολύνει» περισσότερο εκείνους, που θεωρούνταν καταδικασμένοι ως δούλοι, γιατί «*οι υφαντουργοί νιώθουν καλά ότι, αν τραβήξεις το νήμα, θα ξηλωθεί όλο το υφαντό, και οι μεταλλωρύχοι, νιώθουν καλά ότι, αν σκάψεις σε πολύ μεγάλο βάθος, όλη η σήραγγα θα καταρρεύσει*».

Όμως, όλα αρχίζουν ξανά, οι εξεγέρσεις του παρελθόντος, που είχαν πνιγεί στο αίμα, οι στασιαστές που καταδιώχθηκαν από βασιλιάδες και βαρώνους, από ευγενείς και την εκκλησία, που σφαγιάσθηκαν, που σταυρώθηκαν, που παραδόθηκαν στην πυρά, δεν σβήστηκαν από τις μνήμες, οι ιδέες τους δεν έπαψαν να διαδίδονται, ώσπου να φθάσουν οι επόμενοι ανυπότακτοι. Ο *Μύντσερ* θέλει να *δεν μπορεί να τον χορτάσει, τίποτα να τον ξεδιψάσει· θα καταβροχθίσει παλιά οστά, κλαδιά, πέτρες, λάσπες, το γάλα, το αίμα, τη φωτιά. Τα πάντα*».

Ο *Μύντσερ* επικαλείται τον ζώντα λόγο, που πηγάζει, όχι από τα βιβλία, αλλά από την καρδιά, με μια σφοδρότητα, που τρομάζει τους άλλους θεολόγους. Επικαλείται τον πικραμένο *Ιησού*: «*Δεν έφαγαν ακόμη ολόκληρη την Ιεζάβελ οι σκύλοι*». Το τελετουργικό το γράφει στο παλιά του τα παπούτσια, διαδίδει «τον λόγο του Θεού» στα γερμανικά εξοργίζοντας τους εχθρούς του, που πληθαίνουν όσο πληθαίνει και το πλήθος, που συρρέει από παντού για να τον ακούσει. Ο *Μύντσερ* είναι γεμάτος οργή, κρατάει στο χέρι την ρομφαία, δίχως την παραμικρή σκέψη για υποκλίσεις και φιοριτούρες, ξεσηκώνει τον κόσμο, αντί να επικαλείται τον αγαθό λαό του Θεού, τον βωβό, άπραγο, αξιολύπητο, και συναινούντα λαό, μιλάει για την δοκιμασία του πυρός, κραυγάζει ότι τίποτα δεν γίνεται συναινετικά: «*Ας πολεμήσουν! Η νίκη που καταστρέφει τους ισχυρούς άπιστους τυράννους είναι εξαίσια*».

Ο *Ερίκ Βυϊγιάρ* βλέπει έναν *Μύντσερ* έξαλλο: «*Έχει ξεφύγει. Νομίζει ότι είναι εμπνευσμένος. Και είναι. Αλλά εμπνέεται από τα πράσινα φύλλα, την καβαλίνα, τη σύφιλη, τα σύννεφα, τη μεγάλη μυρμηγκοφωλιά των πόλεων, από τις ιδέες περί ελευθερίας, από τα τσαλαπατημένα χωράφια, από τα κτήματα που δουλεύουν οι κολίγες και τα φέουδα που κληρονομούν οι τσιφλικάδες, από τα ξεριζωμένα αμπέλια, από τους φόρους, από τις επιβαρύνσεις, από τα υβριστικά παρατσούκλια, από τα δρεπάνια, τους πασσάλους, τα παλούκια, τα κοντάρια, ναι, εμπνέεται από τον μεγάλο μορφασμό του άρρωστου ζώου, από το παραπέτασμα που σκίζεται, από την ριπή, το εργαστήριο, την ανιαρή δουλειά, και σωρούς από γεγονότα, ναι, εμπνέεται από τον Θεό, είναι θεόπνευστος, αλλά Θεός είναι, τότε, η πραγματική ουλή, η συναναστροφή των κυμάτων, "ένα μάτσο χαρτιά που έχουν γραμμένες τις ματαιώσεις και τους λήθαργους μας"*».

Ο *Μύντσερ*, λοιπόν, ονειρευόταν έναν κόσμο δίχως προνόμια, δίχως ιδιοκτησία, ξεσήκωνε τον κόσμο κατά της καταπίεσης, απέκλειε κάθε «λύση» που θ' άφηνε τα πράγματα ως είχαν: «*"Αχ! Αγαπητοί κύριοι, πόσο ωραίο θα είναι να δούμε τον Κύριο να βαρά πάνω στα παλιά σκεύη με έναν σιδερένιο λοστό. Μόλις το πω αυτό, είμαι ένας στασιαστής. Εμπρός λοιπόν!" Και πήγε εμπρός*».

* * *

ÉRIC VUILLARD 14η ΙΟΥΛΙΟΥ

μτφ: Μανώλης Πιμπλής
Αθήνα 2019
Εκδόσεις Πόλις / σελ. 201

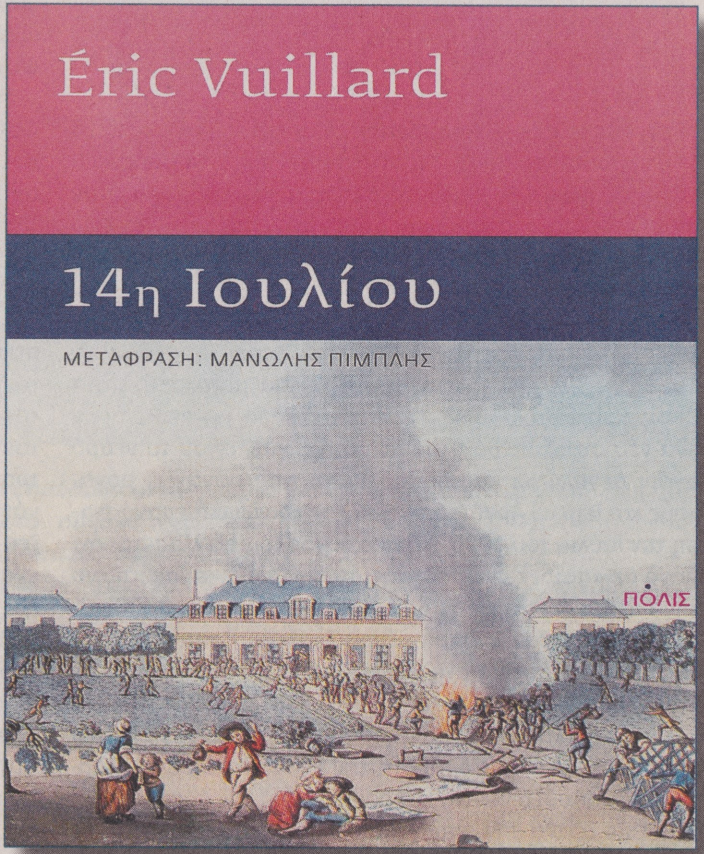
«Η Γαλλική Επανάσταση αρχίζει στις 28 Απριλίου του 1789, τη μέρα που ο ιδιοκτήτης μιας μεγάλης βιοτεχνίας χάρτινης ταπετσαρίας ανακοινώνει στο προσωπικό μειώσεις μισθών. Οι εργάτες εξεγείρονται, βάζουν φωτιά στις εγκαταστάσεις, τις λεηλατούν. Η Γαλλία είναι σε κρίση· οι άνθρωποι υποφέρουν. Ώσπου έρχεται αυτή η ατελείωτη νύχτα που όλοι πέρασαν ξάγρυπνοι, γεμάτοι αγωνία. Το πρωί της 14ης Ιουλίου, με την άλωση της Βαστίλλης, η Επανάσταση είναι πλέον σε εξέλιξη. Ο Ερίκ Βυϊγιάρ μάς μεταφέρει το κλίμα εκείνης της ημέρας, εμφυσώντας πνοή σε τούτη τη μεγάλη εξέγερση που, με τον καιρό, το μήνυμά της ξεθώριασε σε εορταστικό απολίθωμα. Με αφετηρία το ανώνυμο πλήθος, το 14η Ιουλίου εστιάζει στη συλλογική αφήγηση των ανθρώπων που πρωταγωνίστησαν σε αυτά τα γεγονότα, αλλά ξεχάστηκαν από την επίσημη Ιστορία· μικρογραφίες όλο ζωή, που συνθέτουν από κοινού μια μεγαλειώδη τοιχογραφία. Η άλωση της Βαστίλλης είναι ένα από τα πιο εμβληματικά συμβάντα όλων των εποχών. Μας αφηγήθηκαν, όμως, την ιστορία της όπως την έγραψαν οι επιφανείς, υπό την οπτική γωνία, όσων δεν ήταν παρόντες εκείνη την ημέρα. Το βιβλίο του Ερίκ Βυϊγιάρ διηγείται, αντίθετα, την ιστορία των αφανών, που πράγματι άλωσαν την Βαστίλλη. Είναι ένα βιβλίο χάρη στο οποίο η ημέρα της επετείου της Γαλλικής Επανάστασης, η ημέρα της εθνικής εορτής της Γαλλίας, μοιάζει να ανακτά το ορμητικό και ανυπότακτο μεγαλείο της. Ένα βιβλίο με παθιασμένη γραφή, το οποίο καθιστά πρόδηλο αυτό που συνήθως λησμονούμε: η ελευθερία απαιτεί και την ισότητα όλων ενώπιον της Ιστορίας». (Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Ο *Ερίκ Βυϊγιάρ* «σκαλίζει», όπως μόνο αυτός γνωρίζει τα γεγονότα της ***άλωσης της Βαστίλλης*** την μυθική εκείνη ημέρα της 14ης Ιουλίου 1789. Με κομμένη στην κυριολεξία την ανάσα τον παρακολουθούμε να αφηγείται, όσα προηγήθηκαν στην Γαλλία με τις ταραχές να πληθαίνουν όσο η εξαθλίωση μεγάλωνε. Η πρόταση μείωσης των άθλιων μισθών εκ μέρους του *Ζαν Μπατίστ Ρεβεγιόν*, του επονομα-

οι προπηλακισμοί αξιωματούχων, οι πολιορκίες των μεγάρων τους, οι τραυματισμοί στρατιωτών, οι έφοδοι στα σπίτια πλουσίων.

Στις 28 Απριλίου η εξέγερση εξαπλώνεται, όταν συρρέουν απ' όλες τις παρισινές συνοικίες εργάτες, ζητιάνοι, ένας λαός από γυναικόπαιδα, και εισβάλλουν στην φολί Τιτόν, μια από τις επαύλεις της αριστοκρατίας: «*Νάτη λοιπόν η φολί, η φολί Τιτόν, εκεί όπου η δουλειά μετατρέπεται σε χρυσό, η κατεστραμμένη ζωή μεταμορφώνεται σε γλύκισμα, όλος ο ανθρώπινος μόχθος, ο καθημερινός, ο εξαντλητικός, όλη η βρωμιά, οι αρρώστιες, η απελπισία, τα νεκρά παιδιά, τα σαπισμένα δόντια, τα λιγδιασμένα μαλλιά, οι ρόζοι, οι ανησυχίες απ' τα μύχια της ψυχής, η τρομακτική σιωπή της ανθρωπότητας, η μονοτονία, η ρουτίνα που ταπεινώνει, οι ψύλλοι, η ψώρα, τα χέρια που τσουρουφλίζονται στους λέβητες, τα μάτια που γυαλίζουν στο σκοτάδι, τα βάσανα, τα γδαρσίματα, η αϋπνία που σου βγάζει γλώσσα, η χαμέρπεια που σου βγάζει τη γλώσσα μεταμορφώνονται σε μέλι, τραγούδι, μικρούς ζωγραφικούς πίνακες*».

Οι χιλιάδες εξεγερμένοι ρημάζουν το παλάτι, σπάζουν τα τζάμια, πετούν καταγής τους ουρανούς των κρεβατιών, ανάβουν φωτιές, διαλύουν τους πολυέλαιους, μα πάνω απ' όλα θέλουν να μάθουν μέχρι που μπορούν να φθάσουν, τι μπορεί να κατορθώσει ένα πλήθος τριάντα χιλιάδων ανθρώπων οπλισμένων μόνο με μπαστούνια και κυβόλιθους. Οι χωροφύλακες φθάνουν, δέχονται βρισιές, κατάρες δίχως σταματημό, και βροχή από πέτρες και κεραμίδια. Το ιππικό πλησιάζει τους στασιαστές και τότε οι στρατιώτες οπλίζουν και πυροβολούν, το πλήθος σκορπίζει, οι γυναίκες ουρλιάζουν, οι νεκροί πέφτουν σωρό, οι ιππείς οργώνουν τους δρόμους τρυπώντας τις πλάτες

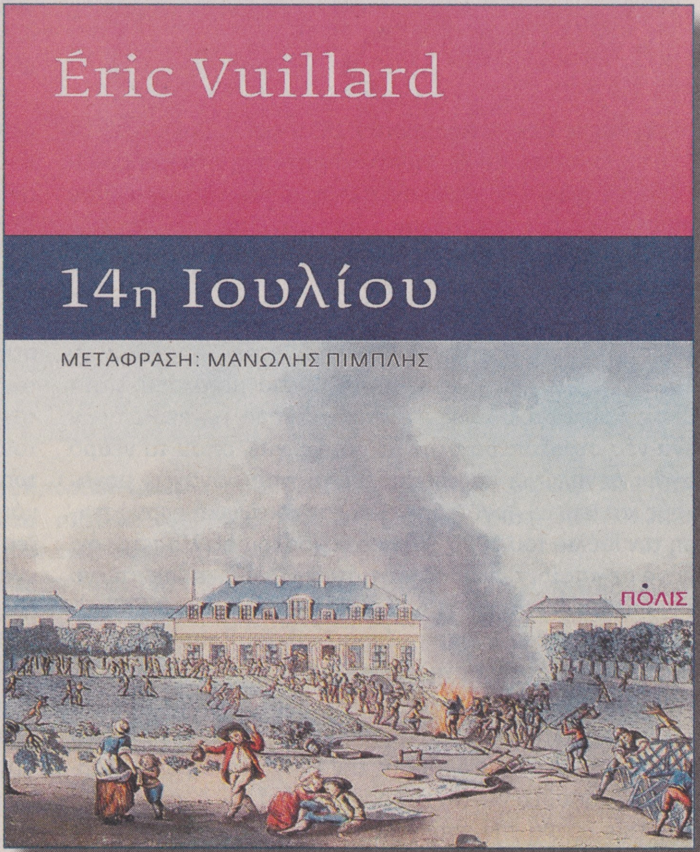


τοι των φτωχών, οι άνεργοι, οι φοιτητές, ένα ρακένδυτο πλήθος, που κατά ομάδες απειλούσε τα σπίτια των πλουσίων, ορδές αλητών «ένας τρομακτικός αριθμός κακοντυμένων με απειλητικές φάτσες, οπλισμένοι μ' ό,τι μπορεί να φανταστεί κάποιος, ντουφέκια, μπαστούνια, πρόχειρες βουκέντρες, τσεκούρια, ανοιχτήρια, σουβλιά, ληστές, ζητιάνοι, πόρνες, τσαγκάρηδες, χειρωνάκτες, ράφτες,

14η ΙΟΥΛΙΟΥ

«Η Γαλλική Επανάσταση αρχίζει στις 28 Απριλίου του 1789, τη μέρα που ο ιδιοκτήτης μιας μεγάλης βιοτεχνίας χάρτινης ταπετσαρίας ανακοινώνει στο προσωπικό μειώσεις μισθών. Οι εργάτες εξεγείρονται, βάζουν φωτιά στις εγκαταστάσεις, τις λεηλατούν. Η Γαλλία είναι σε κρίση· οι άνθρωποι υποφέρουν. Ώσπου έρχεται αυτή η ατελείωτη νύχτα που όλοι πέρασαν άγρυπνοι, γεμάτοι αγωνία. Το πρωί της 14ης Ιουλίου, με την άλωση της Βαστίλλης, η Επανάσταση είναι πλέον σε εξέλιξη. Ο Ερίκ Βυϊγιάρ μάς μεταφέρει το κλίμα εκείνης της ημέρας, εμφυσώντας πνοή σε τούτη τη μεγάλη εξέγερση που, με τον καιρό, το μήνυμά της ξεθώριασε σε εορταστικό απολίθωμα. Με αφετηρία το ανώνυμο πλήθος, το 14η Ιουλίου εστιάζει στη συλλογική αφήγηση των ανθρώπων που πρωταγωνίστησαν σε αυτά τα γεγονότα, αλλά ξεχάστηκαν από την επίσημη Ιστορία· μικρογραφίες όλο ζωή, που συνθέτουν από κοινού μια μεγαλειώδη τοιχογραφία. Η άλωση της Βαστίλλης είναι ένα από τα πιο εμβληματικά συμβάντα όλων των εποχών. Μας αφηγήθηκαν, όμως, την ιστορία της όπως την έγραψαν οι επιφανείς, υπό την οπτική γωνία, όσων δεν ήταν παρόντες εκείνη την ημέρα. Το βιβλίο του Ερίκ Βυϊγιάρ διηγείται, αντίθετα, την ιστορία των αφανών, που πράγματι άλωσαν την Βαστίλλη. Είναι ένα βιβλίο χάρη στο οποίο η ημέρα της επετείου της Γαλλικής Επανάστασης, η ημέρα της εθνικής εορτής της Γαλλίας, μοιάζει να ανακτά το ορμητικό και ανυπότακτο μεγαλείο της. Ένα βιβλίο με παθιασμένη γραφή, το οποίο καθιστά πρόδηλο αυτό που συνήθως λησμονούμε: η ελευθερία απαιτεί και την ισότητα όλων ενώπιον της Ιστορίας». (Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Ο *Ερίκ Βυϊγιάρ* «σκαλίζει», όπως μόνο αυτός γνωρίζει τα γεγονότα της ***άλωσης της Βαστίλλης*** την μυθική εκείνη ημέρα της 14ης Ιουλίου 1789. Με κομμένη στην κυριολεξία την ανάσα τον παρακολουθούμε να αφηγείται, όσα προηγήθηκαν στην Γαλλία με τις ταραχές να πληθαίνουν όσο η εξαθλίωση μεγάλωνε. Η πρόταση μείωσης των άθλιων μισθών εκ μέρους του *Ζαν Μπατίστ Ρεβεγιόν*, του επονομαζόμενου βασιλιά της χάρτινης ταπετσαρίας ενώπιον της εκλογικής συνέλευσης του δημοτικού του διαμερίσματος, είναι η σταγόνα που ξεχειλίζει το ποτήρι. Οι λεηλασίες στις σιταποθήκες πληθαίνουν, το πλιάτσικο στα μαγαζιά, οι προπηλακισμοί αξιωματούχων, οι πολιορκίες των μεγάρων τους, οι τραυματισμοί στρατιωτών, οι έφοδοι στα σπίτια πλουσίων.



Στις 28 Απριλίου η εξέγερση εξαπλώνεται, όταν συρρέουν απ' όλες τις παρισινές συνοικίες εργάτες, ζητιάνοι, ένας λαός από γυναικόπαιδα, και εισβάλλουν στην φολί Τιτόν, μια από τις επαύλεις της αριστοκρατίας: «*Νάτη λοιπόν η φολί, η φολί Τιτόν, εκεί όπου η δουλειά μετατρέπεται σε χρυσό, η κατεστραμμένη ζωή μεταμορφώνεται σε γλύκισμα, όλος ο ανθρώπινος μόχθος, ο καθημερινός, ο εξαντλητικός, όλη η βρωμιά, οι αρρώστιες, η απελπισία, τα νεκρά παιδιά, τα σαπισμένα δόντια, τα λιγδιασμένα μαλλιά, οι ρόζοι, οι ανησυχίες απ' τα μύχια της ψυχής, η τρομακτική σιωπή της ανθρωπότητας, η μονοτονία, η ρουτίνα που ταπεινώνει, οι ψύλλοι, η ψώρα, τα χέρια που τσουρουφλίζονται στους λέβητες, τα μάτια που γυαλίζουν στο σκοτάδι, τα βάσανα, τα γδαρσίματα, η αϋπνία που σου βγάζει γλώσσα, η χαμέρπεια που σου βγάζει τη γλώσσα μεταμορφώνονται σε μέλι, τραγούδι, μικρούς ζωγραφικούς πίνακες*».

Οι χιλιάδες εξεγερμένοι ρημάζουν το παλάτι, σπάζουν τα τζάμια, πετούν καταγής τους ουρανούς των κρεβατιών, ανάβουν φωτιές, διαλύουν τους πολυέλαιους, μα πάνω απ' όλα θέλουν να μάθουν μέχρι που μπορούν να φθάσουν, τι μπορεί να κατορθώσει ένα πλήθος τριάντα χιλιάδων ανθρώπων οπλισμένων μόνο με μπαστούνια και κυβόλιθους. Οι χωροφύλακες φθάνουν, δέχονται βρισιές, κατάρες δίχως σταματημό, και βροχή από πέτρες και κεραμίδια. Το ιππικό πλησιάζει τους στασιαστές και τότε οι στρατιώτες οπλίζουν και πυροβολούν, το πλήθος σκορπίζει, οι γυναίκες ουρλιάζουν, οι νεκροί πέφτουν σωρό, οι ιππείς οργώνουν τους δρόμους τρυπώντας τις πλάτες όσων τρέχουν για να σωθούν, τα πτώματα στοιβάζονται σε κάρα, κάποιους τους κρεμούν, άλλους τους σημαδεύουν για πάντα με πυρακτωμένο σίδερο, και άλλους τους στέλνουν στα κάτεργα. Πάνω από 300 οι νεκροί και άλλοι τόσοι οι τραυματίες. Με εξαίρεση την 10η Αυγούστου 1792, πρόκειται για την πλέον φονική ημέρα της Επανάστασης.

Όλα, όμως, μόλις τώρα αρχίζουν. Γιατί «*τέτοια είναι η ανταρσία. Κάνει ξαφνικά την εμφάνισή της στον κόσμο και τον ανατρέπει, ύστερα η δύναμή της εξασθενεί, πιστεύουμε πως*

τοι των φτωχών, οι άνεργοι, οι φοιτητές, ένα ρακένδυτο πλήθος, που κατά ομάδες απειλούσε τα σπίτια των πλουσίων, ορδές αλητών «ένας τρομακτικός αριθμός κακοντυμένων με απειλητικές φάτσες, οπλισμένοι μ' ό,τι μπορεί να φανταστεί κάποιος, ντουφέκια, μπαστούνια, πρόχειρες βουκέντρες, τσεκούρια, ανοιχτήρια, σουβλιά, ληστές, ζητιάνοι, πόρνες, τσαγκάρηδες, χειρωνάκτες, ράφτες, λούστροι, ξυλουργοί, αμαξάδες, χτίστες, πεταλωτήδες, νερουλάδες, ταπετσιέρηδες, σιδεράδες, φουρνάρηδες, βαρελάδες, κηροποιοί, καπνεργάτες.

«*Στο φρούριο η ανησυχία μεγαλώνει. Ο διοικητής ανεβαίνει στους πύργους. Ακούει κάτω χαμηλά τον ρόγχο του απέραντου πλήθους, το βλέπει που σαλεύει τριγύρω σαν λάβα κοχλάζουσα. Είναι σαν ένα τεράστιο ραβδί ραβδοσκόπου να είχε μόλις ακουμπήσει το Παρίσι· παντού ροή, ανάμεσα στους κιτρινισμένους τοίχους, διαμέσου των κήπων και κατά μήκος των τάφρων. Άνθρωποι παντού. Πρέπει να βάλουμε τη φαντασία μας να δουλέψει. Να φανταστούμε για μια στιγμή τον διοικητή και τους*

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Βυϊγιάρ διηγείται, αντίθετα, την ιστορία των αφανών, που πράγματι άλωσαν την Βαστίλλη. Είναι ένα βιβλίο χάρη στο οποίο η ημέρα της επετείου της Γαλλικής Επανάστασης, η ημέρα της εθνικής εορτής της Γαλλίας, μοιάζει να ανακτά το ορμητικό και ανυπότακτο μεγαλείο της. Ένα βιβλίο με παθιασμένη γραφή, το οποίο καθιστά πρόδηλο αυτό που συνήθως λησμονούμε: η ελευθερία απαιτεί και την ισότητα όλων ενώπιον της Ιστορίας». (Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Ο *Ερίκ Βυϊγιάρ* «σκαλίζει», όπως μόνο αυτός γνωρίζει τα γεγονότα της ***άλωσης της Βαστίλλης*** την μυθική εκείνη ημέρα της 14ης Ιουλίου 1789. Με κομμένη στην κυριολεξία την ανάσα τον παρακολουθούμε να αφηγείται, όσα προηγήθηκαν στην Γαλλία με τις ταραχές να πληθαίνουν όσο η εξαθλίωση μεγάλωνε. Η πρόταση μείωσης των άθλιων μισθών εκ μέρους του *Ζαν Μπατίστ Ρεβεγιόν*, του επονομαζόμενου βασιλιά της χάρτινης ταπετσαρίας ενώπιον της εκλογικής συνέλευσης του δημοτικού του διαμερίσματος, είναι η σταγόνα που ξεχειλίζει το ποτήρι. Οι λεηλασίες στις σιταποθήκες πληθαίνουν, το πλιάτσικο στα μαγαζιά,

σκοτάδι, τα βάσανα, τα γδαρσίματα, η αϋπνία που σου βγάζει γλώσσα, η χαμέρπεια που σου βγάζει τη γλώσσα μεταμορφώνονται σε μέλι, τραγούδι, μικρούς ζωγραφικούς πίνακες».

Οι χιλιάδες εξεγερμένοι ρημάζουν το παλάτι, σπάζουν τα τζάμια, πετούν καταγής τους ουρανούς των κρεβατιών, ανάβουν φωτιές, διαλύουν τους πολυέλαιους, μα πάνω απ' όλα θέλουν να μάθουν μέχρι που μπορούν να φθάσουν, τι μπορεί να κατορθώσει ένα πλήθος τριάντα χιλιάδων ανθρώπων οπλισμένων μόνο με μπαστούνια και κυβόλιθους. Οι χωροφύλακες φθάνουν, δέχονται βρισιές, κατάρες δίχως σταματημό, και βροχή από πέτρες και κεραμίδια. Το ιππικό πλησιάζει τους στασιαστές και τότε οι στρατιώτες οπλίζουν και πυροβολούν, το πλήθος σκορπίζει, οι γυναίκες ουρλιάζουν, οι νεκροί πέφτουν σωρό, οι ιππείς οργώνουν τους δρόμους τρυπώντας τις πλάτες όσων τρέχουν για να σωθούν, τα πτώματα στοιβάζονται σε κάρα, κάποιους τους κρεμούν, άλλους τους σημαδεύουν για πάντα με πυρακτωμένο σίδερο, και άλλους τους στέλνουν στα κάτεργα. Πάνω από 300 οι νεκροί και άλλοι τόσοι οι τραυματίες. Με εξαίρεση την 10η Αυγούστου 1792, πρόκειται για την πλέον φονική ημέρα της Επανάστασης.

Όλα, όμως, μόλις τώρα αρχίζουν. Γιατί «*τέτοια είναι η ανταρσία. Κάνει ξαφνικά την εμφάνισή της στον κόσμο και τον ανατρέπει, ύστερα η δύναμή της εξασθενεί, πιστεύουμε πως χάθηκε από προσώπου γης. Αλλά μια μέρα ξαναγεννιέται. Έχει ιστορία ακανόνιστη, σπασμωδική, υπόγεια και ανομοιόμορφη. Γιατί πρέπει κανείς να ζήσει, πρέπει να οργανώσει τη ζωή του, δεν γίνεται συνέχεια να εξεγείρεται· θες και λίγη ειρήνη για να κάνεις παιδιά, να δουλέψεις, να αγαπήσεις και να αγαπηθείς, να ζήσεις*».

Η απαράμιλλη αφήγηση του συγγραφέα μάς οδηγεί λεπτό προς λεπτό, μέρα με τη μέρα, πρώτα στην παραμονή της 14ης Ιουλίου, εκείνης της μακράς νύχτας που όλοι στο Παρίσι έμειναν άγρυπνοι, οι έσχατοι των φτωχών, οι άνεργοι, οι φοιτητές, ένα ρακένδυτο πλήθος, που κατά ομάδες απειλούσε τα σπίτια των πλουσίων, ορδές αλητών «ένας τρομακτικός αριθμός κακοντυμένων με απειλητικές φάτσες, οπλισμένοι μ' ό,τι μπορεί να φανταστεί κάποιος, ντουφέκια, μπαστούνια, πρόχειρες βουκέντρες, τσεκούρια, ανοιχτήρια, σουβλιά, ληστές, ζητιάνοι, πόρνες, τσαγκάρηδες, χειρωνάκτες, ράφτες, λούστροι, ξυλουργοί, αμαξάδες, χτίστες, πεταλωτήδες, νερουλάδες, ταπετσιέρηδες, σιδεράδες, φουρνάρηδες, βαρελάδες, κηροποιοί, καπνεργάτες.



«*Στο φρούριο η ανησυχία μεγαλώνει. Ο διοικητής ανεβαίνει στους πύργους. Ακούει κάτω χαμηλά τον ρόγχο του απέραντου πλήθους, το βλέπει που σαλεύει τριγύρω σαν λάβα κοχλάζουσα. Είναι σαν ένα τεράστιο ραβδί ραβδοσκόπου να είχε μόλις ακουμπήσει το Παρίσι· παντού ροή, ανάμεσα στους κιτρινισμένους τοίχους, διαμέσου των κήπων και κατά μήκος των τάφρων. Άνθρωποι παντού. Πρέπει να βάλουμε τη φαντασία μας να δουλέψει. Να φανταστούμε για μια στιγμή τον διοικητή και τους στρατιώτες του φρουρίου να ρίχνουν μια ματιά πάνω από τις επάλξεις. Να δούμε την εικόνα ενός πλήθους που είναι μια πόλη, την εικόνα μιας πόλης που είναι λαός. Να φανταστούμε την κατάπληξή τους. Να φανταστούμε τον βαρύ, συννεφιασμένο ουρανό, τον ζεστό δυτικό άνεμο, τα μαλλιά τα κολλημένα στο πρόσωπο, τα μάτια τα κόκκινα από την σκόνη, αλλά προπαντός το πανταχού παρόν πλήθος, μπροστά τις τάφρους, στα παράθυρα των σπιτιών, στα δένδρα, στις στέγες παντού*».

Ο συγγραφέας συνεχίζει την αφήγηση με απέραντη τρυφερότητα στο μη επώνυμο πλήθος των εξεγερμένων, με πυρακτωμένη γραφή, ένας ύμνος στην Επανάσταση που παραμένει τέτοια όσο σαρκάζει την πολιτική, την διαπραγμάτευση, τους ειδικούς στα παζάρια και στο παρασκήνιο. Διαβάζεται με μια ανάσα...

Συσπείρωση Αναρχικών

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών. Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.



Luis Andrés Edo:
Αναρχικός ακτιβιστής του οποίου η ζωή ήταν αφιερωμένη στην «Ιδέα» και στον αγώνα για την ελευθερία

Το κείμενο που ακολουθεί γράφηκε από τον Στιούαρτ Κρίστι και αναφέρεται στην ζωή του Luis Andrés Edo.

Γεννήθηκε στις 7 Νοεμβρίου 1925 και πέθανε στις 14 Φεβρουαρίου 2009. Με το θάνατό του, στη Βαρκελώνη, σε ηλικία 83 ετών, το αναρχικό κίνημα χάνει έναν σημαντικό μαχητή και έναν αυθεντικό στοχαστή και εγώ χάνω έναν συμπολεμιστή, έναν πρώην συγκρατούμενο και έναν αναντικατάστατο φίλο.

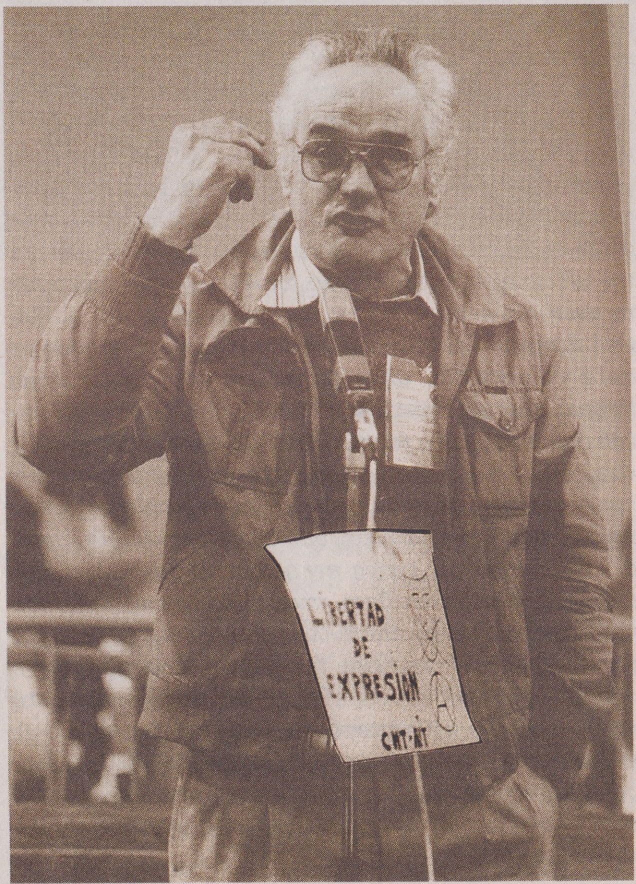
Γιος ενός Πολιτοφύλακα (Guardia Civil), ο Luis γεννήθηκε στους στρατώνες *Benemérita* στο Caspe (Σαραγόσα) το 1925. Τον επόμενο χρόνο η οικογένεια μετακομίζει στη Βαρκελώνη, καθώς ο πατέρας του, Román, μετατίθεται σε ένα νέο στρατόπεδο στην περιοχή Sants, όπου το νεαρό αγόρι μεγαλώνει και εκπαιδεύεται από μοναχές, μοναχούς και ιερείς. Αργότερα, μετά την κοινωνική επανάσταση τον Ιούλιο του 1936, ο δεκάχρονος Luis εξελίσσεται όχι μόνο σε «παιδί των οδοφραγμάτων», αλλά και σε «τέκνο της CENU» (El Consell de l'Escola Nova Unificada – Συμβούλιο του Νέου Ενοποιημένου Σχολείου), που διαδέχεται το ριζοσπαστικό σχολείο το οποίο ιδρύθηκε από τον Francisco Ferrer I Guardia το 1901 (και αναγκάσθηκε να κλείσει το 1906). Η εκπαίδευση που λαμβάνει σε αυτήν την σχολή και στους δρόμους της επαναστατημένης Βαρκελώνης αποδεικνύεται καθοριστική για την ζωή του.

Ο Luis ξεκινά την επαγγελματική ζωή του το 1939, σε ηλικία 14 ετών, καθαρίζοντας μηχανήματα και κάνοντας μικροδουλειές για την εθνική εταιρεία σιδηροδρόμων της Ισπανίας, RENFE. Δύο χρόνια αργότερα μαθητεύει ως μηχανικός ατμομηχανής και, το 1941, σε ηλικία 16 ετών, συνδέεται με την παράνομη αναρχοσυνδικαλιστική εργατική ένωση, την Εθνική Συνομοσπονδία Εργασίας (CNT). Παραμένει στην Εταιρεία Σιδηροδρόμων RENFE μέχρι το 1946. Μετά την ολοκλήρωση της μαθητείας του, βόητης Castillo de Figueres, μια στρατιωτική φυλακή στη Gerona, μετά την οποία, όπως και πολλοί άλλοι, υποχρεώνεται σε μόνιμη εξορία στη Γαλλία όπου εργάζεται ολόψυχα στο ελευθεριακό αντι-Φρανκικό κίνημα αντίστασης.

Στο Παρίσι το 1955, ο Luis γνωρίζεται με τον Laureano Cerrada Santos, έναν άλλο πρώην υπάλληλο της RENFE και σημαντική προσωπικότητα στα δίκτυα αντι-ναζιστικής αντίστασης και διαφυγής στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ο Cerrada είναι, επίσης, ο κύριος πλαστογράφος και μία ισχυρή φυσιογνωμία στον εγκληματικό υπόκοσμο της Γαλλίας, ειδικά στο περιβάλλον του Παρισιού και της Μασσαλίας, καθώς και αναμφίβολα, μια από τις πιο προβληματικές, αινιγματικές και μυστηριώδεις μορφές της ισπανικής αναρχικής διασποράς. Ο Cerrada είναι αυτός που, το 1947, αγοράζει ένα ισχυρό ταχύπλοο Vedette του Ναυτικού των ΗΠΑ, που χρησιμοποιείται από την επιτροπή άμυνας της CNT για τη μεταφορά όπλων, προπαγάνδας και μαχητών από τη Γαλλία στην Ισπανία. Αγοράζει, επίσης, το αεροπλάνο που χρησιμοποιήθηκε για την εναέρια επίθεση στο γιωτ του Φράνκο στο San Sebastian τον Σεπτέμβριο του 1948.

Ωστόσο, μετά τον αντίκτυπο της ληστείας στη Λυών το 1951, ο Carrada αποβάλλεται και απομονώνεται από την επίσημη CNT, επειδή έσυρε «σε ανυποληψία την οργάνωση» λόγω των «εγκληματικών συνδέσεών του». Ο Cerrada στην πραγματικότητα, βρίσκεται στις γαλλικές φυλακές με τις κατηγορίες πλαστογραφίας, ένα μήνα πριν από τη ληστεία της Λυών. Το γεγονός αυτό, δεν επηρεάζει την εξόριστη Εθνική Επιτροπή της CNT στην Τουλούζη που θέλει να απαλλαγεί από όλα τα «Apache» στοιχεία της οργάνωσης, τα οποία απειλούν τη νομιμότητα της βολεμένης ζωής τους στη Γαλλία.

Στο Παρίσι, η συμμετοχή του Luis στην ισπανική αναρχική οργάνωση νεολαίας Juventudes Libertarias (Ελευθεριακή Νεολαία), τον φέρνει επίσης σε επαφή με τα περισσότερα άτομα, γνωστά από την Αντίσταση εναντίον του



ματέας της Alianza Obrera (CNT-UGT-STV), γραμματέας προπαγάνδας της Εθνικής Επιτροπής της CNT, γραμματέας της Τοπικής Ομοσπονδίας της CNT στο Παρίσι, γενικός γραμματέας της Χερσονήσου της Εξόριστης FIJL, και συμμετείχε στενά, μεταξύ άλλων, με τους Octavio Alberola, García Oliver και Cipriano Mera στη δημιουργία της Defensa Interior (Εσωτερική Άμυνα), το παράνομο τμήμα του Εξόριστου Ισπανικού Ελευθεριακού



και στον αγώνα για την ελευθερία

Το κείμενο που ακολουθεί γράφηκε από τον Στιούαρτ Κρίστι και αναφέρεται στην ζωή του Luis Andrés Edo.

Γεννήθηκε στις 7 Νοεμβρίου 1925 και πέθανε στις 14 Φεβρουαρίου 2009. Με το θάνατό του, στη Βαρκελώνη, σε ηλικία 83 ετών, το αναρχικό κίνημα χάνει έναν σημαντικό μαχητή και έναν αυθεντικό στοχαστή και εγώ χάνω έναν συμπολεμιστή, έναν πρώην συγκρατούμενο και έναν αναντικατάστατο φίλο.

Γιος ενός Πολιτοφύλακα (Guardia Civil), ο Luis γεννήθηκε στους στρατώνες *Benemérita* στο Caspe (Σαραγόσα) το 1925. Τον επόμενο χρόνο η οικογένεια μετακομίζει στη Βαρκελώνη, καθώς ο πατέρας του, Román, μετατίθεται σε ένα νέο στρατόπεδο στην περιοχή Sants, όπου το νεαρό αγόρι μεγαλώνει και εκπαιδεύεται από μοναχές, μοναχούς και ιερείς. Αργότερα, μετά την κοινωνική επανάσταση τον Ιούλιο του 1936, ο δεκάχρονος Luis εξελίσσεται όχι μόνο σε «παιδί των οδοφραγμάτων», αλλά και σε «τέκνο της CENU» (El Consell de l'Escola Nova Unificada – Συμβούλιο του Νέου Ενοποιημένου Σχολείου), που διαδέχεται το ριζοσπαστικό σχολείο το οποίο ιδρύθηκε από τον Francisco Ferrer I Guardia το 1901 (και αναγκάσθηκε να κλείσει το 1906). Η εκπαίδευση που λαμβάνει σε αυτήν την σχολή και στους δρόμους της επαναστατημένης Βαρκελώνης αποδεικνύεται καθοριστική για την ζωή του.

Ο Luis ξεκινά την επαγγελματική ζωή του το 1939, σε ηλικία 14 ετών, καθαρίζοντας μηχανήματα και κάνοντας μικροδουλειές για την εθνική εταιρεία σιδηροδρόμων της Ισπανίας, RENFE. Δύο χρόνια αργότερα μαθητεύει ως μηχανικός ατμομηχανής και, το 1941, σε ηλικία 16 ετών, συνδέεται με την παράνομη αναρχοσυνδικαλιστική εργατική ένωση, την Εθνική Συνομοσπονδία Εργασίας (CNT). Παραμένει στην Εταιρεία Σιδηροδρόμων RENFE μέχρι το 1946. Μετά την ολοκλήρωση της μαθητείας του, σε ηλικία 21 ετών, συλλαμβάνεται και μπαίνει για μικρό διάστημα στη φυλακή κατηγορούμενος για «κλοπή πατάτας από τραίνα», στο πλαίσιο της εκστρατείας «ανακατανομή τροφίμων» της CNT κατά τη διάρκεια αυτών των ετών της τρομερής πείνας. Με την απελευθέρωσή του γίνεται υαλουργός, κατασκευάζοντας θερμόμετρα, μια δουλειά που του προκαλεί σοβαρά και χρόνια προβλήματα υγείας από την εισπνοή υδραργύρου και υδροφθορικού οξέος.

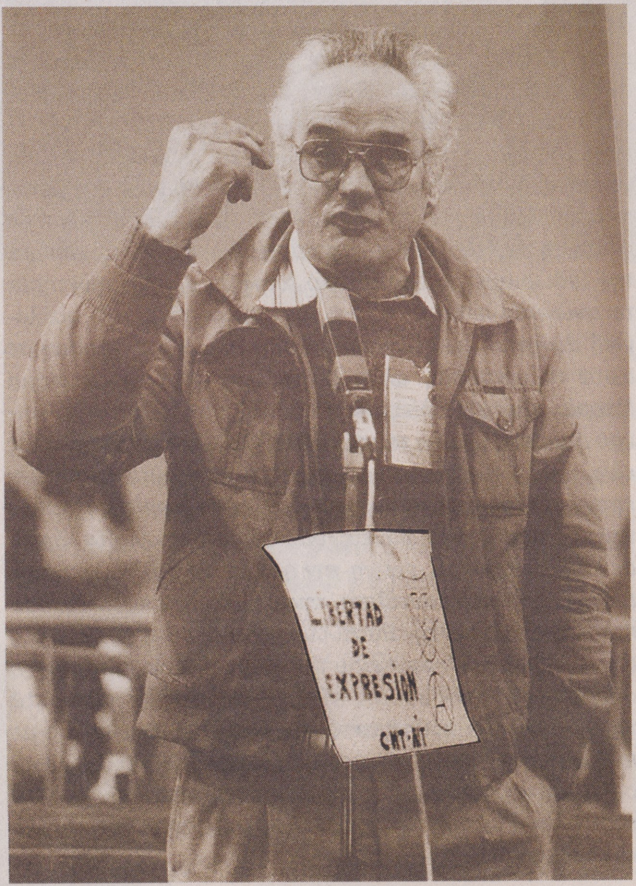
Ο Luis καλείται τον Οκτώβριο του 1947 να εκπληρώσει τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις, αλλά έως τον Δεκέμβριο έχει απαυδήσει με τον στρατό του Φράνκο και τον βόησης Castillo de Figueres, μια στρατιωτική φυλακή στη Gerona, μετά την οποία, όπως και πολλοί άλλοι, υποχρεώνεται σε μόνιμη εξορία στη Γαλλία όπου εργάζεται ολόψυχα στο ελευθεριακό αντι-Φρανκικό κίνημα αντίστασης.

Στο Παρίσι το 1955, ο Luis γνωρίζεται με τον Laureano Cerrada Santos, έναν άλλο πρώην υπάλληλο της RENFE και σημαντική προσωπικότητα στα δίκτυα αντι-ναζιστικής αντίστασης και διαφυγής στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ο Cerrada είναι, επίσης, ο κύριος πλαστογράφος και μία ισχυρή φυσιογνωμία στον εγκληματικό υπόκοσμο της Γαλλίας, ειδικά στο περιβάλλον του Παρισιού και της Μασσαλίας, καθώς και αναμφίβολα, μια από τις πιο προβληματικές, αινιγματικές και μυστηριώδεις μορφές της ισπανικής αναρχικής διασποράς. Ο Cerrada είναι αυτός που, το 1947, αγοράζει ένα ισχυρό ταχύπλοο Vedette του Ναυτικού των ΗΠΑ, που χρησιμοποιείται από την επιτροπή άμυνας της CNT για τη μεταφορά όπλων, προπαγάνδας και μαχητών από τη Γαλλία στην Ισπανία. Αγοράζει, επίσης, το αεροπλάνο που χρησιμοποιήθηκε για την εναέρια επίθεση στο γιωτ του Φράνκο στο San Sebastian τον Σεπτέμβριο του 1948.

Ωστόσο, μετά τον αντίκτυπο της ληστείας στη Λυών το 1951, ο Carrada αποβάλλεται και απομονώνεται από την επίσημη CNT, επειδή έσυρε «σε ανυποληψία την οργάνωση» λόγω των «εγκληματικών συνδέσεών του». Ο Cerrada στην πραγματικότητα, βρίσκεται στις γαλλικές φυλακές με τις κατηγορίες πλαστογραφίας, ένα μήνα πριν από τη ληστεία της Λυών. Το γεγονός αυτό, δεν επηρεάζει την εξόριστη Εθνική Επιτροπή της CNT στην Τουλούζη που θέλει να απαλλαγεί από όλα τα «Apache» στοιχεία της οργάνωσης, τα οποία απειλούν τη νομιμότητα της βολεμένης ζωής τους στη Γαλλία.

Στο Παρίσι, η συμμετοχή του Luis στην ισπανική αναρχική οργάνωση νεολαίας Juventudes Libertarias (Ελευθεριακή Νεολαία), τον φέρνει επίσης σε επαφή με τα περισσότερα άτομα, γνωστά από την Αντίσταση εναντίον του Φρανκικού καθεστώτος· άνδρες όπως τον «Quico» Sabaté, τον θρυλικό αντάρτη πόλεων και τον José Pascual Palacios της Επιτροπής Άμυνας της CNT, υπεύθυνο για το συντονισμό όλων των ομάδων δράσης που λειτουργούν στην Ισπανία και όπως περιγράφει ο αρχηγός της αστυνομίας της Βαρκελώνης Eduardo Quintela τον «νούμερο ένα εχθρό της Ισπανίας».

Ο Luis διοργανώνει, το 1959, μια συνάντηση μεταξύ του «el Quico» και του πρώην στρατηγού του στρατού του Κομμουνιστικού Κόμματος, «El Campesino», κατόπιν αιτήματος του τελευταίου, λίγο πριν το θάνατο του Sabaté από τις Φρανκικές υπηρεσίες ασφαλείας. Κατά τη διάρκεια



ματέας της Alianza Obrera (CNT-UGT-STV), γραμματέας προπαγάνδας της Εθνικής Επιτροπής της CNT, γραμματέας της Τοπικής Ομοσπονδίας της CNT στο Παρίσι, γενικός γραμματέας της Χερσονήσου της Εξόριστης FIJL, και συμμετείχε στενά, μεταξύ άλλων, με τους Octavio Alberola, García Oliver και Cipriano Mera στη δημιουργία της Defensa Interior (Εσωτερική Άμυνα), το παράνομο τμήμα του Εξόριστου Ισπανικού Ελευθεριακού Κινήματος (MLE). Η λειτουργία του Defensa Interior ήταν να σχεδιάζει και να πραγματοποιεί ανατρεπτικές δράσεις που στόχευαν το γαλλικό καθεστώς και να δολοφονήσει τον ίδιο τον Φράνκο.

Ως μέλος αυτής της οργάνωσης, συναντώ για πρώτη φορά τον Luis στο Παρίσι, το 1964, πριν ξεκινήσω για τη Μαδρίτη με πλαστικά εκρηκτικά που προορίζονταν για αυτόν ακριβώς τον σκοπό.

Η επόμενη συνάντησή μου με τον Luis πραγματοποιήθηκε δύο χρόνια αργότερα, στη φυλακή Carabanchel στη Μαδρίτη σαν αποτέλεσμα κατάδοσης από έναν χαφιέ

ση τον Ιούλιο του 1936, ο δεκάχρονος Luis εξελίσσεται όχι μόνο σε «παιδί των οδοφραγμάτων», αλλά και σε «τέκνο της CENU» (El Consell de l'Escola Nova Unificada – Συμβούλιο του Νέου Ενοποιημένου Σχολείου), που διαδέχεται το ριζοσπαστικό σχολείο το οποίο ιδρύθηκε από τον Francisco Ferrer I Guardia το 1901 (και αναγκάσθηκε να κλείσει το 1906). Η εκπαίδευση που λαμβάνει σε αυτήν την σχολή και στους δρόμους της επαναστατημένης Βαρκελώνης αποδεικνύεται καθοριστική για την ζωή του.

Ο Luis ξεκινά την επαγγελματική ζωή του το 1939, σε ηλικία 14 ετών, καθαρίζοντας μηχανήματα και κάνοντας μικροδουλειές για την εθνική εταιρεία σιδηροδρόμων της Ισπανίας, RENFE. Δύο χρόνια αργότερα μαθητεύει ως μηχανικός ατμομηχανής και, το 1941, σε ηλικία 16 ετών, συνδέεται με την παράνομη αναρχοσυνδικαλιστική εργατική ένωση, την Εθνική Συνομοσπονδία Εργασίας (CNT). Παραμένει στην Εταιρεία Σιδηροδρόμων RENFE μέχρι το 1946. Μετά την ολοκλήρωση της μαθητείας του, σε ηλικία 21 ετών, συλλαμβάνεται και μπαίνει για μικρό διάστημα στη φυλακή κατηγορούμενος για «κλοπή πατάτας από τραίνα», στο πλαίσιο της εκστρατείας «ανακατανομή τροφίμων» της CNT κατά τη διάρκεια αυτών των ετών της τρομερής πείνας. Με την απελευθέρωσή του γίνεται υαλουργός, κατασκευάζοντας θερμόμετρα, μια δουλειά που του προκαλεί σοβαρά και χρόνια προβλήματα υγείας από την εισπνοή υδραργύρου και υδροφθορικού οξέος.

Ο Luis καλείται τον Οκτώβριο του 1947 να εκπληρώσει τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις, αλλά έως τον Δεκέμβριο έχει απαυδήσει με τον στρατό του Φράνκο και τον εγκαταλείπει, διασχίζοντας παράνομα τη Γαλλία (και) φορώντας την στρατιωτική του στολή.

Το 1952 επιστρέφει στη Βαρκελώνη μετά από σοβαρή καταστολή των γαλλικών αρχών σχετικά με τις δραστηριότητες της εξόριστης CNT. Η καταστολή έρχεται ως αποτέλεσμα μιας ληστείας τραίνων στη Λυών, το προηγούμενο έτος, όπου τρεις άνθρωποι σκοτώνονται και εννέα άλλοι τραυματίζονται. Ο Luis δεν συμμετέχει στη ληστεία της Λυών, αλλά η γαλλική αστυνομία καταβάλει κάθε προσπάθεια να κάνει τη ζωή δύσκολη σε όλους τους εξόριστους Ισπανούς αναρχικούς.

Επιστρέφοντας στην Ισπανία συλλαμβάνεται, τον Αύγουστο του 1952, με την κατηγορία της λιποταξίας και δεν ελευθερώνεται μέχρι τον Οκτώβριο του 1953, όπου επιστρέφει στον στρατό –για να τον εγκαταλείψει αμέσως ξανά στις αρχές του 1954. Συλλαμβάνεται εκ νέου, υπηρετεί για επί πλέον έξι μήνες στα μπουντρούμια της περι-

ζει, επίσης, το αεροπλάνο που χρησιμοποιήθηκε για την εναέρια επίθεση στο γιωτ του Φράνκο στο San Sebastian τον Σεπτέμβριο του 1948.

Ωστόσο, μετά τον αντίκτυπο της ληστείας στη Λυών το 1951, ο Carrada αποβάλλεται και απομονώνεται από την επίσημη CNT, επειδή έσυρε «σε ανυποληψία την οργάνωση» λόγω των «εγκληματικών συνδέσεών του». Ο Cerrada στην πραγματικότητα, βρίσκεται στις γαλλικές φυλακές με τις κατηγορίες πλαστογραφίας, ένα μήνα πριν από τη ληστεία της Λυών. Το γεγονός αυτό, δεν επηρεάζει την εξόριστη Εθνική Επιτροπή της CNT στην Τουλούζη που θέλει να απαλλαγεί από όλα τα «Apache» στοιχεία της οργάνωσης, τα οποία απειλούν τη νομιμότητα της βολεμένης ζωής τους στη Γαλλία.

Στο Παρίσι, η συμμετοχή του Luis στην ισπανική αναρχική οργάνωση νεολαίας Juventudes Libertarias (Ελευθεριακή Νεολαία), τον φέρνει επίσης σε επαφή με τα περισσότερα άτομα, γνωστά από την Αντίσταση εναντίον του Φρανκικού καθεστώτος· άνδρες όπως τον «Quico» Sabaté, τον θρυλικό αντάρτη πόλεων και τον José Pascual Palacios της Επιτροπής Άμυνας της CNT, υπεύθυνο για το συντονισμό όλων των ομάδων δράσης που λειτουργούν στην Ισπανία και όπως περιγράφει ο αρχηγός της αστυνομίας της Βαρκελώνης Eduardo Quintela τον «νούμερο ένα εχθρό της Ισπανίας».

Ο Luis διοργανώνει, το 1959, μια συνάντηση μεταξύ του «el Quico» και του πρώην στρατηγού του στρατού του Κομμουνιστικού Κόμματος, «El Campesino», κατόπιν αιτήματος του τελευταίου, λίγο πριν το θάνατο του Sabaté από τις Φρανκικές υπηρεσίες ασφαλείας. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου στο Παρίσι εργάζεται στο θέατρο της Alhambra Maurice Chevalier ως βοηθός του σκηνογράφου Rafael Aguilera, του διάσημου Ανδαλουσιανού καλλιτέχνη από τη Ronda. Αυτό που λίγοι άνθρωποι γνώριζαν τότε, είναι ότι ο Aguilera –ήρωας του Ισπανικού Εμφυλίου Πολέμου και της Αντίστασης που είχε φυλακιστεί από τους Ναζί– είναι επίσης ο υπεύθυνος για τη φύλαξη, στο Παρίσι, ενός σημαντικού μέρους του οπλισμού της Επιτροπής Άμυνας της CNT. Μία από τις κρυψώνες είναι το εργαστήριό του σε μία σοφίτα στην Alhambra. Όταν δεν υπάρχει δουλειά στο θέατρο, ο Έντο και ο Lucio Urtubia, στενοί φίλοι και προστατευόμενοι του Quico Sabaté, καθαρίζουν και λαδώνουν τα όπλα. Σε μια τραγική στιγμή, καθώς ο Lucio καθαρίζει ευσυνείδητα ένα παλιό πιστόλι Mauser, το όπλο πέφτει από το χέρι του και, παραλίγο, να τινάξει τα μυαλά του Luis στον αέρα.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1960 ο Luis είναι γραμ-



ματέας της Alianza Obrera (CNT-UGT-STV), γραμματέας προπαγάνδας της Εθνικής Επιτροπής της CNT, γραμματέας της Τοπικής Ομοσπονδίας της CNT στο Παρίσι, γενικός γραμματέας της Χερσονήσου της Εξόριστης FIJL, και συμμετείχε στενά, μεταξύ άλλων, με τους Octavio Alberola, García Oliver και Cipriano Mera στη δημιουργία της Defensa Interior (Εσωτερική Άμυνα), το παράνομο τμήμα του Εξόριστου Ισπανικού Ελευθεριακού Κινήματος (MLE). Η λειτουργία του Defensa Interior ήταν να σχεδιάζει και να πραγματοποιεί ανατρεπτικές δράσεις που στόχευαν το γαλλικό καθεστώς και να δολοφονήσει τον ίδιο τον Φράνκο.

Ως μέλος αυτής της οργάνωσης, συναντώ για πρώτη φορά τον Luis στο Παρίσι, το 1964, πριν ξεκινήσω για τη Μαδρίτη με πλαστικά εκρηκτικά που προορίζονταν για αυτόν ακριβώς τον σκοπό.

Η επόμενη συνάντησή μου με τον Luis πραγματοποιήθηκε δύο χρόνια αργότερα, στη φυλακή Carabanchel στη Μαδρίτη σαν αποτέλεσμα κατάδοσης από έναν χαφιέ της αστυνομίας, τον Inocencio Martínez. Αυτός και τέσσερις άλλοι σύντροφοι συλλαμβάνονται τον Οκτώβριο του 1966 από τη μυστική αστυνομία του Φράνκο, την Brigada Político-Social (BPS) και κατηγορούνται ότι σχεδιάζουν να απαγάγουν τον επικεφαλής των αμερικανικών ενόπλων δυνάμεων στην Ισπανία, τον Υποναύαρχο Norman Gillette, καθώς και τον εξόριστο Αργεντινό πολιτικό Juan Perón. Ο Luis κατηγορείται επίσης για συμμετοχή στην απαγωγή της Ρώμης, έξι μήνες νωρίτερα, του Monsignor Marcos Ussiá, του 40χρονου Ισπανού εκκλησιαστικού ακολούθου του Βατικανού. Αυτές οι ενέργειες πραγματοποιούνται από την Ομάδα Πρώτης Μαΐου «First of May Group», της αυτόνομης διεθνούς αναρχικής ομάδας δράσης, η οποία διαδέχθηκε την Defensa Interior μετά τη διάλυσή της από την ηγεσία της CNT-FAI της Τουλούζης και μετά τη σύλληψή μου το 1964.

Ο Luis και εγώ μοιραζόμαστε το ίδιο κελλί στην περι-

φημη έκτη πτέρυγα του Carabanchel, στην πολιτική πτέρυγα. Μόλις είχα κλείσει τα είκοσι εκείνη την εποχή και στην πραγματικότητα αυτός με μαθαίνει πώς να ξυρίζομαι. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου γινόμαστε στενοί φίλοι και σύντροφοι. Συχνά, θυμάμαι με ευχαρίστηση, τις μακρές συζητήσεις που κάναμε κάθε βράδυ μετά το κλείδωμα στα κελλιά και μέχρι να «σβήσουν τα φώτα», στις οποίες φαινόταν να καλύπτουμε κάθε πιθανό θέμα κάτω από τον ήλιο. Πολλές από αυτές τις σκέψεις σκέφθηκε να καταγράψει σε μικροσκοπικά φύλλα επιχρισμένου χαρτιού υψηλής ποιότητας, τα οποία αργότερα θα βγάζαμε λαθραία από τη φυλακή. Μερικές από αυτές τις διατριβές εμφανίζονται σαράντα χρόνια αργότερα στη συλλογή του από θεωρητικά δοκίμια την *La Corriente (Το Τρέχον)*. Σίγουρα, για έναν άπειρο και αφελή νεαρό, όπως εγώ, ο Luis, με το χάρισμα και την ισχυρή του προσωπικότητα είναι ο ιδανικός δάσκαλος, μέντορας και πρότυπο.

Επίσης, πράγματι ενδιαφέρουσες και διδακτικές στιγμές είναι οι δύο προσπάθειες απόδρασης που οργανώνονται από τον Luis με τη βοήθεια μιας ομάδας δράσης από το Παρίσι. Η αποκάλυψη του σχεδίου, λίγο πριν τη δίκη του, οδήγησε στον διαχωρισμό μας και τη μεταφορά μου στο σωφρονιστήριο του Alcalá de Henares, το καλοκαίρι του 1967.

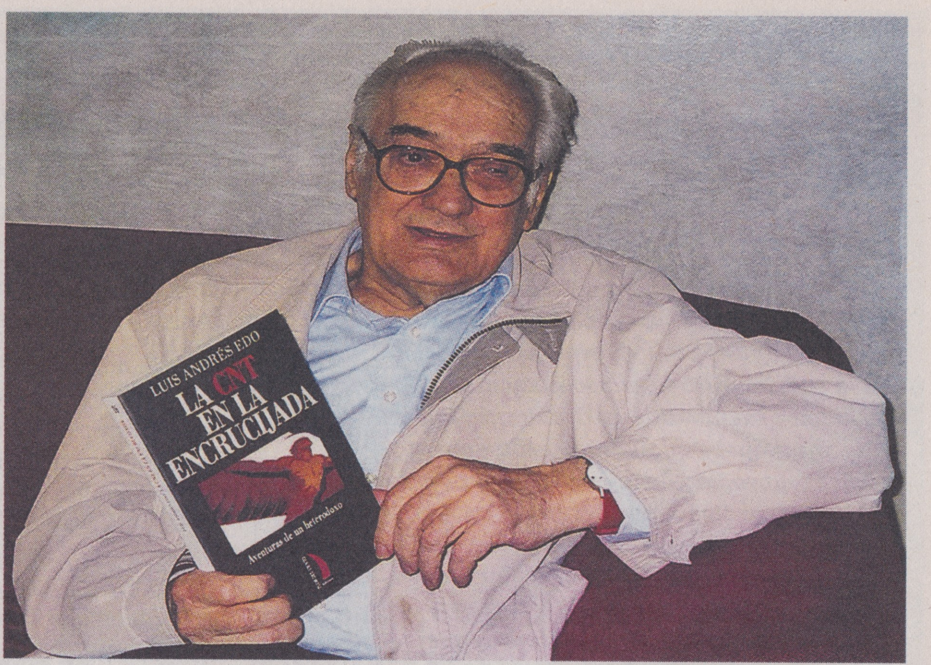
Δικάζεται από ένα πολιτικό δικαστήριο δημόσιας τάξης, κάτι ασυνήθιστο για τους αναρχικούς που, όπως και εγώ, κανονικά κατηγορούνται σύμφωνα με το στρατιωτικό δίκαιο για «ληστεία και τρομοκρατία» και δικάζονται από στρατοδικείο. Ο Luis καταδικάζεται σε φυλάκιση τριών ετών για παράνομη συμμετοχή (ως μέλος των Juventudes Libertarias), έξι χρόνια για παράνομη κατοχή όπλων και 25.000 πεσέτες πρόστιμο για κατοχή ψευδών εγγράφων ταυτότητας. Η ποινή θα ήταν πολύ πιο βαρειά αν είχε δικαστεί από ένα «Πολεμικό Συμβούλιο».

Ο Luis απολύεται από τη φυλακή Jaén το 1972, αφού μεταφέρθηκε σε πολλά από τα ανώτατα σωφρονιστικά ιδρύματα του Φράνκο, συμπεριλαμβανομένης της Soria και της Segovia, όπου οργανώνει ομάδες απόδρασης και πραγματοποιεί αρκετές απεργίες πείνας και στάσεις, για τις οποίες περνά μήνες στα κελιά τιμωρίας. Συλλαμβάνεται και πάλι το 1974 με την κατηγορία της παράνομης σύνδεσης με τις αναρχικές ομάδες δράσης του GARI (Grupos de Acción Revolucionaria Internacional) και για συμμένα στην εξουσία, για να μην χάσουν τα προνόμιά τους και να αποφύγουν τη δικαιοσύνη, επιβάλλουν ένα καθεστώς εγκληματικότητας και τρόμου.

Αυτοί και οι νέοι σοσιαλδημοκρατικοί εταίροι τους, επίσης, ανυπομονούν να δυσφημίσουν και να εξουδετερώσουν τα ριζοσπαστικά στοιχεία της νεοσύστατης CNT και της FAI, τον λεγόμενο «τομέα Apache». Και πάλι ο Luis είναι στην πρώτη γραμμή αποκάλυψης της «Στρατηγικής έντασης» του ισπανικού κράτους, η οποία ξεκινά σοβαρά τον Ιανουάριο του 1977 με τη σφαγή πέντε αριστερών δικηγόρων στα γραφεία τους στην Atocha και τον σοβαρό τραυματισμό τεσσάρων άλλων. Το μοντέλο είναι ίδιο με εκείνων των Ιταλών νεοφασιστών, υπεύθυνων για μια παρόμοια τρομοκρατική εκστρατεία που βρίσκεται σε εξέλιξη στην Ιταλία από το 1968. Αυτοί οι τρομοκράτες και άλλοι παρακρατικοί της SCOE (*Servicio de Coordinación, Organización y Enlace*), δρουν υπό τον έλεγχο του Rodolfo Martín Villa, του φασίστα υπουργού του Adolfo Suárez και του εσωτερικού περιβόητου αστυνομικού επιτρόπου του, Roberto Conesa Escudero. Ο Martin Villa και ο Escudero είναι, επίσης, υπεύθυνοι για τον εμπρησμό της Scala την 15η Ιανουαρίου του 1978, στην οποία τέσσερα άτομα έχασαν τη ζωή τους με την ευθύνη να επιρρίπτεται στην CNT.

Ο Luis συλλαμβάνεται και πάλι το 1980 και κατηγορείται για «*Formación terrorista*» (οργάνωση ομάδας τρομοκρατών) –καθ' όλα βολικό, λίγο πριν την έναρξη της δίκης των κατηγορουμένων για την υπόθεση Scala– με την εισαγγελία να ζητά ποινή είκοσι ετών· ωστόσο, αφήνεται προσωρινά ελεύθερος τον Αύγουστο του 1981, μετά την απόπειρα πραξικοπήματος Tejero. Η υπόθεση εναντίον του Luis καταρρίπτεται τελικά το 1984 λόγω έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων.

Στα επόμενα είκοσι πέντε χρόνια –μέχρι τη στιγμή του θανάτου του και, παρά μια σοβαρά εξουθενωτική επταετή ασθένεια– ο Luis υποστηρίζεται από την αδελφή ψυχή



ψη) μια ανθολογία των δοκιμίων που γράφηκαν κατά την φυλάκισή του, όπου εκθέτει τις ιδέες του σχετικά με τη σκέψη και τη δράση, και το 2006 δημοσίευσε τα αυτοβιογραφικά του απομνημονεύματα: *La CNT En La Encrucijada: Aventuras de un Heterodoxo (Η CNT στο σταυροδρόμι: Οι περιπέτειες ενός ετερόδοξου)* στο οποίο ξετυλίγει την πορεία της εξαιρετικής ζωής του ως μαχητή.

Αν και ο θάνατός του αφήνει σε εκείνους των οποίων άγγιξε τη ζωή, μια τεράστια αίσθηση λύπης και απώλειας, ωστόσο, αφήνει επίσης στις σημερινές και τις μελλοντικές γενιές μια πολύτιμη κληρονομιά: τη μνήμη και το παράδειγμά του.

– Écrasez l'Infâme !
(Συντρίψτε τους διαβόητους!)

Μετάφραση-Απόδοση: Αναρχία και Ζωή

ΠΗΓΗ: https://www.katesharpleylibrary.net/xd26cp

σκέφθηκε να καταγράφει σε μικροσκοπικά φύλλα επιχρισμένου χαρτιού υψηλής ποιότητας, τα οποία αργότερα θα βγάζαμε λαθραία από τη φυλακή. Μερικές από αυτές τις διατριβές εμφανίζονται σαράντα χρόνια αργότερα στη συλλογή του από θεωρητικά δοκίμια την *La Corriente (Το Τρέχον)*. Σίγουρα, για έναν άπειρο και αφελή νεαρό, όπως εγώ, ο Luis, με το χάρισμα και την ισχυρή του προσωπικότητα είναι ο ιδανικός δάσκαλος, μέντορας και πρότυπο.

Επίσης, πράγματι ενδιαφέρουσες και διδακτικές στιγμές είναι οι δύο προσπάθειες απόδρασης που οργανώνονται από τον Luis με τη βοήθεια μιας ομάδας δράσης από το Παρίσι. Η αποκάλυψη του σχεδίου, λίγο πριν τη δίκη του, οδήγησε στον διαχωρισμό μας και τη μεταφορά μου στο σωφρονιστήριο του Alcalá de Henares, το καλοκαίρι του 1967.

Δικάζεται από ένα πολιτικό δικαστήριο δημόσιας τάξης, κάτι ασυνήθιστο για τους αναρχικούς που, όπως και εγώ, κανονικά κατηγορούνται σύμφωνα με το στρατιωτικό δίκαιο για «ληστεία και τρομοκρατία» και δικάζονται από στρατοδικείο. Ο Luis καταδικάζεται σε φυλάκιση τριών ετών για παράνομη συμμετοχή (ως μέλος των Juventudes Libertarias), έξι χρόνια για παράνομη κατοχή όπλων και 25.000 πεσέτες πρόστιμο για κατοχή ψευδών εγγράφων ταυτότητας. Η ποινή θα ήταν πολύ πιο βαρειά αν είχε δικαστεί από ένα «Πολεμικό Συμβούλιο».

Ο Luis απολύεται από τη φυλακή Jaén το 1972, αφού μεταφέρθηκε σε πολλά από τα ανώτατα σωφρονιστικά ιδρύματα του Φράνκο, συμπεριλαμβανομένης της Soria και της Segovia, όπου οργανώνει ομάδες απόδρασης και πραγματοποιεί αρκετές απεργίες πείνας και στάσεις, για τις οποίες περνά μήνες στα κελιά τιμωρίας. Συλλαμβάνεται και πάλι το 1974 με την κατηγορία της παράνομης σύνδεσης με τις αναρχικές ομάδες δράσης του GARI (Grupos de Acción Revolucionaria Internacional) και για συμμετοχή στην απαγωγή του Ισπανού τραπεζίτη Baltasar Suárez στο Παρίσι· ο Luis καταδικάζεται σε πέντε έτη τον Φεβρουάριο του 1975, από τα οποία εκτίει λίγο περισσότερο από δύο χρόνια· απελευθερώνεται το 1976 με βασιλική αμνηστία κατά τη μετά-Φρανκική περίοδο, παρά το γεγονός ότι ηγήθηκε της πρώτης μεγάλης στάσης στην Model Prison της Βαρκελώνης. Ήταν μια ιδιαίτερα οδυνηρή περίοδος φυλάκισης, καθώς ζει χωριστά από την σύντροφό του, τη Rosita, και τα δύο μικρά παιδιά του, τον Helios και τη Violeta, που παραμένουν στο Παρίσι.

Με τον Φράνκο νεκρό, αλλά την κουστωδία του να εξακολουθεί να βρίσκεται στα έδρανα της εξουσίας, ο Luis παίζει βασικό ρόλο στην ανασυγκρότηση της CNT στην Καταλωνία και είναι ένας από τους διοργανωτές της «Montjuic Meeting», της πρώτης νόμιμης δημόσιας συγκέντρωσης της CNT από το 1939 – μια εκδήλωση που προσέλκυσε 300.000 άτομα, τα περισσότερα από τα οποία

στατης CNT και της FAI, τον λεγόμενο «τομέα Apache». Και πάλι ο Luis είναι στην πρώτη γραμμή αποκάλυψης της «Στρατηγικής έντασης» του ισπανικού κράτους, η οποία ξεκινά σοβαρά τον Ιανουάριο του 1977 με τη σφαγή πέντε αριστερών δικηγόρων στα γραφεία τους στην Atocha και τον σοβαρό τραυματισμό τεσσάρων άλλων. Το μοντέλο είναι ίδιο με εκείνων των Ιταλών νεοφασιστών, υπεύθυνων για μια παρόμοια τρομοκρατική εκστρατεία που βρίσκεται σε εξέλιξη στην Ιταλία από το 1968. Αυτοί οι τρομοκράτες και άλλοι παρακρατικοί της SCOE (*Servicio de Coordinación, Organización y Enlace*), δρουν υπό τον έλεγχο του Rodolfo Martín Villa, του φασίστα υπουργού του Adolfo Suárez και του εσωτερικού περιβόητου αστυνομικού επιτρόπου του, Roberto Conesa Escudero. Ο Martin Villa και ο Escudero είναι, επίσης, υπεύθυνοι για τον εμπρησμό της Scala την 15η Ιανουαρίου του 1978, στην οποία τέσσερα άτομα έχασαν τη ζωή τους με την ευθύνη να επιρρίπτεται στην CNT.

Ο Luis συλλαμβάνεται και πάλι το 1980 και κατηγορείται για «*Formación terrorista*» (οργάνωση ομάδας τρομοκρατών) –καθ' όλα βολικό, λίγο πριν την έναρξη της δίκης των κατηγορουμένων για την υπόθεση Scala– με την εισαγγελία να ζητά ποινή είκοσι ετών· ωστόσο, αφήνεται προσωρινά ελεύθερος τον Αύγουστο του 1981, μετά την απόπειρα πραξικοπήματος Tejero. Η υπόθεση εναντίον του Luis καταρρίπτεται τελικά το 1984 λόγω έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων.

Στα επόμενα είκοσι πέντε χρόνια –μέχρι τη στιγμή του θανάτου του και, παρά μια σοβαρή εξουθενωτική επταετή ασθένεια– ο Luis υποστηρίζεται από την αδελφή ψυχή και σύντροφό του, Doris Ensinger, με την οποία μοιράζεται τη ζωή του, αφού τελικά χωρίζει από την πρώτη σύντροφό του Rosita, το 1981. Ο Luis και η Rosita χωρίζουν ουσιαστικά το 1976, όταν αυτός αρνείται να επιστρέψει στο Παρίσι, σε μια τόσο σημαντική στιγμή στην ιστορία της Ισπανίας, ενώ η Rosita και τα παιδιά αρνούνται να ζήσουν στη Βαρκελώνη. Ο Luis και η Doris ξεκίνησαν τη σχέση τους το 1978, ζώντας μαζί ως ζευγάρι από την ημέρα που αποφυλακίζεται τον Αύγουστο του 1981.

Ο Luis Andrés Edo παρέμεινε πάντα ένας ακούραστος αγωνιστής και ένας δραστήριος διανοητής του διεθνούς ελευθεριακού κινήματος, προωθώντας διαρκώς τη σκέψη και αναπτύσσοντας νέες αντι-αυταρχικές ιδέες. Ήταν η φωνή –η συνείδηση αν θέλετε– για αυτό που ήταν υπερήφανος να αποκαλεί «τομέα Apache», υπερασπιζόμενος τις αναρχικές αρχές της CNT. Αγωνιζόταν ακούραστα για την αποκατάσταση των περιουσιακών στοιχείων της CNT



ψη) μια ανθολογία των δοκιμίων που γράφηκαν κατά την φυλάκισή του, όπου εκθέτει τις ιδέες του σχετικά με τη σκέψη και τη δράση, και το 2006 δημοσίευσε τα αυτοβιογραφικά του απομνημονεύματα: *La CNT En La Encrucijada: Aventuras de un Heterodoxo (Η CNT στο σταυροδρόμι: Οι περιπέτειες ενός ετερόδοξου)* στο οποίο ξετυλίγει την πορεία της εξαιρετικής ζωής του ως μαχητή.

Αν και ο θάνατός του αφήνει σε εκείνους των οποίων άγγιξε τη ζωή, μια τεράστια αίσθηση λύπης και απώλειας, ωστόσο, αφήνει επίσης στις σημερινές και τις μελλοντικές γενιές μια πολύτιμη κληρονομιά: τη μνήμη και το παράδειγμά του.

– Écrasez l'Infâme !
(Συντρίψτε τους διαβόητους!)

Μετάφραση-Απόδοση: Αναρχία και Ζωή

ΠΗΓΗ: https://www.katesharpleylibrary.net/xd26cp

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 20ος, Φύλλο 217
Ιούλιος-Αύγουστος 2021
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

και εγώ, κανονικά κατηγορούνται σύμφωνα με το στρατιωτικό δίκαιο για «ληστεία και τρομοκρατία» και δικάζονται από στρατοδικείο. Ο Luis καταδικάζεται σε φυλάκιση τριών ετών για παράνομη συμμετοχή (ως μέλος των Juventudes Libertarias), έξι χρόνια για παράνομη κατοχή όπλων και 25.000 πεσέτες πρόστιμο για κατοχή ψευδών εγγράφων ταυτότητας. Η ποινή θα ήταν πολύ πιο βαρειά αν είχε δικαστεί από ένα «Πολεμικό Συμβούλιο».

Ο Luis απολύεται από τη φυλακή Jaén το 1972, αφού μεταφέρθηκε σε πολλά από τα ανώτατα σωφρονιστικά ιδρύματα του Φράνκο, συμπεριλαμβανομένης της Soria και της Segovia, όπου οργανώνει ομάδες απόδρασης και πραγματοποιεί αρκετές απεργίες πείνας και στάσεις, για τις οποίες περνά μήνες στα κελιά τιμωρίας. Συλλαμβάνεται και πάλι το 1974 με την κατηγορία της παράνομης σύνδεσης με τις αναρχικές ομάδες δράσης του GARI (Grupos de Acción Revolucionaria Internacional) και για συμμετοχή στην απαγωγή του Ισπανού τραπεζίτη Baltasar Suárez στο Παρίσι· ο Luis καταδικάζεται σε πέντε έτη τον Φεβρουάριο του 1975, από τα οποία εκτίει λίγο περισσότερο από δύο χρόνια· απελευθερώνεται το 1976 με βασιλική αμνηστία κατά τη μετά-Φρανκική περίοδο, παρά το γεγονός ότι ηγήθηκε της πρώτης μεγάλης στάσης στην Model Prison της Βαρκελώνης. Ήταν μια ιδιαίτερα οδυνηρή περίοδος φυλάκισης, καθώς ζει χωριστά από την σύντροφό του, τη Rosita, και τα δύο μικρά παιδιά του, τον Helios και τη Violeta, που παραμένουν στο Παρίσι.

Με τον Φράνκο νεκρό, αλλά την κουστωδία του να εξακολουθεί να βρίσκεται στα έδρανα της εξουσίας, ο Luis παίζει βασικό ρόλο στην ανασυγκρότηση της CNT στην Καταλωνία και είναι ένας από τους διοργανωτές της «Montjuic Meeting», της πρώτης νόμιμης δημόσιας συγκέντρωσης της CNT από το 1939 – μια εκδήλωση που προσελκύει 300.000 άτομα, τα περισσότερα από τα οποία είναι μια καινούργια γενιά ελευθεριακών νέων. Είναι, επίσης, πρωτεργάτης της οργάνωσης «Libertarian Days», το Jornadas Libertarias, ένα εβδομαδιαίο διεθνές φεστιβάλ αναρχικών που ακολούθησε της συγκέντρωσης στο Montjuic, κατά τη διάρκεια του οποίου, για πέντε εξαιρετικές ημέρες του Ιουλίου, η Βαρκελώνη μετατρέπεται σε ένα διεθνές μέσο ανάδειξης –και γιορτή– της αναρχίας.

Όμως, η μεταβατική περίοδος μεταξύ 1976 και 1981 είναι μια εποχή σημαντικών προκλήσεων από την φρανκική εξουσιαστική ελίτ, την Búnker, που γαντζωμένοι απεγνωρικού περιβόητου αστυνομικού επιτρόπου του, Roberto Conesa Escudero. Ο Martin Villa και ο Escudero είναι, επίσης, υπεύθυνοι για τον εμπρησμό της Scala την $15^{η}$ Ιανουαρίου του 1978, στην οποία τέσσερα άτομα έχασαν τη ζωή τους με την ευθύνη να επιρρίπτεται στην CNT.

Ο Luis συλλαμβάνεται και πάλι το 1980 και κατηγορείται για «*Formación terrorista*» (οργάνωση ομάδας τρομοκρατών) –καθ' όλα βολικό, λίγο πριν την έναρξη της δίκης των κατηγορουμένων για την υπόθεση Scala– με την εισαγγελία να ζητά ποινή είκοσι ετών· ωστόσο, αφήνεται προσωρινά ελεύθερος τον Αύγουστο του 1981, μετά την απόπειρα πραξικοπήματος Tejero. Η υπόθεση εναντίον του Luis καταρρίπτεται τελικά το 1984 λόγω έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων.

Στα επόμενα είκοσι πέντε χρόνια –μέχρι τη στιγμή του θανάτου του και, παρά μια σοβαρά εξουθενωτική επταετή ασθένεια– ο Luis υποστηρίζεται από την αδελφή ψυχή και σύντροφό του, Doris Ensinger, με την οποία μοιράζεται τη ζωή του, αφού τελικά χωρίζει από την πρώτη σύντροφό του Rosita, το 1981. Ο Luis και η Rosita χωρίζουν ουσιαστικά το 1976, όταν αυτός αρνείται να επιστρέψει στο Παρίσι, σε μια τόσο σημαντική στιγμή στην ιστορία της Ισπανίας, ενώ η Rosita και τα παιδιά αρνούνται να ζήσουν στη Βαρκελώνη. Ο Luis και η Doris ξεκίνησαν τη σχέση τους το 1978, ζώντας μαζί ως ζευγάρι από την ημέρα που αποφυλακίζεται τον Αύγουστο του 1981.

Ο Luis Andrés Edo παρέμεινε πάντα ένας ακούραστος αγωνιστής και ένας δραστήριος διανοητής του διεθνούς ελευθεριακού κινήματος, προωθώντας διαρκώς τη σκέψη και αναπτύσσοντας νέες αντι-αυταρχικές ιδέες. Ήταν η φωνή –η συνείδηση αν θέλετε– για αυτό που ήταν υπερήφανος να αποκαλεί «τομέα Apache», υπερασπιζόμενος τις αναρχικές αρχές της CNT. Αγωνιζόταν ακούραστα για την αποκατάσταση των περιουσιακών στοιχείων της CNT που κατασχέθηκαν από τους Φρανκιστές το 1939 και, για δικαιοσύνη στα θύματα του Φρανκισμού, ιδιαίτερα για τις περιπτώσεις των Delgado και Granado, δύο νεαρών αναρχικών οι οποίοι στραγγαλίσθηκαν με την μέθοδο της Γκαρότας το 1963, για ένα έγκλημα που δεν είχαν κάνει.

Τουλάχιστον για δύο γενιές νέων Ισπανών αναρχικών που ήρθαν σε επαφή μαζί του, ο Luis Andrés Edo αποτελεί αναμφίβολα το εμπνευσμένο πρότυπο της μετα-Φρανκικής εποχής.

Το 2002 ο Luis δημοσίευσε το *La Corriente*, (αρχικά με τίτλο *El pensamiento antiautoritario – Αντιαυταρχική σκέ*ωστόσο, αφήνει επίσης στις σημερινές και τις μελλοντικές γενιές μια πολύτιμη κληρονομιά: τη μνήμη και το παράδειγμά του.

– Écrasez l'Infâme !
(Συντρίψτε τους διαβόητους!)

Μετάφραση-Απόδοση: Αναρχία και Ζωή

ΠΗΓΗ: https://www.katesharpleylibrary.net/xd26cp

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 20ος, Φύλλο 217
Ιούλιος-Αύγουστος 2021
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

6 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ:

ΠΟΙΟΣ ΘΥΜΑΤΑΙ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

ή αλλιώς

Στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σκοινί...

«Η οριστική ενοποίηση της ψευδοαντίθεσης μεταξύ μνημονιακών και αντιμνημονιακών, καθώς βαδίζουν όλοι μαζί, χέρι-χέρι προς την τελική ευθεία. Αυτό είναι που πραγματικά εξελίσσεται και μάλιστα στ' όνομα της διαφάνειας, της ενημέρωσης, και του σεβασμού της λαϊκής ετυμηγορίας. Το δημοψήφισμα είναι τα «οχυρωματικά έργα» που δεν αποφασίστηκε να κατασκευαστούν τότε γιατί δεν ήταν απαραίτητο. Οι υποστηρικτές του ΝΑΙ, δουλεύουν για την υπόθεση του ΟΧΙ και το αντίθετο. Ο εγκλωβισμός και η παγίδευση όσων συμμετέχουν μοιάζει αναπόδραστη».

(Ανακοίνωση της Συσπείρωσης Αναρχικών, 3-7-2015)

εμπεδωθεί η ταπείνωση, να συρθούν οι υπόλοιποι βαθιά ηττημένοι στην ιδιώτευση.

Σε κείμενο της Συσπείρωσης Αναρχικών τονιζόταν: *«Αυτή η θλιβερή αριστεροδεξιά κομπανία, που εξαπάτησε την πλειονότητα των ψηφοφόρων της, αποφάσισε να τους καλέσει τώρα σε δημοψήφισμα όχι τόσο για να απορρίψουν μια από τις προτάσεις (την τελευταία) των τοκογλύφων, όσο* ***για να κατοχυρώσουν τα εγκληματικά μέτρα που έχουν ήδη συμφωνήσει και πρόκειται να εφαρμόσουν μέσα στα πλαίσια των μνημονίων*** *(τα οποία θα έσκιζαν μετά τις εκλογές).*

[...] Με το δημοψήφισμα ζητούν από τον κόσμο όχι απλά να περάσει τη θηλειά στο λαιμό



5 Ιουλίου 2015. Η πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση έχει προκηρύξει δημοψήφισμα. Η «νέα δημοφιλής» ηγεσία ήταν η καταλληλότερη να τυλίξει σε μια «κόλλα χαρτί» τις ελπίδες, την διάθεση για αντίσταση, την κοινωνική αδιαφορία για τις όποιες υποτιθέμενες συνέπειες του

του αλλά να κλωτσήσει μόνος του και το σκαμνάκι.

Υπάρχει μια πάντα επίκαιρη και εύστοχη λαϊκή φράση που προειδοποιεί: «Φυλάξου από τον νέο πραματευτή και την παλιά πουτάνα». Η αριστεροδεξιά κυβέρνηση διαθέτει και από τα δύο

«Τελευταίως μοῦ προκαλοῦν ἰδιαίτερη ἀνησυχία οἱ ἐκκλήσεις ὑπὲρ τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως.

Ἰδεῶδες σκηνικὸ γιὰ τὸ νόμο καὶ τὴν τάξι, εἶναι τὸ νεκροταφεῖο. Στὸν κόσμο ὑπάρχουν χρεωκοπημένοι καὶ τραπεζίτες, χριστιανοὶ καὶ ἄθεοι, ὁμοφυλόφιλοι καὶ «φυσιολογικοί». Ὅλοι μαζί. Η Εννοια τῆς ζωῆς εἶναι ἀντιθέτη πρὸς τὸ νόμο καὶ τὴν τάξι. Μόνο οἱ νεκροὶ βρίσκονται σὲ τάξι καὶ ὑπακούουν ὅλους τοὺς νόμους.

Τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως ἀποτελοῦσαν μία πολὺ ἐπιτυχημένη ὑλοποίησι τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἴμαστε πολὺ προσεκτικοὶ μὲ αὐτὸ τὸ σύνθημα.

Ἡ ναζιστικὴ ἐποχὴ μόνο στὴ Γερμανία μποροῦσε νὰ παρουσιασθῆ, ἐπειδὴ τὸ κυριώτερο αἴτιό της ἦταν ἡ γερμανικὴ παιδεία τῆς ὑποταγῆς σὲ ὁποιοδήποτε νόμο καὶ τάξι. Ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦσαν χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Πρέπει, ἐπίσης, ἡ ἐπικράτησις τῶν Ναζὶ νὰ εἶχε κάποια σχέσι μὲ μιὰ ὡρισμένη ἐξάντλησι καὶ ἀνικανότητα γιὰ ἀντίστασι, ὄχι μόνο ὀργανικὴ ἀλλὰ καὶ διανοητική»

Χάϊνριχ Μπὲλλ



νειας, της ενημέρωσης, και του σεβασμού της λαϊκής ετυμηγορίας. Το δημοψήφισμα είναι τα «οχυρωματικά έργα» που δεν αποφασίστηκε να κατασκευαστούν τότε γιατί δεν ήταν απαραίτητο. Οι υποστηρικτές του ΝΑΙ, δουλεύουν για την υπόθεση του ΟΧΙ και το αντίθετο. Ο εγκλωβισμός και η παγίδευση όσων συμμετέχουν μοιάζει αναπόδραστη».

(Ανακοίνωση της Συσπείρωσης Αναρχικών, 3-7-2015)

*νία, που εξαπάτησε την πλειονότητα των ψηφοφόρων της, αποφάσισε να τους καλέσει τώρα σε δημοψήφισμα όχι τόσο για να απορρίψουν μια από τις προτάσεις (την τελευταία) των τοκογλύφων, όσο **για να κατοχυρώσουν τα εγκληματικά μέτρα που έχουν ήδη συμφωνήσει και πρόκειται να εφαρμόσουν μέσα στα πλαίσια των μνημονίων** (τα οποία θα έσκιζαν μετά τις εκλογές).*

[...] Με το δημοψήφισμα ζητούν από τον κόσμο όχι απλά να περάσει τη θηλειά στο λαιμό του αλλά να κλωτσήσει μόνος του και το σκαμνάκι.



5 Ιουλίου 2015. Η πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση έχει προκηρύξει δημοψήφισμα. Η «νέα δημοφιλής» ηγεσία ήταν η καταλληλότερη να τυλίξει σε μια «κόλλα χαρτί» τις ελπίδες, την διάθεση για αντίσταση, την κοινωνική αδιαφορία για τις όποιες υποτιθέμενες συνέπειες του «ΟΧΙ», την θέληση για σύγκρουση με την τρόικα, τις τράπεζες, το «παλαιό» πολιτικό σύστημα, τα ΜΜΕ.

Και το έκανε. Αμέσως, μετά τις μεγάλες κοινωνικές συγκρούσεις της περιόδου 2010-12. Είχε έρθει, άλλωστε, η «εποχή» Συριζα. Η αριστερά ήρθε και πάλι να θάψει τα πάντα την κατάλληλη στιγμή. Αυτός ήταν ο μεγάλος μετασχηματισμός του Συριζα. Τα κινηματικά παπαγαλάκια του Συριζα προπαγανδίζουν την συμμετοχή: *«μήπως έχουμε την δυνατότητα ακόμα και υπό αυτές τις συνθήκες να διαλέξουμε τον εχθρό;»*, ή *«Η αποχή είναι σενάριο που σκέφτονται οι φιλελέδες και η πιό μαύρη αντίδραση για να ακυρώσουν το δημοψήφισμα. (χρειάζεται 50% συμμετοχή). Τρέμουν στην ιδέα όχι μόνο ότι μπορεί να απεμπλακούμε από Ε.Ε., αλλά κυρίως*

Υπάρχει μια πάντα επίκαιρη και εύστοχη λαϊκή φράση που προειδοποιεί: «Φυλάξου από τον νέο πραματευτή και την παλιά πουτάνα». Η αριστεροδεξιά κυβέρνηση διαθέτει και από τα δύο είδη...».[1]

Στο δημοψήφισμα το «ΟΧΙ» γίνεται «ΝΑΙ». Το τρίτο μνημόνιο ψηφίζεται με τις ψήφους της ΝΔ, του Πασοκ, του Ποταμιού και φυσικά του Συριζα και των ΑΝΕΛ. 43 κυβερνητικοί βουλευτές «διαφοροποιούνται», άλλωστε η «δουλειά» ήταν εξασφαλισμένη πλέον. Το αριστερό μνημόνιο συγκεντρώνει 222 ψήφους στην βουλή. Θρίαμβος! Ο Τσίπρας πηγαίνει σε νέες εκλογές, ενώ παρασκηνιακά παζαρεύει συγκυβέρνηση με την ΝΔ. Τις κερδίζει χάνοντας 320.000 ψήφους. Θρίαμβος! Κυβερνά έως τις 7 Ιουλίου του 2019. Η δουλειά γίνεται και με το παραπάνω.

6 χρόνια μετά, οι Συριζαίοι και οι θλιβεροί κινηματίες υποστηρικτές έχουν απωλέσει παντελώς την μνήμη τους σχετικά με το δημοψήφισμα

μαζί. Ἡ Ἔννοια τῆς ζωῆς εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὸ νόμο καὶ τὴν τάξι. Μόνο οἱ νεκροὶ βρίσκονται σὲ τάξι καὶ ὑπακούουν ὅλους τοὺς νόμους.

Τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως ἀποτελοῦσαν μία πολὺ ἐπιτυχημένη ὑλοποίησι τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἴμαστε πολὺ προσεκτικοὶ μὲ αὐτὸ τὸ σύνθημα.

Ἡ ναζιστικὴ ἐποχὴ μόνο στὴ Γερμανία μποροῦσε νὰ παρουσιασθῆ, ἐπειδὴ τὸ κυριώτερο αἴτιό της ἦταν ἡ γερμανικὴ παιδεία τῆς ὑποταγῆς σὲ ὁποιοδήποτε νόμο καὶ τάξι. Ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦσαν χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Πρέπει, ἐπίσης, ἡ ἐπικράτησις τῶν Ναζὶ νὰ εἶχε κάποια σχέσι μὲ μιὰ ὡρισμένη ἐξάντλησι καὶ ἀνικανότητα γιὰ ἀντίστασι, ὄχι μόνο ὀργανικὴ ἀλλὰ καὶ διανοητική»

Χάϊνριχ Μπὲλλ





5 Ιουλίου 2015. Η πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση έχει προκηρύξει δημοψήφισμα. Η «νέα δημοφιλής» ηγεσία ήταν η καταλληλότερη να τυλίξει σε μια «κόλλα χαρτί» τις ελπίδες, την διάθεση για αντίσταση, την κοινωνική αδιαφορία για τις όποιες υποτιθέμενες συνέπειες του «ΟΧΙ», την θέληση για σύγκρουση με την τρόικα, τις τράπεζες, το «παλαιό» πολιτικό σύστημα, τα ΜΜΕ.

Και το έκανε. Αμέσως, μετά τις μεγάλες κοινωνικές συγκρούσεις της περιόδου 2010-12. Είχε έρθει, άλλωστε, η «εποχή» Συριζα. Η αριστερά ήρθε και πάλι να θάψει τα πάντα την κατάλληλη στιγμή. Αυτός ήταν ο μεγάλος μετασχηματισμός του Συριζα. Τα κινηματικά παπαγαλάκια του Συριζα προπαγανδίζουν την συμμετοχή: *«μήπως έχουμε την δυνατότητα ακόμα και υπό αυτές τις συνθήκες να διαλέξουμε τον εχθρό;»*, ή *«Η αποχή είναι σενάριο που σκέφτονται οι φιλελέδες και η πιό μαύρη αντίδραση για να ακυρώσουν το δημοψήφισμα. (χρειάζεται 50% συμμετοχή). Τρέμουν στην ιδέα όχι μόνο ότι μπορεί να απεμπλακούμε από Ε.Ε., αλλά κυρίως ότι κάποιος κόσμος μπορεί να αρχίσει να απεμπλέκεται από τις λογικές της ανάθεσης. Και γι' αυτό θα προσπαθήσουν να το ακυρώσουν με κάθε τρόπο»*. Οι αμεσοδημοκρατικές παρλαπίπες δίνουν και παίρνουν για να στηριχθούν οι εξουσιαστικές επιλογές, αφού όλοι γνώριζαν ότι τα μνημονιακά μέτρα είχαν ήδη παρθεί και συμφωνηθεί μεταξύ Τσίπρα-Λαγκάρντ-Μέρκελ-Ολλάντ-Γιούνκερ. Όμως σημασία είχε να κατοχυρωθεί η εθελοδουλεία, η πειθαρχία στο κόμμα, η συναίνεση στην συνέχιση της εξαθλίωσης, να *του αλλά να κλωτσήσει μόνος του και το σκαμνάκι.*

Υπάρχει μια πάντα επίκαιρη και εύστοχη λαϊκή φράση που προειδοποιεί: «Φυλάξου από τον νέο πραματευτή και την παλιά πουτάνα». Η αριστεροδεξιά κυβέρνηση διαθέτει και από τα δύο είδη...».[1]

Στο δημοψήφισμα το «ΟΧΙ» γίνεται «ΝΑΙ». Το τρίτο μνημόνιο ψηφίζεται με τις ψήφους της ΝΔ, του Πασοκ, του Ποταμιού και φυσικά του Συριζα και των ΑΝΕΛ. 43 κυβερνητικοί βουλευτές «διαφοροποιούνται», άλλωστε η «δουλειά» ήταν εξασφαλισμένη πλέον. Το αριστερό μνημόνιο συγκεντρώνει 222 ψήφους στην βουλή. Θρίαμβος! Ο Τσίπρας πηγαίνει σε νέες εκλογές, ενώ παρασκηνιακά παζαρεύει συγκυβέρνηση με την ΝΔ. Τις κερδίζει χάνοντας 320.000 ψήφους. Θρίαμβος! Κυβερνά έως τις 7 Ιουλίου του 2019. Η δουλειά γίνεται και με το παραπάνω.

6 χρόνια μετά, οι Συριζαίοι και οι θλιβεροί κινηματίες υποστηρικτές έχουν απωλέσει παντελώς την μνήμη τους σχετικά με το δημοψήφισμα της 5 Ιουλίου του 2015. Κατανοητό. Καμώνονται μάλιστα ότι αναρωτιούνται για την πολιτική παντοδυναμία της ΝΔ του Κυριάκου Μητσοτάκη, ενώ γνωρίζουν πολύ καλά πόσο έχουν δουλέψει για τον σκοπό αυτό.

Αυτό πραγματικά πρέπει να το αναγνωρίσουμε όλοι. Μην είμαστε και αχάριστοι....

Συσπείρωση Αναρχικών

---

1. *Κόλπο ντε Φάβα*, anarchypress, 27 Ιουνίου 2015.

τοὺς ἄλλους.

Πρέπει, ἐπίσης, ἡ ἐπικράτησις τῶν Ναζὶ νὰ εἶχε κάποια σχέσι μὲ μιὰ ὡρισμένη ἐξάντλησι καὶ ἀνικανότητα γιὰ ἀντίστασι, ὄχι μόνο ὀργανικὴ ἀλλὰ καὶ διανοητική»

Χάϊνριχ Μπὲλλ